

Посвещавам тази книга на сестра си, която изигра ролята на Себастиан в моя живот.

Емоционалната връзка, която възникна между мен и героите на романа в процеса на неговото създаване, доведе до почти пълното ми умопобъркване.

Като резултат от това почти болестно психическо състояние се татуирах, за да заприличам напълно на прекрасните мъже в този роман.

"А. S." е книга за онези любови, които нямат нищо общо с пола, секса, възрастта, вярата, неверието, моралните канони, обществените установености, Божиите закони и психическата цензура.

"А. S." е и нещо по-специално, а именно -- историята на н а ш а т а игра...

I ЧАСТ

Татко Индиана

Стоя напълно гол пред огледалото и съвсем отблизо се вирам в тялото си. Докосвам с върха на пръстите си малката татуировка, направена само на няколко сантиметра вдясно от гениталиите ми - това е прекрасното, страшно, любящо, хипнотизиращо, познато до болка черно око, което ме гледа, без да мига.

Вече знам, че този знак завинаги ме е свързал с онова друго същество в мен, за чието присъствие досега не подозирах и което, за мое най-голямо учудване, няма нищо общо с мъжа в мен.

Няма нищо общо...

Но вече не ме е страх да го призная.

Не ме е страх.

Берн

месец август

Днес за първи път видях майка си гола.

Вмъкнах се на пръсти в лятната къпалня и се притаих зад огромните хавлиени кърпи, закачени на полицата с шампоаните и шишенцата с одеколон на татко. Мама не ме забеляза. Продължи да си тананика и да се сапунива съсредоточено: първо лявото рамо, после шията, лявата гърда, след това - дясната... Ръката ѝ прави нежен кръг около пъпа и се плъзна надолу.

Ушите ми забучаха.

Това беше почти толкова срамно и нечестно, колкото ако надничах в женските тоалетни в училището. И въпреки това го правех. Искях да избягам, честна дума - исках! Но една ръка, която не виждах, но бога ми, беше там, ме стискаше за врата и не ми позволяваше да мърдам.

Тогава мама се присегна да вземе ябълковия си шампоан. Направих една малка крачка назад. Може би тя чуваше дишането ми и кроеше планове как да ме накаже, когато излезе от къпалнята.

Направих втора крачка заднишком. Обърнатата към тила ми козирка закачи една от хавлиените кърпи и тя се изхлузи на пода. Падайки, помете шишенцата с одеколон и тоалетно мляко.

- Кой е там?

Гласът на мама - настойчив, пенест, ухаещ на ябълков шампоан.

- Йенс, ти ли си?

Йенс е баща ми.

Подхлъзнах се на някакво мокро сапунено петно и паднах. Нямах време да стана, просто се обърнах и изпълзах навън. Бях уплашен, толкова уплашен, че чувствах как кръвта ми се блъска с всичка сила в слепоочията ми, а устните ми - горещи и червени - болезнено треперят.

Чух как мама завърта крана на топлата вода. След това в къпалнята настъпи пълна тишина. Затичах се напъряко през двора. Старите ми мръснобели гуменки изравят чимове от току що окосената трева. Въобразявам си, че ако се обърна, ще видя мама да тича след мен, както си е гола, мокра и ядосана. Откъм далечния край на двора баща ми изключва тревокосачката и се заглежда след мен - как вземам по три стъпала наведнъж и се скривам в стаята си с изтърбушената кушетка, повредения касетофон, мързеливата стара котка, избелелите плакати по стените и гардероба с безразборно разхвърляните в него тениски, джинси и карирани ризи с изрязани ръкави.

Горе живея сам. Дори котката не живее с мен, а само понякога идва в стаята ми. Преди година преместиха любимия й диван от всекидневната в моята стая. Затова, когато й се прииска да полежи на него, идва в стаята ми, поглежда ме надменно и тромаво скача отгоре.

-Ален?

За бога, мама...

Тя отваря широко вратата, подпира рамо на стената, скръства ръце и ме гледа с немигащи очи. Опитвам се да успокоя дишането си. Мама е облечена с дълга кенарена риза и памучни шорти на цветя. От откритите части на тялото й лъха на ябълковия шампоан.

- Здравсти, мамо!

Какво ли ще каже сега? Дали просто ще ме накаже да не обядвам или пък ще ми забрани да ходя два дни на тренировки, което по принцип е много по-лошо, отколкото да не ям.

- Нямам представа какво става, но може би ти ще ми кажеш.

Гласът ѝ изведнъж омеква, тя се приближава до мен и прокарва пръсти през косата ми. Усещам дъха ѝ в лявото си ухо.

- На мама можеш всичко да кажеш.

- Стига, мамо!

Да, наистина, стига вече!

Май ще бъде по-добре, ако ме накаже вместо да се лигави така в ухото ми. За миг ми хрумва отвратителната мисъл, че тя може би иска да я пипна, да я докосна там, където жените обичат да ги докосват.

Или пък знае...

- Ален, кажи ми!

- Остави ме, мамо! Трябва да си приготвя екипа.

Тя неохотно маха ръката си от бузата ми и се отправя към вратата. Точно преди да излезе, се обръща отново и прошепва:

- Помни, че на мама можеш всичко да кажеш.

Цюрих

две години по-късно

- Мило момче, чуваш ли ме?

М

М

м

м

м

- Момче, чуваш ли гласа ми?

м?

- Аз съм доктор Кузенцки, а ти получи комоциум по време на футболен мач. Разбираш ли какво ти казвам? Ако ме разбираш, отвори и затвори очи!

м

м

м

- Това е. Не съм много сигурен дали ме чува, но едно е ясно - вече е в съзнание и, надявам се, няма да остане дебилен до края на живота си.

Ха-ха-ха-ха! Толкова добре зашихме главата му, че няма да се спуска, даже ако отгоре му падне торба с мокър пясък.

м

м

м

- Момче? Хайде, усмихни се на сестра Адел, иначе горката ще се разболее от любовна мъка. Направо ѝ се приплака на нашата Адел като отрязахме русите ти къдрици, за да ти зашием спуканата глава.

- К...к...косата ми?

- Това е вече нещо. Сестра, той проговори. Останете при него, а аз ще отида да си взема капучино. И не му давайте огледало, преди да му махнем конците! Ха-ха-ха! Всъщност може да се хареса и без коса, кой знае! Чао на всички усърдни медицински работници, отивам да почивам. Дано за днес да са се свършили пукнатите глави...

м

м

м

м

- По-добре ли си?

В главата ми препуска нещо като подковано триглаво чудовище, което на всеки десет метра бълва огън през носа си.

м

м

м

- Съжалявам за косата ти! Но раната беше на такова място, че трябваше да я острижем до кожа. Наистина много съжалявам! Имаше толкова красива руса коса...

- Косата ми?

- Съжалявам!

- О, по дяволите!

- Не се вълнувай!

Устата ми е пресъхнала; сигурно е от сухия огън, който бълва чудовището.

- Дайте ми да пия!

Момичето поднася към устата ми чаша, която мирише на лимон и горчиви хапчета.

- Това е тонизиращ сок - пояснява тя.

- Какво ми е?

- Изпий го.

- Горчи!

Очите на момичето са влажни. Пък може нейните очи да са сухи, а моите влажни; просто не съм сигурен дали виждам ясно всички предмети. Повдигам леко ръката си; струва ми се, че тежи цял тон. Опипвам внимателно главата си. Марли, марли, марли.

- Нищо не си спомням .

- Не се тревожи, ще си спомниш.

- Какво се е случило?

- Някакъв играч от противниковия отбор разцепил главата ти с бутоните на обувката си. Направил го е без да иска.

- Сигурно.

Бавно отпускам ръката си върху завивките.

- Дайте ми още да пия. Обаче вода!

Тя излиза и след малко се връща с водата.

- Не мога да си извъртя главата встрани. Какво ми е?

- Лежи си спокойно!

- Какво ми е, дявол да го вземе?

- Шшшт! - тя слага малкия си показалец върху устните ми, а другата си ръка върху бузата ми.

- Ще ти дам нещо, за да поспиш.

- Не искам да спя. Искам да се прибера в апартамента си.

Тя забожда игла в ръката ми.

М

м

м

м

Тичам напред, без да се оглеждам встрани. С периферното си зрение виждам Чириако, който е само на някакви си три метра вляво от мен. Тъкмо когато се готвя да му подам топката, един защитник с кръвясали очи и засъхнали сополи над горната устна изскача иззад гърба ми, впива пръсти в ластика на гащетата ми и ме завърта около себе си. Падам, той полита върху мен, над нас се строполва още едно тяло, тъпа болка пронизва главата ми, чувствам вкуса на кръв под небцето си, оставам да лежа с разперени ръце, замръзналата трева почервява от кръвта ми, оставят ме сам, после идват много хора, после пак съм сам, ръцете ми увисват във въздуха...

м

м

м

Нещата, които ми се случват, са направо влудяващи. Всеки ден сестрите от отделението ми носят цветя. Те са забавни и мили, разказват ми за мъжете си, а тези, които все още не са омъжени, ми разказват девическите си сънища, в които задължително някой холивудски актьор ги пренася на ръце през буйна река.

Седим до прозореца на моята стая, те ми разказват всички тия глупости, дават ми сладкиши и ананасов сок и ме карат да се смея. През прозореца се вижда гората и една птица, която е толкова червена, че човек няма как да не я забележи.

Сестрите ме гаят по лицето, а и аз ги гая, понеже книгите, които съотборниците ми изпращат, не са ми особено интересни и няма с какво друго да си запълвам времето освен с галене и слушане на глупавите истории за затлъстяващи съпрузи и дефлорирани момиченца.

Петък. Треньорът дойде да ме види как съм.

- Отрязали са ти косата! - той повдигна вежди и видях как му се ще да се изсмее победоносно.

- Ще порасне пак - отвърнах спокойно.

- Ако те повикат в националния отбор догодина, не бива да я оставяш да порасне чак толкова много.

- Защо не?

Моята червена птица в момента е кацнала на един снежен клон и гледа с любопитство треньора.

- Защото националният отбор е нещо друго. Ще пътуваш повече, ще пишат за теб по вестниците...

- Мисля, че това ще ми хареса.

- Ален, чакаме те да се справиш. Трябваш ни за мача с Люцерн.

- Не знам...

- Донесъл съм ти малко книги.

Той постави малко вързопче на шкафчето ми.

"Брулени хълмове"?! За бога, човече...

- "Брулени хълмове"?!

- Да - той кимна с глава и сложи ръка на рамото ми. - Класика.

- Предполагам, че се разказва за любов.

- Има любов.

- Не знам...

- Искам да я прочетеш.

- Главата все още ме боли.

- Виждам, че са ти махнали превръзките.

- Да, но още съм с конците.

- Конците пречат ли ти да четеш?

- Донякъде.

Треньорът се изправи. Взе си шоколадова бонбона от бонбониерата на шкафчето ми и на излизане каза:

- Не забравяй - искам те за мача с Люцерн!

- Ще трябва да играя с шапка.

- Твоя си работа!

Трябваше да видите как ме посрещнаха приятелите от отбора, когато за първи път отидох на тренировка с бръсната глава.

Имаме един зевзек в отбора, чиито родители са емигранти от Гана. Та само това момче разбра колко съм разстроен - заради косата и всичко останало.

- Ела довечера в моята квартира! Имам нещо за теб, което ще ти дойде добре като първото майчино мляко.

Тони Йекини е по-голям от мен с две години, което ще рече, че е на 18. Приятелката му е бяло момиче. Тони няма нищо против тя да спи с всички момчета от отбора, които я харесват, стига след това да я черпят в продължение на една цяла седмица сладолед и други такива сладки неща за ядене.

- Симон ти е навита - каза ми Тони по пътя към неговата квартира. Беше след следобедната тренировка, кашлях лошо, бях нахлупил плетената си шапка съвсем ниско над ушите си.

- Искат да те опита.

- Не знам...

- Стига си кашлял!

- Не мога да не кашлям. А тя, твоята Симон, виждала ли ме е наскоро... имам предвид сега, когато съм без коса?

- Няма страшно. Симон не я интересуват косите, а други неща, ако се сецаш какво имам предвид.

Стигнахме неговата квартира; отдясно имаше зала с игрални автомати, а вляво - магазинче за френски сладкиши. По средата беше квартирата на Тони. Тони бръкна в джоба на коженото си яке и извади връзка ключове, нанизани на верижка с метални топчета.

- Да влизаме.

- Не знам...

- Хайде, друже!

Квартирата беше облепена с плакати на Платини и Румениге, миришеше на кожените дрехи на Тони и на препарат за почистване на тоалетни чинии.

- Почиствах си сам тоалетната чиния - похвали се Тони и махна няколко списания от един стол, за да ми направи място да седна.

- Това е добре - казах аз, колкото да кажа нещо.

- Чакай малко!

Той изчезна в банята и докато го чаках, не правих нищо друго освен да гледам кожените му дрехи, повесени на десетината закачалки в гардероба.

- Ето ме пак.

Вечно ухилен. Свалих плетената си шапка и подпрях лакти на коленете си. Тони изтанцува няколко африкански стъпки, разпръсна с ръка списанията от другия стол и седна срещу мен.

- Вземи, смръкни си малко! Гарантирам ти, че настроението ти веднага ще се оправи.

- Тони, какво...

- Няма страшно, бе човек, смръкни си малко! Ето така, гледай!

Той притисна с палец едната си ноздра, а с другата смръкна през тънката тръбичка малко от белия прашец.

- Тони, не знам...

- Ще се обадя на Симон.

- Недей!

- Отпусни се, бе човек!

Миризмата на кожените му дрехи ме удари в главата.

Същата вечер мама се беше обаждала по телефона. Момчето, с което делим една стая в общежитието, ми каза това.

Набрах номера вкъщи и докато чаках някой от другата страна да вдигне, въртях плетената шапка на пръста си.

- Ало?

- Мамо, аз съм.

- Ален, знаех си, че ще ми се обадиш.

- Аз...

- Можеш да кажеш всичко на мама, нали знаеш?

Тя винаги всичко надушва.

- Как си, миличък? Боли ли те още главата?

- Добре съм, мамо, днес тренирах с останалите.

- Много те обичам, миличък, нали знаеш...

Престани! Хайде, стига вече, иди да се къпеш и да разтриваш гърдите си сладострастно с напоената с розова пяна гъба.

- Ало, Ален, още ли си на телефона?

Мълча.

- Ален? Не смей да ми затваряш!

- Не съм затворил.

- Изрязах няколко статии, писани за теб във вестниците. Баща ти много се гордее. Братовчед ти Карл също. Леля ти, разбира се, не е доволна, че толкова малък те пуснахме да живееш сам в друг град, но нали знаеш, че с нея човек не може да излезе на глава.

- Трябва да затварям вече, мамо.

- Легни си по-рано!

- Добре.

В съня си виждам приятелката на Тони Йекини, която ме вика с пръст да се приближа и да легна до нея на синята кушетка в квартирата на Тони. Виждам се също, както съм на 10 години - по къси панталони и гол до кръста. Косата ми е късо подстригана и щръкнала на тила, бретонът е залепнал на потното ми чело, а червените ми гуменки са прашни и с протрити подметки. Тичаме с братовчед ми Карл около паметника на площада и чакаме нещото да се случи. Защото вече е 21-ви август. А всяка година на 21-ви август те пристигат - винаги неочаквано и винаги шумно. Старите дами ги гледат ужасени, а момичетата, облечени с къси бели блузки без ръкави, се скупчват плътно едно до друго като наплашени врабчета и ги наблюдават с възхищение. Аз и Карл спираме до един от фонтаните. Карл държи под мишница футболната топка, а аз съм обесил на врата си футболните му обувки.

Те не закъсняват. Появяват се сякаш от небето - ръмжащите им черни мотори блестят на слънцето така, че Карл не може да се стърпи да не извика:

- Ще оследея, мамка му! Ще оследея...

През всичките тия години, през които на всеки 21-ви август посрещаме рокерите на площад "Максимилиан", Карл нито веднъж не оследея. Макар че винаги много му се е искало да ослее от блясъка на черните Харлей-Дейвидсън, за да може после да се гордее с това до края на живота си. Само понякога казва така:

- Всъщност, Ален, брат'чедче, не съм много сигурен дали ми се иска да оследея истински, и с двете очи.

- Защо?

- Ами майка ми ще ми спуска задника от бой, ако ме види спял и с двете очи.

- Е, в такъв случай по-добре не гледай моторите!

И пак ги гледахме.

Това е сън, който виждам постоянно, докато спя. Машините са огромни и силни, почти живи, защото издават такива звуци, сякаш излизат от устата на някой страшно голям и ядосан мъж. С Карл ги зяпаме с отворена уста, а Карл се държи за дъното на черните шорти и шепне задъхано в ухото ми:

- Братче, ще се посера от напрежение!

Дългокосите, обгорели от слънцето мъже, облечени с кожени якета и високи черни ботуши, обикалят с моторите си паметника в кръг и пеят дрезгаво:

"Макар че съм с американска кръв,

Швейцария е моята родина,

защото тук едно момиче в бяло

през лятото ме чака да се върна..."

Всъщност те са от Айова. Татко ми го каза.

- Те са от Айова. Тези побеснели рокери пристигат тука чак от Айова и обикалят почти всички столици в Европа с ревящите си машини. Обзалагам се, че точно те бяха ония типове, които подпалиха двата модни магазина в центъра на града миналото лято.

Татко клечеше посред дървената барака за инструменти - запотен и с килната назад сламена шапка - и се опитваше да повдигне ножовете на тревокосачката, за да не бръсне толкова ниско тревата край розите.

- Не са били те! - направих плах опит да ги защитя.

- Те са опасни хора. Карат тези ужасни машини, любят се по пейките в парка и приготвят храната си на газови котлони пред Щатсоперата. Опасни хора...

- Не знам...

- За бога, Ален, не стой така, ами ела и ми помогни!

Баща ми не разбира. Карл също донякъде не разбира. Той е глупав и единствената причина, поради която идва на площада всеки 21-ви август, е тази, че изпитва силно желание или да бъде прегазен от някой от черните мотори, или да ослепее от блясъка на хромираните им брони. Кое то пък е съвсем невъзможно! Нали питах за това баща ми...

- Ей, момче!

- Аз ли?

- Ти. Ела насам!

- Майчице, брат'чедче, теб те вика! - Карл прехапа устни и ме стисна за лакътя. - Не отивай при тях! Мама каза, че рокерите отвличали деца и после ги продавали на индианците в Америка.

Отскубнах се от потната ръка на Карл и пристъпих напред. Един от тях ме гледаше, отметнал глава назад; кожените му панталони бяха толкова тесни, че всеки момент щяха да се разпукат от чатала чак до долу. Прехвърляше кибритена клечка между езика и зъбите си, барабанеше с пръсти върху седалката на своя Харлей и обилно се потеше.

- Защо се криеш зад дървото?

Немският му беше остър, с много силен американски акцент - такъв като в гангстерските филми, в които гангстерът произнася думите едва-едва, понеже никога не изважда цигарата от устата си.

- Не се крия, просто гледам.

- Искаш ли да те повозя на мотора?

- Разбира се.

- Охо, много си смел! - той наблъска с език клечката в дупката между двата си раздалечени предни зъба и се обърна, за да провери дали неговите приятели го гледат. Имаше обаче само едно момиче по черен сутиен и джинси, което седеше на бордюра и пиеше кафе от пластмасова чашка. Другите бяха изчезнали.

- Охо! - повтори той. - Значи не те е страх от мен?

Поклатих глава.

- Ти си луд, брат'чедче! - чух прегракналия от ужас глас на Карл зад себе си.

- От тука ли си, момче?

- Да, господине.

- Харесват ти моторите ни, това се вижда веднага - каза той, потупа седалката на своя Харлей и свали тъмните си очила, за да ме огледа по-добре.

- Ще трябва да признаеш, момче, че моят Харлей е най-готиният! Бед Бой, малко братче, от 73-та! Върховна работа! Мърка като разгонена кучка, когато му седна отгоре. Искаш ли да го пипнеш?

- Брат'чедче! Ух, мамка му!

- Да, искам да го пипна.

- Ами приближи се, де!

Направих три крачки напред. Момичето със сутиена ме погледна с безразличие и запали цигара. После се изправи, изрита празната пластмасова чашка с острия връх на прашните си ботуши и дойде при нас. Сложи ръка на рамото му и каза:

- Инди, отивам да се изпишам. Ще се върна след минутка.

- Върви, коте - той я потупа по задника, но не я погледна дори за миг, защото продължаваше да се взира изпитателно в мен.

Момичето се отдалечи като подритваше всичко, което се изпречеше пред върховете на прашните ѝ ботуши.

- Тя е добра за чукане, но не чак толкова добра! - каза той и протегна напред ръката си. Цяло море от червени и сини рисунки, изобразяващи мотори, женски гърди и имена на американски и испански градове се разля пред очите ми.

- Татуировките ли гледаш? Хубави са, нали?

- Да.

- Ела!

Хванах ръката му, той ме вдигна под мишниците и ме качи на мотора.

- Все още не си се отказал от разходката, нали, момче?

- Не съм се отказал, господине.

- Добре тогава.

Той се разкрачи, прехвърли единия си крак и възседна мотора.

- Хвани се здраво за кръста ми и в никой случай не се пускай, разбра ли?

Не казах нищо, само здраво склжих ръце около широките му гърди. Последното нещо, което чух преди да потеглим, беше отчаяния глас на Карл:

- Брат'чедче, баща ти ще ти спуска задника от бой!

- Притисни се до мен, момче, и само гледай как улиците, хората и дърветата ще потекат покрай нас като река.

И те наистина потекоха като река.

М

М

М

М

М

Винаги се събуждам с ужасен вик, който стряска съквартиранта ми. Ставам бавно, напипвам в тъмното плетената си шапка, нахлупвам я ниско над ушите си и излизам на терасата. Стоя навън и гледам светлините на телевизионната кула и боровете, чиито върхове почти достигат шестия етаж на отсрещната сграда. Избърсвам потта, която се стича под брадичката ми, но скоро хладният въздух изсушава съвсем лицето ми.

Някъде там, по пътищата на Айова те карат червените си Харлей-Дейвидсън, пият кафе от очукани термоси и ядат триъгълни сандвичи с риба и лук.

Играх само през първото полувреме на мача с Люцерн. Точно преди почивката почувствах как краката ми изведнъж натежават, а трибуните се накланят под остър ъгъл, смаляват се и се разтеглят встрани като тесто за прасковен сладкиш.

- Колко остава до края на полувремето?

- Не знам, не повече от минута-две.

Може и да изкарам...

Тони се отдалечи и отиде да изпълни един корнер отляво.

На полувремето треньорът повика доктор Ваймар. Той ми погледна очите, опипа пулса ми на шията и каза, че трябва да ме сменят.

- При 0:0!? - треньорът издърпа нервно кожата под брадата си.

- Ти си луд човек, докторе!

- Извади го, Отмар! - настоя доктор Ваймар. - Като го гледам, всеки момент може да припадне. Още е много слаб.

- А ти знаеш ли, любезни ми докторе, че ми трябва някой, който да вкара поне един гол! - озъби му се Треньорът Фелд.

- Да пуснем Чириако - намеси се помощник-треньорът Валдемар.

- Всички сте откачили!

Той замълча, момчетата в съблекалнята замълчаха, Тони Йекини ми намигна от своя ъгъл, докато се наливаше с "Изостар".

- Чириако - извика треньорът, - излизай отвън да загряваш!

Докторът кимна доволно с глава и ме хвана под мишницата, за да ми помогне да се изправа.

- Вземи си душ и веднага се прибирай в общежитието! - каза ми той, докато ме превеждаше през коридора. - Утре ела към девет в кабинета ми. Ще ти пия кръвта!

Той се разсмя и аз видях как главата му започна да се смалява и разтегля като тесто за прасковен сладкиш.

В началото на април косата ми беше израснала вече толкова много, че дори използвах гребен с по-широки зъби, за да я разресвам след баня. Не ме измъчваше вече постоянната слабост в краката и главата, освен това пораснах с три сантиметра и наддадох два килограма и триста грама.

Пролетният полусезон започна страхотно. Мама ми се обаждаше почти всеки ден, за да ме осведомява какво ново е изрязала за мен от вестниците.

- ... А също и от списанието "Шпорт"! - изкрещя мама в телефонната слушалка и една голяма тръпка премина от темето чак до петите ми.

- Чуй само! - мама се задъхваше, гласът и прашеше и се губеше, дишаше на пресекулки, но въпреки това успя да ми прочете няколко реда:

- "17-годишният нападател на Грасхопърс Ален Сабро се превърна в откритието на пролетния сезон. Със своите 14 гола в 13 мача младият бернчанин привлече вниманието и на националния треньор Детлеф Хирш, с което даде сериозна заявка за участие в националния отбор..."

Това е то...

Тони Йекини отново поиска да ме почерпи с малко от своите прахчета "по случай добрите новини от майка ти."

- По-добре да идем някъде да пием капучино - предложих аз.

- Хайде сега, бе човек, бързикаш ли се с мен? Това е чиста работа! Направо е супер! Хората от дебелия списък пишат за теб, а ти не искаш да отпразнуваш добрите новини с черния Тони както подобава, само защото баща ти може да изскочи отнякъде и да ти спуска задника от бой.

Клепачът на едното ми око трепна.

- Никога не ми казвай това, Тони! Разбра ли, никога!

- Спокойно, човече, спокойно! Какво толкова съм казал?

Той почисти зъбите си с нокътя на малкия си пръст и ме погледна невинно.

- Да отидем да пием капучино - казах с нормалния си глас и Тони покорно се изправи.

Брат'чедче, баща ти ще ти спуска задника от бой!

Притисни се до мен, момче, и само гледай как хората, улиците и дърветата ще потекат покрай нас като река.

И те наистина потекоха.

Има неща, които са адски болезнени и болят най-вече тогава, когато всичко у теб расте и се уголемява със страшни темпове. Боли като от порязана рана; нещата се пукат по ръбовете заради сока, който набъбва в тях. И тогава един ден се поглеждаш в огледалото, а от другата страна не си ти, а някакво красиво непознато същество с очи сини като Бергзее.

Толкова е лесно да бъдеш забелязан от другите.

Вернер Шпрос е едно богато, гадно копеле, което има златен пръстен с огромен диамант и лош вкус за обличане. Той написа кратко, делово писмо на баща ми, в което му обясняваше, че е много вещ по въпросите за добре спестените пари на талантливите младежи и че се възхищава от мен, защото в мое лице вижда перспективен млад играч, който, ако бъде разумен сега, след време ще е затънал до уши в собствените си пари. Затова баща ми не трябвало да се колебае, ами да ме предаде в неговите делови ръце и повече да не се тревожи за бъдещето на сина си.

- Баща ми ми каза преди да замина за Цюрих никой да не се заема с мен, защото сам той щял да се заеме.

- Баща ти е в Берн, млади човече, а не тук в Цюрих и ти си нямаш никой възрастен човек, който да те наблюдава.

- Това е смешно!

Това наистина е смешно, още повече, че Вернер Шпрос носи смешни вратовръзки, смешни очила с подлепени на няколко места рамки, и смешни черни обувки, които наподобяват повече домашни пантифи, отколкото обувки за дъжд, сухо време или мъгла - въобще обувки за навън. Смешно е още, защото въпреки идиотската си външност той е толкова надут и себеуверен, че прилича на герой от комикс.

- Не смей да се хилиш, докато ти говоря!

Вернер Шпрос ме заобиколи откъм гърба и заприказва повече на лявото ми рамо отколкото на мен самия:

- Ти ставаш все по-добър. Треньорът Хирш те иска при мъжете в националния. Това, разбира се, е абсурдно, понеже през януари навърши едва 17. Но в крайна сметка си е негова работа как смята да подготвя отбора за световните квалификации. Обаче - той ме хвана за ръцете и ме завъртя с лице към себе си, - обаче ти си на път да станеш доста състоятелен. Клубът ти плаща добре. Срещу 18% мога да съм ти в услуга с драгоценните си финансови съвети. Не си нито първият, нито ще бъдеш последният професионален футболист в Швейцария, за който ще работя. Харесваш ми, имаш невероятен характер, ще станеш страхотен футболист! Затова дойдох да се срещна с теб в Цюрих. Не можеш да ми кажеш "Не"! Нямах право! Твърде си млад.

- Не знам...

- Говори с родителите си, ако искаш.

- Ще видя.

Той повдигна очилата си.

- И престани да носиш тези изпокъсани джинси! Вече получаваш достатъчно пари, за да си купуваш нормални дрехи. Като Чириако например.

- Чириако?

Чириако е суетен като барокова дама. И е девствен. Не носи скъсани джинси. Нито пък си мечтае за Харлей-Дейвидсън. Просто се опитва да се държи дружелюбно с по-възрастните играчи и сравнително сърдечно с тези на нашата възраст. Дори е любезен, когато обядваме заедно в ресторанта на тренировъчната база - с усмивка подава хляба, купата със салатата, тича да ти вземе нова вилка, ако случайно изпуснеш своята на пода... Затова пък се сърди, крещи и ръкомаха, когато на тренировка някой го блъсне или го сръчка в ребрата. Тогава става съвсем друг - оплаква се три дни подред, че в отбора го мразят и дори, че го малтретират като че ли е някоя "черна отрепка", яде само макарони и чеснов хляб и с часове не проговаря на никого. Сърди се, когато не го взимаме с нас на кино или пък когато се спотайваме зад вратата на банята в спортния комплекс до стадиона, за да гледаме как волейболистките си взимат душ. Въобще Чири е обидчив, досаден, красив и любезен и всички тези качества взети заедно, представляват една много неприятна и странна комбинация.

Тони Йекини предполага, че именно заради тази лоша комбинация Чири е все още девствен.

- А ти, Ален?

- Какво аз?

Седяхме аз, Тони Йекини, Стефан Шапизо и масажистът Анди в една закусвалня на Макдоналдс, ядахме сандвичи с кюфте и салата и давахме оценки по десетобалната система на келнерките. Те всички бяха облечени с еднакви блузки, еднакви полички, еднакви къси бели чорапки и носеха еднакви розови панделки в косите. Тони Йекини постоянно раздаваше десетки, понеже не можеше да си представи, че някое русо момиче може да бъде толкова грозно, че да бъде оценено с по-малко от десет. Всъщност неговата

теория е, че не съществува русо момиче, което да е грозно, просто защото всички руси момичета са малко или много потенциални "секс-бомби".

- Ти как си? Не че ние не знаем - Тони смигна на другите двама, - обаче е добре да го чуем от твоята уста.

Точно в този момент устата ми беше пълна с хляб, сусамени топчета и кюфте, затова не можах да отговоря веднага.

- Сигурно го криеш твоето момиче вдън гори тилилейски, та досега още да не сме го виждали. Не е ли така?

- Не ти влиза в работата, Тони! - казах след като преглътнах.

- Като не ми влиза в работата, би ли ми казал защо тогава си купи този грозен мотор на старо? Просто за да си го караш или за да вземеш акъла на някое маце?

- Просто за да си го карам.

- Значи си девствен! - Тони Йекини блажено и самодоволно се ухили.

- Не съм казал това.

- Стига, Тони, остави го да яде! - обади се масажистът и погледна страхливо към Тони.

- Хей, хора, та той дори не иска да спи с моята Симон! Това не ви ли се струва повече от подозрително?

- Стига, Тони! - намеси се и Стефан Шапизо.

- Симон е луда по него, а той даже не и е пипнал циците.

Една от келнерките се спря и се заслуша в разговора ни. После дочух какво казва на едно от другите момичета:

- Ще стане бой, Мишел, ти мене слушай!

И стана.

В края на краищата Тони Йекини си го просеше.

В пет и половина вечерта доктор Ваймар шиеше спуканата вежда на Тони и от време на време ми хвърляше по някой укорителен поглед. Стоях прав до вратата и чаках да ми кажат нещо. След дълго-дълго чакане докторът най-после каза нещо:

- Качи се горе в канцеларията и потърси от секретарката факса, който пристигна по обяд за теб.

- Извинявай, Тони! - казах аз, понеже реших, че веднъж след като мълчанието вече е нарушено, от мен се очаква да кажа нещо.

Тони изсумтя нещо и ми обърна гръб.

Факсът носеше печата на Швейцарската футболна федерация. Викаха ме на лагер-сбор преди контролния мач с Румъния.

Трябваше да се обадя у дома. Когато позвъних, вдигна братовчед ми Карл. Но щом чу гласа ми, веднага затвори. Карл не ми говори вече от седем години.

Вернер Шпрос откри две сметки на мое име в Кайзербанк - едната чекова с 5 1/2 % лихва, а другата - инвестиционна, със 7 1/4% лихва.

Стефан Шапизо, който произхожда от стара часовникарска фамилия от френска Швейцария, ме попита дали това означава, че вече ще нося само костюми, защото съм станал стабилен човек. Отговорих, че не. Стефан каза, че ми се е скъсало едно копче на ризата, а аз казах: "На кой му пука!" и с това приключихме разговора.

Брат'чедче, баща ти ще ти спуска задника от бой!

Притисни се до мен, момче, и само гледай как улиците, хората и дърветата ще потекат покрай нас като река.

Когато се завърнах от Букурещ след дебюта си в националния отбор, открих че въздухът в Цюрих мирише на нещо ново.

Какво става тук, дявол да го вземе?

Чириако Стефанели си имаше приятелка.

Чириако Стефанели си беше купил на старо същия като моя малък мотор.

Чириако Стефанели пригладжаше гъстата си черна коса с цели шепи гел.

Чириако Стефанели объркваше всичките си двойни пасове с мен.

Чириако Стефанели оповести пред целия отбор, че в събота след мача с Лозана ще се сгодява.

Чириако Стефанели купи пръстен с диамант.

Чириако Стефанели се скара с треньора.

Чириако Стефанели наруга един страничен съдия.

На Чириако Стефанели съвсем не му се отразяваше добре любовта, защото не след дълго се случи така, че наруга и треньора. Спомена нещо за жена му и всички си запушихме ушите, за да не чуем.

Чириако Стефанели бе изгонен от отбора.

И изведнъж Чириако Стефанели изгуби своята любима.

За първи път видях Ванина в магазина за готово облекло на "Хартс".

Всъщност тя първа ме беше видяла. Пробвах някаква черна риза и междувременно използвах случая да постоя няколко дълги, безкрайни, блажени минути пред огромното

огледало в пробната. Бях толкова унесен и хипнотизиран от собственото си отражение, че почти се стреснах, когато тя докосна рамото ми. Това беше една гореща ръка с дълги пръсти, изпъкнали вени и твърди бели нокти. Ръката на Ванина.

- Светлосиният цвят би ти подходжал повече.

Тя го каза. Не се обърнах веднага, нито пък я попитах какво прави в мъжката пробна. Погледнах лицето в огледалото. Тя не сваляше ръката си от рамото ми. Аз сложих своята там, където огледалната повърхност отразяваше гърдите ѝ.

Колко ли време сме стояли така...

- Ванина!

Чириако Стефанели дотича до нас. Обилно намазаната му с гел коса лъщеше на светлината от луминисцентните лампи. Ванина побърза да махне ръката си от рамото ми.

- Ще се видим друг път! - каза тя, хвана Чириако под ръка и двамата се отдалечиха към ескалаторите.

Наистина се видяхме. При този втори път аз бях облечен с най-светлосинята риза, която успях да намеря на щанда за мъжко облекло в "Хартс".

Така е то.

Братовчед ми Карл е едно много смешно момче. Няма друго дете в града, на което да му хрумват по-откачени идеи. Така например миналото лято си беше наумил, че ако си направи пелерина от плата на няколко чадъра и скочи с нея от върха на 62-метровата кула край двореца, ще успее да се приземи съвсем благополучно на паважа. Без драскотина дори!

Предложи ми да скоча пръв.

- Отстъпвам ти честта да си пръв, защото си по-малък от мен с осем месеца - каза Карл и ме погледна благосклонно. - Вземи пелерината и скачай!

Погледнах надолу и видях как колите са се превърнали в разноцветни бръмбари, а хората - в подскачащи коркови тапи.

- Само не ми казвай, че те е страх, защото веднага ще отида да разкажа на децата от твоя клас, че си страхливец! А бандата на Арни, както знаеш, само това чака.

Пак погледнах надолу. Кичур от гъстата ми руса коса падна пред лицето ми и няколко секунди гледах подскачащите тапи само с едното си око. Арни щеше да ме подложи на адски мъчения...

Аз не обичам да се бия. Обичам да се гледам в мамино огледало.

- Ще скачаш ли или не? - намуси се Карл и ме почука по главата с пръст, за да ми покаже колко ме презира.

- Не знам...

- Решавай по-бързо!

- Майка ми...

В онези години нещата стояха така, че Карл никога не ме слушаше, а аз винаги слушах него. Тогава обаче не си спомням какво се случи, какво съм казал или какво съм направил, но не скочихме от 62-метровата кула.

Четири дни по-късно отидохме при Бернските фонтани, за да видим пристигането на кожените мъже от Айова.

- По-добре да не ходим, брат'чедче! Не се тревожа за себе си, ами за тебе, понеже баща ти ще ти спуска задника от бой.

- Баща ми никога не ме е удрял.

- За това винаги има първи път.

- Глупости.

- Все пак май е по-добре да не ходим при фонтаните.

- Ела! - казах аз и изтичах навън.

- Ела! - каза мъжът, хвана ме под мишниците и ме качи на нагрятата от слънцето седалка.

- Притисни се до мен, момче, и само гледай как улиците, хората и дърветата ще потекат покрай нас като река.

- Това нали е истински Харлей?

- Да пукна ако не е! - изрева мъжът и запали мотора. Потеглихме толкова рязко, че за момент си помислих, че главата ми е останала при Карл, зад дървото, а ръцете, краката и всичко останало се возят сами на мотора, плътно притиснали се до тялото на моя татуиран рокер.

Така е то - Харлей-Дейвидсън...

Скоро дърветата, хората и улиците наистина започват да изглеждат така, сякаш са рисунки в анимационен филм, пуснат на бързи обороти. Има кучета, които прелитат край нашия мотор - те приличат на малки ракети, изстреляни от други малки ракети. Облаците отгоре са станали сини като небето, така че все едно въобще няма облаци, а само небе, небе, небе и сигурно някъде високо в него самолети, които не виждам, защото косата на моя рокер е много дълга и през нея не може да се види нищо, което се намира отгоре, над главите ни. Затова гледам само встрани. Тази малка червена ракета, която носи бяла шапка с голяма периферия, може би е майка ми, която тъкмо се кани да влезе в един моден магазин. А пък онази намръщена, добре облечена мъжка ракета, която носи сиви панталони и бели обувки за тенис, може би е баща ми. Той маха на някого, но едва ли маха на мен, защото сега аз също съм ракета и никой друг освен татуирания мъж не може да види лицето ми - нито женската ракета с бялата шапка и русите коси, нито мъжката ракета с белите обувки, нито пък кучешките ракети, които пък даже не ме познават. Така че - сбогом, други ракети! Това е един истински Харлей-Дейвидсън, който е долетял дотук чак от Айова, за да ме

вземе и да ме отведе при сандвичите с риба и лук, и при момичетата, които носят само черни сутиени без горни дрехи.

Така е то...

- Сега ще направим остър завой, момче, така че дръж се много здраво за татко Индиана!

Татко Индиана?

Татко Индиана отправя мотора си към Мечата дупка.

М

М

М

М

Този сън е нещо като хапче против болести. Когато го сънувам, всичките ми болки минават. Но това е така, защото тялото ми се превръща във вкочанен труп и в този случай само една истинска целувка може да ме съживи отново.

Ванина ме целуна.

Устата ѝ мирише на плодово мляко, а по дългите ѝ пръсти са полепнали трошици хляб.

Вернер Шпрос си е купил друг златен пръстен и пак с диамант, но този е голям колкото главата на Чириако Стефанели. Заменил е и глупавите пантофи с ослепително лъснати кожени мокасини на Moschino. Тези промени се дължат на факта, че съвсем наскоро той е станал официален съветник и на Чириако Стефанели. Всъщност Чири и аз нямахме нищо против Вернер да се занимава с досадните неща извън футбола, понеже точно по това време Чириако вече си търсеше нов отбор, а аз - нов мотор.

Косата ми вече е дълга 25 сантиметра.

Треньорът Отмар Фелд ме повика настрана един ден по време на тренировката за издръжливост и ми каза:

- Мразя те! Въобще не се стараеш. Къде ти е умът? За това, което можеш да правиш с топката, си мечтаят стотици други футболисти, които не притежават и на половината от твоя талант.

- Ще се оправя.

- Не ми говори с такъв тон! Гледаш ме с тия сини христови очи и си мислиш, че не се досещам.

- Правя, каквото мога.

- С удоволствие бих ти зашлевил плесница, ако ми беше син.

Ванина ме чакаше някъде там. И сладоледът с Ванина. Нейните гърди са още по детски малки и крехки, а кожата ѝ е като листо без мъх, по което няма преплитащи се жилки. На Тони Йекини отдавна вече му текат лигите по нея - той е като куче, което изяжда всичко, което носят му подуши.

Сладоледът и Ванина...

- ... просто не мога да си обясня как можа толкова бързо да се възгордееш от това, че в някакъв скапан парцал пишело, че си "талантът на века"! Боже, как само ме сърбят ръцете за една плесница...

Когато преди четири седмици бяхме с националния отбор в Уелс, видях истински травестит само на три крачки разстояние от мен. Честно! С вратаря Давид много се смяхме и даже му подхвърлихме няколко монети в краката. Закачахме се с него, макар че той не правеше нищо, с което да ни предизвика - просто си седеше на една малка масичка в кафенето, прехвърлил грациозно крак върху крак, и пушеше една след друга цигари Давидоф. Давид, който ми е нещо като приятел, каза, че ако сега носеше чадър, щял да му го навре в задника. Аз се разсмях на думите му и хвърлих смачканата си на топка салфетка в скута на травестита. Той се извърна съвсем леко, погледна Давид, а Давид посочи мен.

- Малкият те желае, да знаеш! - каза Давид на добър английски.

- Млъкни, за бога! - извиках аз.

- Прекрасен сте! - каза травеститът с гърлен глас, наведе се и засъбира монетите. - Наистина! Бих ви духал с голямо удоволствие. Ако доплатите, разбира се... Тези дребни монети не стигат.

В Кардиф видях и пийп-шоу за първи път. Страшно се засрамах, защото когато излязохме с Давид навън, трябваше да завържа пуловера си около кръста, за да не си личи колко сам се възбудил. Давид толкова много се смя, че накрая издрайфа пуканките и какаото.

- Ален, слушаш ли ме изобщо?

Когато ми взеха първото интервю, бях нервен и притеснен, че няма да се получи така, както си го представях. Все пак от "таланта на века" се очакваше да се държи като "таланта на века".

- Поисках от журналистката, някоя си г-ца Мартинес, 3000 франка - каза Вернер с хладен, делови тон. Той си въобразява, че всички делови неща се уреждат само с такъв хладен тон.

Този ден Вернер ми беше донесъл кутия шоколадови бонбони.

- Никой няма да даде 3000 франка за едно дващестминутно интервю и то с новак в националния отбор! Толкова пари не плащат и на играчите от Ювентус!

- Това не бива да те притеснява!

- Не знам...

- Каквото поискаш, ще го получиш. Само не казвай постоянно това ужасно "не знам"! Кажй нещо по-конкретно! Кажй ми: "Майната ти, Вернер!", или даже : "Вернер, върви се еби!", но само не ми казвай това "Не знам"!

- Виджте, г-н Шпрос, ще направя каквото мога, за да бъдете доволен от мен.

- Яж!

- Ям. Много вкусни бонбони.

- Ти си много специално момче, нали го знаеш?

- Не знам... Може би ако имах по-хубав мотор...

Вернер Шпрос рязко се изправи.

- Един мотор само би попречил на имиджа ти. Моторът е машина за простаци! А ти си само на 18! Трябва ти нещо, което да ти прилича. Купи си повече костюми, повече стилни дрехи и най-важното скъпи дрехи! Махни вече тези скъсани джинси! Косата ти също...

Не ти харесва?

Не ти харесва?

Майната ви! Да ви харесва, защото аз няма да я отрежа!

- ... С удоволствие бих те сграбчил за ангелските косици и бих ти праснал главата в мантинелата! - продължаваше да беснее треньорът Хелд.

Мечтая си само за Ванина и сладоледа, който ще ядем заедно от стъклена чаша с високо столче.

Колената ми са омекнали като разтопен метал - метал, който сякаш ме залива от главата до петите и аз виждам как майка ми ме прегръща и ме притиска към себе си силно и все по-силно, докато се люлее напред-назад в плетения стол на верандата. Ръцете ѝ ме галят нежно, но въпреки това повече ме боли, отколкото ми е приятно, защото тя ме е притиснала толкова силно, че едва мога да дишам.

- Каж ми, че ме обичаш, Ален!

- Обичам те, Ванина! Не знам...

- Каж го на мама, Ален!

- Мамо, пусни ме! Не мога да дишам.

- Първо ми го кажи!

- Да, да, да, много те обичам!

Тя е облечена с бяла кенарена блуза и ми чете от любимата книжка с приказките за Тъмния рицар.

Косите на Тъмния рицар са дълги и черни като мрака, а самият той не знае нищо друго за себе си освен това, че е лош. Но дори и в това не е сигурен. Всъщност той никога не се е поглеждал в огледало, защото майка му му е втълпявала цял живот, че е толкова ужасен и грозен, че от образа му би се изплашило всяко живо същество. Затова той се страхува и

винаги се чувства самотен. Само че Тъмния рицар не знае, че всъщност е неземно красив и майка му не е правила нищо друго освен да го лъже. Това той разбира съвсем случайно в деня, когато зърва очите си, отразени в блестящото острие на меча му.

- Не те ли е страх от Тъмния рицар, Ален?

- Пусни ме и ще ти кажа!

- Кажи ми го сега!

- Страх ме е от Тъмния рицар само в началото, когато той все още се мисли, че е ужасно грозен, страшен и зъл.

- Целуни ме, Ален!

Мама се люлее напред-назад и без дори да я поглеждам, разбирам, че плаче, защото нещо горещо мокри косите ми. И това, разбира се, са сълзите на мама.

Ванина не е девствена. Нали е ходила цели шест седмици с Чириако Стефанели преди да ме погали в магазина...

Най-хубавото нещо е да те галят...

Стефан Шапизо беше облечен с черна блуза със сребърен цип, а лявата му ръка беше гипсирана до лакътя и затова си мислеше, че може да крие карти между гипса и черната си блуза. Когато го пипнах да вади оттам някаква резервна дама каро, за да си попълни фула, направо ми призля. Скочих, блъснах масата напред и картите се разхвърчаха из стаята.

Аз не обичам да се бия. Но това, което направи Стефан Шапизо, просто ме вбеси.

- Ще ме удариш ли? - попита Стефан и ме загледа отгоре-надолу.

- Не знам... Ти как искаш?

- Все ми е едно. Стига да не е по ръката.

- Аз не се бия.

- Остави го, Ален! - намеси се Тони Йекини. - Ела в тоалетната, смръкни си малко от моето и ще ти мине - гарантирам ти го!

Погледнах Тони. Тони почисти внимателно зъбите си с дългия остър нокът на малкия си пръст. Другите момчета стискаха между бедрата си бутилки с Cola Light и не говореха. Тони Йекини се завъртя на токовете на черните си ботуши и излезе. Бяхме в квартирата на Стефан, но Стефан съвсем не се държеше като любезен и възпитан домакин, защото постоянно си подменяше картите.

- Не ме зяпайте така! - казах аз. - Това е подло!

Поклатих глава.

- Гадни ми се от вас.

Това е нещо ново.

Последвах Тони Йекини в банята. Той ме чакаше и още щом влязох, ми посипа малко от белия си пращец върху късче оризова хартия. Раздели с малкия си пръст купчинката така, че се образуваха две неравни релсички.

- Фунийка?

- Благодаря.

Затиснах едната си ноздра с палец и смръкнах през фунийката.

Татко Индиана отправи мотора си към Мечата дупка. Това е една пещера, в която никой не влиза, защото вътре някога е имало мечки. А също и рицари, които от време на време са се сражавали с мечките, за да ги убият и после да им вземат кожата и ноктите и така да станат герои.

Моят татуиран мъж кара все по-бавно и по-бавно, защото тук е гора и на всяка крачка има гъсти храсти, а сигурно има и капани.

- Не те е страх, нали, момче?

Това е най-красивият мотор, който пилетата в тая гора някога са виждали...

М

М

М

М

М

Тази седмица мизата е много висока - всеки, който иска да се включи в играта, ще трябва да заложим нещо лично негово. Не пари. Парите не принадлежат на никого, те са просто хартии, с които можеш да си избършеш задника, ако поискаш.

Виж, момичетата са нещо друго.

- Аз предлагам всеки да заложим своето гадже! - казва Стефан Шапизо.

- Аз съм за! - отвърща ентузиазирано Тони Йекини.

- Жена ми може и да не ви хареса - притеснява се масажистът Анди. - Нали разбирате, вече не е в първа младост.

- Ония работи на жените нямат възраст, братко! - хили се Тони Йекини.

- Ален, ти какво казваш?

- Аз... не знам...

- Ах, Ванина! Как ми се иска само да я чукам! - завърта очи Тони и бясно започва да чисти зъбите си с нокътя на малкия си пръст. Това му е нещо като тик, който от известно време насам започва да ме дразни все повече и повече.

- Съгласен съм.

-Мама ме гледа с присвити очи. Какво да правя? Да я удуша ли, та да престане да ме гледа така?)

- Съгласен си?

Да - кимнах и потрих ръце. Имам чувството, че като потрия ръце, късметът сякаш залепва за дланите ми и... това е - непобедим съм! Талантът на века!

Вдругиден е първият ми официален международен мач - срещу Испания. Победата ми трябва да започне оттук, от тази маса, на която седим със Стефан Шапизо, изобилстващия от тикове Тони Йекини и "престарелия" ни масажист Анди, който не е навършил още 35.

- Залагаш Ванина?! - Анди се ококорва насреща ми и за да повярва, че това наистина се случва, кара Стефан да го удари с юмрук по топките. Защото там най-боли и ако е сън, няма как да не се събуди.

- Добре чухте, по дяволите! Залагам я.

- Добре тогава, момчета, давайте да я спечелим тая сладурана! - цъква с език Тони и с треперещи ръце започва да размесва картите.

Проверяваме дали Стефан е чист и после аз кимвам мълчаливо на Тони, че може да раздава.

При първото раздаване получавам два попа, седмица, вале и асо. След второто раздаване вече имам три попа. Тони, който седи точно срещу мен, получава някакъв нов тик (лявото му око започва да потрепва) и аз веднага разбирам, че е на път да ме размаже. Въпреки това обаче не пасувам.

- Ванина, Ванина, Ванина - повтаря той през слюнки и сълзи, а картите, които държи в треперещите си ръце, подскачат победоносно.

- Млъкни! - изръмжавам му аз.

- Аз съм пас - обявява с примирен глас Стефан, хвърля картите си на масата и захлупва лице на масата в абсолютно отчаяние.

- Да кажем, че и аз съм пас. Днес нещо не съм във форма - казва Анди. - Ама как може точно днес да не съм във форма! - и ми хвърля многозначителен поглед. - Ален, момченце, не си давай мацето в ръцете на тоя черен изнасилвач!

Не личи Тони да се е разстроил кой знае колко много от тези думи и причината за това е, че всъщност изобщо не ги е чул, понеже продължава да си повтаря като в транс:

- Ванина, Ванина, Ванина!

Тони Йекини имаше каре от деветки.

В нощта, когато Тони Йекини качи в колата си Ванина изпитах непоносимо желание да си острижа косите. Ванина плачеше и се дърпаше, заплашваше, че ще се обади в полицията и че ще се хвърли под някой автобус, а аз не направих нищо. Тони я отведе.

Излязох от общежитието някъде след полунощ; навън валеше, бях само по тениска и кожено яке, бос, опиянен от цигарата марихуана, която бях изпушил до половината в една от тоалетните на метрото; исках някой да ме полюлее в плетен стол на верандата и да ми чете приказки, докато заспя.

Проститутките са най-красивите жени на света. На тях не им пука как изглеждат мъжете - дали са с красиви или грозни лица, с дълги или къси пениси, дали използват свещички против запек или не, мият ли си редовно зъбите или само един път на ден, ядат ли сандвичи с горчица или пък може би овесена каша. На тях за нищо не им пука.

Те ме гаят и целуват, казват ми колко съм млад и красив, допират устни до зърната на гърдите ми и сладострастно увиват червените си копринени шалове около шията ми.

Виждам лицето на една азиатка; тя е толкова малка, че бих могъл да я взема под мишница и да я нося така до края на света. Косите ѝ са напоени с някакъв упойващ, непознат, ориенталски аромат, който ме кара да халюцинирам и да губя съзнание.

Тази нощ аз нямам любов.

Това е то - на мача с Испания вкарах два гола и още преди да се прибера в съблекалнята, няколко журналисти тикнаха микрофоните си в лицето ми.

- Направихте страхотен мач!

- Треньорът май не сгреши като ви повика в мъжкия национален отбор...

- Ще се класира ли отборът за световното първенство?

- Какво се случва с един млад и талантлив играч като вас, когато направи толкова успешни дебютни мачове? Получихте ли вече предложения от някой голям европейски тим за трансфер след края на сезона?

- Какво става?

- Плаче.

- Ален Сабро плаче.

- Спрете камерата!

- Моля, отстранете се, направете път! Журналистите да минат отляво!

- Насам, моля! Направете път!

- Не спирай да снимаш! Не спирай да снимаш!

Счупил съм си китката на лявата ръка.

В една неделна сутрин Вернер Шпрос паркира прекрасния си тъмносин опел пред входа на новия ми апартамент, натисна клаксона и важно се измъкна от колата. Наблюдавах го през кухненския прозорец. Ванина лежеше на кушетката, четеше списание и чакаше да донесат пицата, която си беше поръчала по телефона. Днес Ванина изглеждаше нормално; не правеше скандали за най-малкото нещо, не носеше косите си разпуснати, подобно побесняла русалка, не ме наричаше с груби имена, не настояваше да се любим върху тоалетната чиния, не гълташе успокоителни хапчета през пет минути, не тичаше разчорлена по моста с надеждата, че някой фотограф ще забележи какви сексапилни бедра има и ще ѝ предложи целогодишен ангажимент на страниците на Vogue. Не правеше нито едно от тези неща. Просто си лежеше на кушетката с разкрачени крака и ягодова близалка в устата.

Вернер Шпрос отново натисна клаксона на тъмносиния опел и като баща, който крие зад гърба си шоколад, ме прикани с пръст да сляза долу.

Спуснах щорите, отидох до шкафа, извадих оттам най-големия съд от огнеупорно йенско стъкло, излязох на балкона и го запратих по Вернер. Не уцелих Вернер, но затова пък разбих страничното стъкло на опела му. Вернер се хвърли по корем на мократа трева, покри главата си с ръце и се разпищя.

- Няма да хвърлям повече! - извиках с най-спокойния мъжки глас, който бях способен да произведа в момента.

Вернер престана да пищи, но остана известно време да лежи на моравата с лице, заровено в тревата. Раменете му трепереха. Обърнах се и за миг видях как се гледам откъм огледалото над умивалника. Приблжих се до него; приблжих съвсем близо лицето си до другото лице и целунах устните отсреща. Те ми отвърнаха със същата сладостна целувка.

Това е то - най-прекрасната целувка на света.

Сбогом, Ванина! За какво си ми ти? Ти си полудяла...

Татко Индиана слезе от мотора, подпря го до едно дърво и ме хвана под мишниците. Свали ме на земята и отвсякъде замириса на борови иглички. Татко Индиана разкопча черното си кожено яке без ръкави и ме наметна с него.

- Идвал ли си някога в гората, момче?

- Да, но не много често. Понякога.

- Сигурно се страхуваш да идваш тука сам .

- Не идвам сам. Идвам с братовчед ми и с други момчета. Играем разни игри...

- Ти си хубаво момче...

Той ме погалва по главата и ме вдига на ръце. Сега мога да видя лицето му съвсем отблизо. Очите му са воднисто сини, бузите му са червени и с широки пори, а челото му лъщи от пот. Русолявата му брада стърже лицето ми, когато той допира бузата си до моята. На разголената си шия носи медальон със сребърен триъгълник, който е закачен на стара кожена каишка. На средата на триъгълника има дупка.

- Ти си смело момче. А и разбираш от мотори!

Лицата ни са толкова близо едно до друго, че дъхът му влиза направо в ноздрите ми. Дъхът му е топъл, мирише на кафе, кока-кола, сандвич с риба и лук, мирише на тютюн и прах.

Той ме оставя на земята. Гуменките ми потъват в меката трева и торфа.

- Хайде да се поразходим - казва Татко Индиана, хваща ме за ръката и двамата тръгваме бавно като внимаваме за капани и лисици. А също и за мечки, защото не сме много далеч от самата Меча дупка.

М

М

М

М

Когато загубихме от Люцерн с 1:4, първо повърнах в тоалетната от изтощение, а след това влязох в съблекалнята и се изплюх върху шкафчето на вратаря Стефано Мели.

- Какво те прихваща, дявол да те вземе? - изкрещя Мели и запрати по мен пластмасовото шише с минерална вода.

- Нищо не ме прихваща - отвърнах троснато и изгледах поред всичките си уморени, раздърпани, окаляни, просълзени и потни съотборници.

Вечерта по Канал 5 казах, че такъв отбор като нашия не заслужава да спечели дори място в зона УЕФА, само защото някои хора не си мърдат пръста това да стане и допускат да губим мачове с по 1:4 и то като домакини.

- А какво ще кажете за своята игра?

Водещият ме гледаше изпод вежди, очакваше да се самоунижа пред всички. Личеше си, че го иска.

- Аз играх добре. Да, да - кимнах по-уверено с глава, - доволен съм от себе си. Просто другите провалиха всичките ми пасове.

Водещият мълчеше.

Прекъснаха за реклами.

Когато се прибрах, телефонът звънеше.

- Ало?

- Ален? - гласът на треньора беше повече от хладен, беше направо смразяващ кръвта. - Гледах спортното предаване по Канал 5.

- Е, и?

- Мисля, че прекали.

- Просто казах, каквото мисля.

- Наистина ли си толкова самовлюбен, че не забелязваш какво става около теб или просто си един глупак?

- Ще затворя, треньоре, защото отивам да спя.

- Ти си един малък, отвратителен, глезен младеж!

- Не, не съм.

Погледнах се в огледалото.

- Не съм - повторих още веднъж.

Лицето в огледалото ми кимна усмихнато за потвърждение.

- Аз съм най-добрият ви играч.

- Не, не си - отвърна Отмар Фелд и затвори.

Изигра ме. Възнамерявах да затворя пръв - така щеше да е много по-ефектно. Само че той ме изигра. Почувствах се унижен и отидох да си легна, без да се погледна за лека нощ в огледалото.

Цюрих

две години по-късно

Така залязват талантите на века...

Кварталът, в който се преместих да живея миналата година, е населен изключително от френскоговорящи. Понякога, когато седя на някоя пейка в парка, облечен с размъкнат сив пуловер и избелели джинси, и се оставям дъждът да ме вали, си мисля, че навярно аз съм единственият немскоговорящ швейцарец в града, който седи на пейка под дъжда сам в парка.

Спя до десет сутринта. Затова обикновено закъснявам с повече от час за тренировка. Отмар Фелд вече не ми говори. Никой не ми говори. Само Тони Йекини, разбира се. Всъщност той ме преследва с тайната надежда, че ще се съглася да разиграем още някое момиче на покер.

Среден пръст!

Среден пръст обаче и за мен. През цялата седмица преди мача на националния отбор с Мексико очаквах телеграма от Футболния съюз. Седях на стъпалата пред сградата, където живея, гледах върховете на сините си маратонки и чаках да се появи раздавачът.

- Пак ли няма нищо за мен?

- Писмо от майка ти.

- Не го искам.

- Трябва да го вземеш! - настоява раздавачът.

Той е единственият човек, който проявява някаква загриженост към мен. Даже понякога ми купува кифли от близката пекарна. Когато позвънява на вратата, аз се показвам сънен и само по гащета, дългата ми коса се спуска безредно по раменете ми, а устата ми вонни ужасно, предполагам.

- Нося ти кифли и ... писмо от майка ти.

Взимам мълчаливо кифлите, а писмото хвърлям в кофата за боклук. Раздавачът ме гледа с тъжни, състрадателни очи.

- Какво още? - питам аз.

- Аз ... понеже знам, че сутрин не си правиш труда да закусваш и затова... Кифлите са съвсем пресни.

- Благодаря ти - понечвам да затворя вратата, но той ми попречва с крак.

- Какво още?

- Защо никога не четеш писмата от майка ти?

- Не са ми интересни.

- Може да пише важни неща. Писмата трябва да се четат.

- Благодаря за кифлите! Приятен ден!

Този път бързо хлопвам вратата под носа му, без да изчакам да ми отговори каквото и да било. Опирам гръб о вратата и се заслушвам в стъпките му надолу по стълбите.

Поканата за мача с Мексико така и не пристигна.

Среден пръст!

За да си повдигам настроението често обикалям магазините и си купувам дрехи. А също и много сребърни медальони. Продавачките, облечени в къси сини рокли с бели яки и маншети, ме наобикалят усмихнати, надпреварват се коя да ми помогне с избора. Пресягат се една през друга, за да ми подават разни пуловери, пипат косите ми и кокетничат.

Купувам си много дрехи в сиво и светлосиньо. А също и в черно.

Една шегичка - все по-често ми се намират из джобовете по някое и друго пакетче с прах. И това, разбира се, не е сода бикарбонат.

Една петъчна вечер моят престарял приятел Стефан Шапизо (който наскоро получи предложение от отбора на Крефелд да играе там от новия сезон) успя да ме открие в "Синия ангел", където с едни дългокоси татуирани момчета играехме барбут. Бях заложил

медальона си със сребърния триъгълник, който имам, откакто се помня, и тъкмо бях на път да го загубя, когато хвърлих три единици и спечелих играта.

- Благодаря ти, Господи! - въздъхнах с облекчение и засъбирах заложените от момчетата вещи: сребърен пръстен с череп, обици, преден фар на Накълхед (Харлей-Дейвидсън, тип ED, следвоенен модел) - съвсем запазен, истинско съкровище! - плюс още няколко рокерски дрънкулки.

- Добър зар! - казва едно от момчетата и си поръча бира.

- Добър късмет! - отвърнах аз и погалих фара с ръка.

- Черпя те заради лудия ти късмет, приятел - каза момчето и бутна към мен халба вайс бира.

- Не пия! - казах мрачно.

- Не се майтапи, бе човек! Току що спечели истински рокерски пръстен с череп и страхотен фар от 46-та - това заслужава да се полее. Аз черпя.

- Казах, че не пия.

- А сигурно не се и биеш.

- Така е, не се бия.

Другите се засмяха, аз също се засмях и докато се смеехме така, вдигнах преливащата от пяна чаша и я изсипах в скута на дългокосото момче. То веднага престана да се смее и зяпна насреща ми. Останалите също замълчаха и зачакаха да видят как ще се хванем за дългите коси. Момчето с бирените панталони мигновено ме сграбчи за яката и се озъби.

- Казах, че не се бия - припомних му със спокоен тон, след което разтворих пръстите му един по един, оправих яката на ризата си, станах от бара и отидох да седна на една от масите. Спечелените трофеи дрънчаха солидно в джоба ми.

През цялото време Стефан Шапизо стоеше прав до вратата с глътнат език и прилежно подстригани коси, наблюдаваше сцената с ужас в очите и от време на време забравяше да диша. Чак когато ме видя да седам сам на масата, се осмели да се приближи до мен; предпазливо издърпа другия стол и като се оглеждаше страхливо, седна срещу мен.

- Здравей - казах.

- Боже!

- Не се притеснявай за мен! Знаеш, че не се бия.

Стефан кимна с глава.

- Знам го и точно затова и се уплаших.

- Как ме намери?

- Портиерката ти ми каза, че идваш тук понякога.

- Тя пък откъде ще знае, че идвам тук!

- Каза, че те обича искрено, с цялото си сърце и завинаги.

- Аха, признала си е най-сетне...

- Ален?

- Ще искаш ли нещо за хапване?

- Ален, чуй ме!

Колко е сериозен само тоя Стефан Шапизо, като почне да говори за сериозни неща!

-Слушам те, Стефан.

- Защо не беше на събранието на отбора днес следобед?

- Забравил съм.

Стефан поклати глава и отиде да си вземе фъстъци от бара.

- Не биваше да забравяш! Говориха за теб.

- Кои?

- Ръководството. Президентът на клуба...

- Нима той ме познава?!

- Не виждам причина да се шегуваш. И ако искаш да знаеш, решиха да те освободят от отбора.

- Разбирам.

Дългокосите момчета ни наблюдаваха, докато си говорим, свъсили вежди и очевидно нещастни заради загубата на ценните амулети и пръстени. И заради фара, разбира се. Такъв фар е голяма рядкост. Някои го купуват за по 500 долара, за да го монтират на нови машини. Такъв фар придава на новите модели Харлей някакво особено ретро очарование. Такъв фар е направо шик!

- Просто дойдох да ти го кажа лично, за да не го прочетеш утре във вестниците и да не помислиш, че е някакъв майтап.

- Вече си го помислих.

Направих страхотни мачове за Грасхопърс...

- Направих страхотни мачове за тоя отбор, Стефан...

- Знам. Точно затова на всички им беше много кофти да гласуват "за".

- Те са гласували! С вдигане на ръка или как?

- Много ми е тъжно.

- Хайде сега, Стефан, никой не е умрял! Бъди доволен, че не се е случило на теб и че ще се махнеш от този средняшки отбор и от новия сезон ще играеш в Бундеслигата.

Сигурно е страхотно да заиграеш в Германия... Блазе му на Стефан - това момче...

- Ти не се разстройвай! Сигурно в най-скоро време и ти ще получиш предложение от някой клуб. Твоят мениджър няма да те остави да паднеш изведнъж.

- Не ме интересуват други клубове, връщам се в Берн. Сигурно ще заиграя в Берн Бойс.

- Но те са в една от регионалните лиги!

- И какво от това? Там хора не играят ли футбол?

- Ален, Ален, не мога да повярвам!

Точно в тоя момент моят дългокос противник на барбут се приближи до нашата маса и ме потупа по рамото.

- Ей, братко!

Извърнах се и го погледнах с добри очи.

- Нека изиграем още една игра. Искам да си върна фара от 46-та.

- Не играя реванши.

- Това ще струва скъпо на хубавото ти лице.

- Казах също, че не се бия.

- Да, но аз се бия.

Той замахна и стовари юмрука си под диафрагмата ми. Свлякох се от стола и след втория удар (когато ме ритна с крак в главата) съм изпаднал в безсъзнание.

М

М

М

м

м

Двамата с Татко Индиана се разхождаме, хванати за ръце и аз не чувствам никакъв страх. Но ръката на Татко Индиана трепери. Той е втренчил поглед право пред себе си и дори не се оглежда за капани, катерици и лисици така, както правя аз през цялото време. Изведнъж спираме, той кляка пред мен и лицето му отново е съвсем близо до моето. Бузите му са мокри, но този път не от пот.

- Слушай, момче, ще ти подаря сребърния си медальон, само ако ми обещаеш, че няма да се страхуваш от мен. Че няма да плачеш.

- Защо да плача?

Той не отговаря, ами развързва кожената каишка от врата си и я завързва около моя врат. Сребърният триъгълник ляга върху гърдите ми и аз чувствам триъгълната му тежест върху ребрата си.

- Това е подарък - казва Татко Индиана с хриплив глас. - Подарък завинаги. Ти си добро момче, много добро момче!

Той се изправя и дръпва ципа на кожените си панталони.

- Обърни се и подпри ръцете си на това дърво! Ето така! Точно така. Ти си едно добро и послушно момче. А добрите момчета не плачат, нали знаеш...

Стоя с ръце, опрени на дървото и гледам мравките, които пълзят нагоре-надолу по грапавата му кафява кора.

Татко Индиана смъква с трескави ръце късите ми джинсови панталони и прилепя плътно голата си предница към задника ми.

Мравките стават неспокойни.

М

М

М

М

М

Клиниката	Вайзер	край	Берн
-----------	--------	------	------

един месец по-късно

Загърнал съм се с любимия си светлосин халат и се припичам на слънцето. Както си разхождат старите хора в инвалидните им колички, сестрите уж случайно минават покрай мен, гледат ме със страстни погледи и ми се усмихват съблазнително. Зъбите им са бели като снега, който се вижда оттук по върховете на далечната планина, а мургавите им лица се открояват красиво на белите престилки, силно пристегнати в кръста. Старците в количките пък ми кимат дружелюбно с глава. Когато съм в настроение и не мисля за това, което се случи в Цюрих, се съгласявам да ги разхождам самият аз. Тогава бутам количките им с такава скорост, че те се смеят и пицят от радост, а понякога даже получават инфаркт.

Затова сега ми махат дружелюбно; поне тези от тях, които наскоро не са получавали инфаркт по време на някоя от моите високоскоростни разходки.

Старите дами ме наричат Малкия Принц, защото според тях съм мил и добър и съм склонен да изпълнявам почти всичките им прищевки и желания. Миналата сряда, например, в салона за игри и видео, направих стриптийз на музиката от "Девет седмици и половина". Те бяха насядали в любимите си плетени столове на колелца, загърнати с бели шалове и с индийски фуркети, затъкнати в сивите, оредели коси. Когато излязох откъм складовото помещение, облечен само с черен потник, черни слипове, кожено яке и кожени ръкавици (и с кубинки, разбира се), дамите мигновено се разпищяха от възторг, а тези от тях които можеха, дори затропаха с крака. Позволих на всяка една от тях да ме пипне, където пожелае. Те бяха срамежливо-закачливи в началото, но после изведнъж очите им засвяткаха със страстния блясък на черно-белите любовни филми от 50-те години.

- Хей, млади човече, ще ти дам 1000 франка, ако тази нощ дойдеш ти вместо сестра Функел да ми сложиш обезболяващата инжекция!

Карол, например, която сега е на 84 и страда от рак на гърлото, е била елитна проститутка по време на Втората Световна война. Разказвала ми е много истории за какви ли не перверзни немски офицери, някои от които искали от нея да пее химна на Третия райх или де рецитира Хайне, докато ѝ го вкарват отзад. Освен това Карол ми разказа и една история за нея и Хитлер в леглото, но подозирам, че за разлика от другите тая история е изцяло плод на нейното въображение. Опитих се да я уверявам обаче, че считам всяка една нейна дума за истина, защото в противен случай тя щеше да повтори цялата си история от самото начало, като при това щеше да си измисля все нови и нови подробности. Мислех си, че това с положителност би я приближило към сетния ѝ час, тъй като лекарите ѝ бяха препоръчали да говори колкото се може по-малко (заради смъртоносно развиващия се тумор в гърлото ѝ). Само че Карол обича да говори повече от всичко на света. Затова няма нищо против да умре, докато разказва някоя история за многобройните си сексуални подвизи през далечната зима на 42-ра година.

На Западния фронт нищо ново...

Също и сред Швейцарските Алпи. То се знае.

Възстанових се сравнително бързо от кръвоизливите в стомаха и главата. Няколко дни подред изпомпвах от мен само кръв и слюз. Това беше в самото начало. След като излязох от реанимацията, ме транспортираха във Вайзер, където бях подложен на лечение заради прирастеността ми към кокаина. Постепенно започнах да се връщам към нормалния живот и когато накрая съвсем се оправих, изведнъж реших, че не мога веднага да напусна това място. Не се чувствах готов...

Сега, когато си седя на тази пейка, загърнат в синия халат, и гледам слънцето през клоните на високите борове, мисля за много неща. Самото мислене ме кара да се чувствам необичайно. Необичайно, странно, спокойно. Какво приятно състояние на духа!

Какво се случи с мен?

Бях ли се надценил като футболист? Възможно ли е това? Възможно ли е това, че именно повикването ми в националния отбор, когато бях само на 17, да ми е изиграло такава лоша шега?

Наистина ли съм се държал през всичкото това време като един "малък, отвратителен, глезен младеж"?

Какво се случи с мен?

Какво се случва с мен?

Това, което лази под ръкава ми, не е ли едно зелено безразличие?

Какво ми става на 20 години...

Писмата от майка ми престанаха да идват. До някое време тя ми пишеше най-редовно, независимо че от месеци не бях отварял писмата ѝ. Това най-добре го знаеше моят пощальон, който заедно с писмата ѝ ми носеше и кифли.

Сега обаче писмата престанаха да идват.

Писах до родния си клуб Берн Бойс, в който играех, докато навърших 15.

"Искате ли ме отново, господа?"

Дано да ме искат...

Ще ме искат, какво ще правят! Не всеки ден на някакво си незначително отборче от регионалната лига му се предлага като на тепсия самият "най-голям талант на века"...

Чувствам празнотата.

- Ей ти!

Обърнах се и слънцето така ме заслепи за момент, че отначало не можах да видя кой ме вика.

- Може ли да седна до теб?

Засенчих очите си с длан.

- Разбира се.

Това беше една съвсем дребничка русокоса Палечка, чиито ръце бяха тънки и прозрачни като крила на пеперуда. Тя сложи ръката си върху коляното ми, после я плъзна малко по-нагоре и по-нагоре, и по-нагоре...

- Хей, какво правиш! - хванах ръката ѝ и я отместих от свещеното си място. Тогава изведнъж забелязах, че тя не гледа лицето ми, а някъде далече и високо зад мен. Махнах с длан пред очите ѝ. Нито едно мускулче по лицето ѝ не трепна.

- О, боже!

- Видях те както си седиш сам и дойдох да си поприказваме - каза момиченцето и се покачи на пейката до мен.

Отново размахах длан пред лицето ѝ - нищо. Прехапах устни.

- Ти от какво си болен?

- Бях болен, но лекарите казват, че вече съм добре.

- А преди какво ти беше?

- Биха ме по главата.

- О, това е много лошо!

Пръстите ѝ пролазиха по гърдите и шията ми, по брадичката и скулите ми, опипаха носа ми, стиснаха го леко, заобиколиха очите ми, стигнаха до там, където косите ми се разделят на път по средата и после бързо и умело направиха още един бърз "преглед" на цялото ми лице. Стоях като вкаменен, докато тя движеше пръстите си по лицето ми.

- Имаш дълги коси като на момиче. И майка ми имаше такива коси. Само че нейните бяха тъмнокаестеняви.

Тръпки пролазиха по гърба ми.

- А... а моите какви са на цвят? - попитах с колеблив глас.

- Я да видим...

Тя потри един кичур коса между пръстите си на всичко-виждащ-и-разпознаващ-експерт.

- Светлоруса. Да, светлоруса!

- Хайде стига, бе! - възкликнах аз. - Ти нещо ме будалкаш, момиченце!

То цъкна с език и обидено се премести по встрани. Събра малките си ръце върху коленете си и наведе глава.

- Наистина ли си сляпа?

- Да.

- А можеш ли да познаеш по гласа ми на колко съм години? 34, 20 или 28?

- 20! - отвърна светкавично тя.

- Това не е възможно - казах си аз. Взех ръката на детето в своята и я поставих върху устните си.

- Какво чувстваш? - попитах.

- Тъжен си - тя нацупи устни така, сякаш всеки момент щеше да заплаче. - Защо си тъжен?

- Сам съм тук. И освен това... малко съм разочарован от себе си.

- Не се бой! Всичко ще бъде наред.

Тя се примъкна до мен и седна в скута ми. Загърнах я в халата си и заедно загледахме как слънцето залязва зад снежната планина.

Казва се Мелани. Носи винаги рокли на цветя и тричетвърти чорапи, които покриват кокалестите ѝ сини колена. Върви с изпънати напред ръце; прилича на птиче, което всеки момент ще хвъркне нагоре. Понякога я наблюдавам от прозореца на стаята си как седи долу на поляната съвсем сама с подвити крака и сивите ѝ невиждащи очи са насочени точно към моя прозорец.

Толкова е невероятно!

Тя не ме желае, не ми се усмихва съблазняващо, не ме гали по лицето, нито пък изпада в истерия, ако не съм направил нещо така, както тя иска да бъде направено. Просто тя не е като другите жени. Седи си на поляната и търпеливо ме чака да сляза при нея, за да си говорим за нейните снимки. Защото тя наистина снима! Фотографиите, които прави, са също толкова странни, колкото и всичко останало, свързано с нея. Странно е най-вече това, че ме съветва как да се реша, как да плюя едновременно високо и надалече, как се прави поставка за моливи от четири шишарки, как да отглеждам кактуси - от ония, дето цъфтят само по Коледа...

- Искам да седнеш под това дърво, за да те снимам как отгоре ти ваят семената от шишарките.

Подчинявам се безмълвно, защото Мелани знае как да постигне това, което иска. Голите ѝ крехки ръце опипват лицето ми, за да се ориентира по топлината на бузите ми от коя страна светлината е най-силна. После се отдалечава заднешком, застава на около шест стъпки разстояние от мен и натиска копчето на фотоапарата си.

Когато след време ми показва снимката, аз съм повече от озадачен и не мога да кажа нищо друго освен "Господи!". Главата ми е изрязана от снимката, а останалата част от тялото и е потънала в сянката на бора. Един-единствен предмет обаче отразява слънчевата светлина така, че всички сенки, дървета, семена от шишарки и моето собствено обезглавено тяло са се превърнали в негов страшен фон. Той блести с безжизнен, студен сребърен блясък - сребърният ми медальон.

Никога не е имало такава болка - никога на света!

Татко Индиана ми забива отзад твърдото си тежко нещо; тази ужасна болка сякаш разкъсва червата ми, стомаха ми, сърцето ми... Толкова боли, че трябва да си ухапя юмрука, за да не заплача. Пъшкащото тяло на Татко Индиана се клати напред-назад, а аз вече не виждам нравките, защото очите ми са замрежени от омразни, срамни сълзи.

- Добро момче, добро момче - не спира да повтаря Татко Индиана.

Когато болката престава, се свличам на колена пред дънера на дървото и безмълвно се разплаквам. Татко Индиана вдига нагоре тесните си кожени панталони, после сяда до мен на тревата, за да си поеме дъх. Той притиска главата ми до гърдите си и ме погалва нежно по косата. Аз не се противя. После прошепва в ухото ми:

- Кажи, че ти хареса! Хареса ти, нали? Хайде, престани да ревеш и ми кажи!

- Не плача. Боли ме.

- Вдигни си панталоните! - гласът му изведнъж е станал лош и далечен.

- Виж, момче, медальона можеш да задържиш, само че не трябва да казваш на никой от кой ти е.

- Не го искам! - казвам аз и понечвам да скъсам кожената каишка. Той спира ръката ми и ме взима в прегръдките си.

- Пусни ме! - аз го удрям с юмруци по раменете, а той кой знае защо не се съпротивлява. - Пусни ме, пусни ме, пусни ме!

- Зная какво ти е... Можеш да ме удриш колкото искаш!

Изведнъж преставам да плача и се вглеждам в лицето му.

- А ти защо плачеш? - питам го с тих глас, защото малко ме е страх да не би да събудя мечката в пещерата. - И теб ли те болеше?

Татко Индиана ме качва на мотора, сключва дланите ми около кръста си и потегля. Притискам се до него. Горкият Татко Индиана...

През останалата част от пътя въобще не плача.

Аз съм рокер на мотор и имам сребърен медальон на кожена каишка.

С Мелани обикаляме дългите коридори на клиниката и скрити зад вратата на някое помещение за мръсно бельо пукаме капси и ядем шоколадови вафли.

Вече не правя стриптийз за старите дами от онтологичното отделение, защото нямам време. Когато Мелани я няма, седя на пейката в парка, треперя от нетърпение и до болка се вирам натам, откъдето я очаквам да се появи с разперени напред ръце - досущ като птиче, което се мъчи да литне. Когато я виждам - с чорапи до над коленете и сплетени на две плитчици коси - сърцето ми силно се разтуптява от любов и нежност.

За Бога, кажете ми, че не е вярно! Кажете ми, че това не е любовта!

- Много е лошо това, дето не искаш да видиш майка си - каза ми веднъж Мелани, докато седяхме на карирано одеало наред слънчевата поляна. Косите и на двама ни бяха разпуснати, светеха с еднакъв светлослатен блясък - толкова еднакви... ангелски.

- Вече не съм толкова сигурен, че не искам да я виждам - казах и сложих върху отворената й длан една ягода.

- Така ли?

Аз всъщност... всъщност...

Какво ли ще кажа сега?

- Знаеш ли, че аз всъщност не мога да живея без майка си.

Направо съм изненадан да го чуя от собствената си уста.

- А пък моята майка е умряла. Но аз си я спомням и продължавам да я обичам. И аз ще умра някой ден - каза безгрижно тя и взе ръката ми в своята - и когато това стане, бих искала да има някой, който да си спомня за мен и винаги да ме обича.

Няколко мушици са завъртяха около устните ѝ, по които беше засъхнал сладък ягодов сок.

Сложих пръстите ѝ върху устните си.

- Какво чувстваш сега?

- Сега си спокоен.

- И какво друго?

- Научил си се да гледаш.

- Какво да гледам?

- Ами всичко - вятъра, който си духа, цветята, които си цъфтят, хората, които си ходят наоколо...

Вечерта преди да загася нощната си лампа, станах от леглото и влязох бос в банята. Погледнах се в огледалото. За първи път русото момче отсреща ме гледаше със студени очи и не ми се усмихваше с възхищение.

- Да не откачаш, братче? - попитах го аз и се наклоних по-близо към него, за да проверя дали още диша.

Дишаше, но очите му не трепваха.

- Какво ти става?

Пуснах топлата вода и измив лицето си със сапун. Когато го изсуших с кърпата, разресих косите си и отново застанах пред огледалото. Той отново не се усмихна. Докоснах го с пръсти. И той ме докосна.

- Значи всичко между нас е свършено? - попитах с иронична усмивка.

- Искаш да ме напуснеш? Да избягаш? Да се разведеш с мен ли искаш?

По-рано не смеех да му повишавам тон по такъв начин; все пак той беше този, който ме ласкаеше и хвалеше всяка нова дреха, която обличах, всеки нов парфюм, всяка сълза, която театрално избърсвах, всяка моя мимика, всеки жест... Толкова бяхме свикнали един с друг... И изведнъж - развод!

- Добре поне, че и аз имам причина да те напусна - казах най-накрая. Трябваше да се опитам по някакъв начин да запазя достойнството си.

- И знаеш ли какво? - озъбих му се грозно и насочих към него изпънатия си показалец. - Ще ти кажа! Обичам един ангел. Слушай внимателно, защото ще ти го кажа буква по буква: а-н-г-е-л!

Тогава мръсникът счупи огледалото; ръката ми се обля с кръв и аз изтичах в стаята, за да позвъня на дежурната сестра.

- Това е истинска свинщина! Да счупите огледалото!

Тя ме харесва ужасно много, но сега беснее, защото все пак това ѝ влиза в работата - да беснее, когато нещо не е наред в отделението.

- Не знам как да ви обясня, сестра.... - започнах да се оправдавам, но реших, че е по-добре да млъкна, защото тя едва ли щеше да ми повярва, дето не аз счупих шибаното огледало.

Превързаха ръката ми с много бинт, след което сестрата ме изпрати със смъртоносен поглед до стаята ми.

Започвам от самото начало.

Бих се смял до припадък на това, което се случва с мен, само че не мога. Не че нямам чувство за хумор, обаче не бих могъл да се смея на нещо, което ме засяга толкова дълбоко мен самия.

От ръководството на Берн Бойс ми съобщиха, че ще се радват, ако още от другата седмица подпиша договор с клуба. А това е самото начало на самото начало.

Пък може да е и самото начало на самия край.

Човек никога не знае...

Ще си пусна дълга бяла брада и след години ще тренирам аматьорите на Берн Бойс, колкото да не заспя от скука на някоя пейка в градския парк...

Мелани влезе в стаята ми и без да каже дума, седна на края на леглото и се загледа пред себе си.

- Мелани, трябва да ти кажа нещо.

Знаех със сигурност, че не ме вижда, но въпреки това не можех да издържам слепия ѝ поглед върху себе си, затова се загледах през прозореца. Стисках порязаната си ръка с всичка сила.

- Мирише ми на нещо лошо - каза мрачно Мелани и се обърна по посока на гласа ми. Носеше черна къса рокля и черни обувки с каишки около глезените. Беше облечена като за погребение.

- Как да ти кажа...

- Давай, просто го кажи!

Отидох при нея и сложих ръка върху кокалестото ѝ синьо коляно.

- Заминаваш си, нали? - попита тя.

- Да.

- Довиждане тогава.

- Ще се върна да те взема.

- Глупости!

- Обещавам ти!

- Глупости. Вземи снимките, които ти направих и довиждане! Аз няма да се сърдя.

- А шишарките?

- Вземи и тях.

- Но аз ги направих за теб...

- Не ги искам - тя грубо отмести ръката от коляното си.

Тя докосна очите ми. Все още бяха сухи. Все още...

- Не искам да плачеш - гласът ѝ беше строг като на ядосана учителка по пиано. - Точно така! А сега си тръгвам - каза тя и стана. Понечих да я помилвам по косата, но тя се оказа побърза и затвори вратата под носа ми, преди да успея да докосна дори един от русите ѝ кичури.

Това което се случи през нощта...

Виновен ли съм аз?

- Какво е станало?

Изскочих сънен в коридора и с примигаващи срещу луминисцентните светлини очи загледах дежурните лекари и сестрите, които тичаха нагоре-надолу с уплашени физиономии.

- Ей, какво става?

Сърцето ми бие ускорено и даже чувам ударите му в ушите си - като че ли сам се преслушвам със стетоскоп.

- Чакай! - извиках и сграбчих един от тичащите санитарии за лакътя. - Кажете ми!

Той поклати ужасено глава.

- Момичето е паднало от петия етаж...

- Кое момиче?

- Мелани ван Фосен - дъщерята на фотографа Ван Фосен.

- Мелани ван...

Санитарят се изскубна от ръцете ми и се затича надолу по коридора. Видях да изкарват носилка на колела.

Мелани

Мелани

Мелани

Свлякох се до стената, покрих лицето си с ръце. Нямаше сълзи. Мелани обича, когато очите ми са сухи. А също знае и как да ги изсуши, когато са мокри.

Знам, че е летяла. Поне за миг, за два, за три летяла е нагоре. Ръцете й, протегнати напред, са се превърнали в крила. Най-после са се превърнали в крила.

А моите в какво са се превърнали?

Напуснах "Вайзер", още преди да изгрее слънцето.

Б Е Р Н

Позвъних на вратата на Карл. Златната табелка с името и фамилията му беше закована на височината на очите ми. Докато чаках някой да ми отвори, гледах очите си, които, отразени в табелката, изглеждаха златни.

Най-после вратата се откряна няколко сантиметра.

- Карл, аз съм.

Процепът между мен и Карл се разшири. Вече можех да видя носа и осветената част от челото му.

- Карл, може ли да остана при теб за известно време? Да кажем за около седмица-две?

Карл се показва пред мен в цял ръст - напълно осветен, озадачен и студен като каменен истукан. Стори ми се напълнял; по бузите му бяха избили големи червени петна.

- Още ли не ми говориш?

- Вече май ти говоря, но не съм сигурен дали има за какво.

- Може ли да вляза?

Карл се отмести и ми направи път да мина. Взе едната ми чанта като внимаваше да не се докосва до мен. Влязохме в кухнята; всичко беше в безпорядък, миришеше на изкипяло кафе и пържени домати. Приблжих се до прозореца.

- Оттук се вижда кулата - казах аз.

- Много си се променил - отбеляза на свой ред Карл. - Прочетох доста любопитни неща за теб във вестниците и не знам кое е вярно, кое не е...

- Всичко е вярно.

- Никой никога не е казвал, че всичко, което пишат вестниците за него, е вярно!

Погледнах го. Карл потрепери.

- Божичко - прошепна той, - ама как само си се променил! Лицето ти... Защо гледаш така? Защо...

- Бих изпил едно какао - казах и седнах на масата, почиствайки с ръка трохите пред себе си.

- Разбира се. - Карл се обърна и запали газта. - Защо се върна?

- Утре подписвам договор с Берн Бойс.

- Прочетох и нещо такова. А няма ли да отидеш да видиш родителите си? Майка ти...

- Не знам. Още не.

Наистина не знам. Но ако искам и моите ръце да се превърнат в крила, все ще трябва да започна отнякъде.

През лятото в Берн е малко скучно. По-рано лятото минаваше в очакване на датата 21-ви август; тогава пристигаха рокерите от Айова и целият ми живот отведнъж се променяше. Карл трябваше да тича след мен и да ми крещи, защото аз не го чувах - бях напълно прехласнат от кожените дрехи и черните мотори. Нямаше скука, защото нямаше време да се скучае.

А сега трябваше по някакъв начин да изгоня скуката и отчаянието.

Един ден случайно попаднах на една тежка и много стара енциклопедия с тълкувания на традиционните символи; открих я на задния рафт в библиотеката на Карл. Запрелиствах я и изведнъж рисунка на един познат предмет привлече погледа ми.

Прокарах пръсти по редовете под рисунката.

Този вид триъгълник е лунарен символ на женското начало,

на утробата, водите, студа, природния свят, тялото; това

е символът на влагалището, символът на Вечната майка.

Поставих ръка върху сребърния си медальон.

Не зная още хиляди неща за себе си.

Но мога поне да се опитам да ги науча.

Накупих си книги - психологически и езотерични съчинения.

Започнах с "Въведение в психоанализата" на Фройд. После прочетох статиите му, включени във "Въждеделение и страдание". Тази книга малко ме затрудни, но затова пък ме изпълни с болезнени размисли.

Продължих с Юм Нанънли, Жан Пиаже и Ерик Ериксън.

Дотолкова се бях увлякъл в четенето, че не забелязвах какво е времето навън, не виждах бояджиите, за които Карл твърдеше, че работили в сградата вече от цяла седмица, не виждах огледалата в апартамента, нито пък себе си в тях.

Прочетох "Аз-концепцията" на Робърт Бърнс.

Карл ме попита колко яйца искам за закуска.

Харесвам Карл Роджърс. Особено ми харесва това, което казва, че "човекът по природа е добър".

Всички знаят, че не се бия. А аз го знам най-добре, струва ми се.

Един ден попаднах на автобиографията на Юнг. Беше красива книга с твърди сиви корици. Прочетох я. Бях развълнуван. Прочетох я още веднъж. Бях потресен, почувствах се различно, почувствах се важен и необходим. Започнах да си въобразявам, че ако изведнъж изчезна от света, слънцето ще престане да изгрява и тогава всички живи същества ще загинат - заради мен, ЗАРАДИ МЕН!

Как ли изглежда лицето на Бога?

Отговорът намерих сам, когато се погледнах в огледалото в банята на Карл.

Нещата, които пише Юнг, ме карат да се погледна отвъд пържените яйца на братовчед ми Карл, отвъд улиците на Берн, из които нищо значимо не се случва по цели седмици, отвъд собственото ми минало. И неочаквано стигнах дотам, откъдето не мога веднага пак да се върна назад; стигнах до тъмното ъгълче на собствените си мисли. Там вътре беше малко страшно и тъмно, но затова пък беше уютно, понеже мястото си беше моя собственост. И докато живея в това място знам, че едно добро и едно зло постоянно ще се борят да ме завладеят и аз ще бъда отворен за тях - без да изпитвам ужас или страх. Така съм устроен аз, така е устроен Карл, така е устроена майка ми...

Едва след болестта и времето, прекарано във Вайзер, разбрах колко важно е да можеш да приемаш собствената си съдба. Тези съвсем нови за мен по съдържание книги ме накараха да седна на една маса с другия Ален - онзи, който издържа и понася истината по-добре от мен. Харесвам този нов Ален. Той е по-силен от мен (или поне засега изглежда, че е такъв), защото умее да се справя със света и съдбата си.

На твое място бих смятал поражението за победа.

Това не е шега - той наистина се грижи за мен. Грижи се за мен по нов начин, иска да ме промени и постепенно отключва всичките ми предпазни механизми.

Стига, Ален!

Не, ти стига! И ако искаш да знаеш тъкмо Водолеят представлява цялостната личност!...

Какво чакам тогава? Трябва просто да протегна ръце и да взема това, което ми се полага по право.

Полага ми се проклетото съвършенство.

- Е, братовчедо, колко яйца ще искаш за закуска?

Купил съм си слънчеви очила с огледални стъкла. Вързал съм си косата на тила с черен ластик.

Вече няколко дни обикалям като изгубено куче около къщата на родителите ми. Въртя се в радиус от около стотина метра - ту се отдалечавам, ту се приближавам съвсем предпазливо и със затаен дъх наблюдавам кога ще се отвори входната врата и майка ми ще се покаже. Веднъж я видях да мие прозорците (беше облечена с джинсов гащеризон, а косите си беше прибрала под разноцветна кърпа), друг път пишеше на малкия си компютър, седнала на плетен стол в градината (носеше широка кенарена риза и очила). Един път пък я видях застанала на кухненския прозорец да облизва пръстите си, след като беше опитала някакъв конфитюр. Носеше любимата ми синя престилка, върху която е избродирано "Внимание - лош готвач!" Като бях малък, спомням си, че с татко се забавлявахме като обвинявахме за всяко прегоряло ястие тази престилка. Мама не се сърдеше, но ни предупреждаваше, че ако престилката се разсърди, тогава ще стане лошо.

Както стоеше до кухненския прозорец, мама гледаше отсрещните покриви, където постоянно кацаха и отлитаха гълъби.

Видях и татко, който подстригваше зеления плет.

Сутрин тренирам по малко с момчетата от новия ми (стар) отбор. Не говоря с никого, но чувствам втренчените им, изпитателни погледи върху себе си. Най-внимателно следят какво си избирам за обяд, колко гривни нося на китките си, а в почивките между отделните тренировъчни упражнения се обзалагат дали харесвам Мадона, когато е с черна или когато е с руса коса.

Има в отбора един едър и тромав 27-годишен учител по физкултура, който веднъж в съблекалнята предположи на достатъчно висок глас, за да го чуя и аз, че може би моят "интимен партньор" е настоял да си пусна толкова дълга коса. Зъбите ми затракаха от ярост, но точно в този момент видях в огледалото отсреща новото лице. Мелани сви пръстите си на фуния, сложи ги пред устата си и каза: "Порасни! Яж ягоди и порасни!"

Малко съм самотен. Няма с кой да поговоря.

Желанието да вляза в някой магазин и да си накупя нови дрехи в моментите, когато се чувствам най-отвратително, май се е изпарило. От това откритие ми настръхва косата.

Едва в началото на септември се претрахих да позвъня на входната врата. Майка ми беше сама вкъщи.

- Знаех си, че ще позвъниш някой ден. Не беше възможно да си в Берн и нито веднъж да не ми се обадиш.

Тя ме обиколи веднъж, после още веднъж, огледа ме от всички страни, без да ме докосва дори с пръст.

- Искам да ти кажа, че не ти се сърдя - каза накрая тя със спокоен глас и скръсти ръце на гърдите си. - Баща ти каза онзи ден, докато обядвахме, че си се отказал да бъдеш футболист. Ходил е на няколко от тренировките ти. Каза ми, че си отпуснат, безразличен, не виждаш, не чуваш, глезиш се, скимтиш, когато те ударят с топка или просто ако те съборят на земята. Не мога да разбера - това ли единствено остана от невероятния ти талант?

Тя закрачи бързо напред-назад из всекидневната, размахваше буйно ръце и събаряше разни предмети, без да обръща внимание на това. Очите ѝ се наляха с кръв, вените на дългата ѝ шия се издуха и тя започна да умира права.

- Мамо...

- Не смей да ме прекъсваш, момченце! Не зная какво се е случило с теб, а и не искам да знам, обаче аз съм ти майка и не мога да гледам как всичко, до което се докоснеш, отива по дяволите.

Тя млъкна изведнъж - сякаш някой я удари по главата, хвърли се на едно кресло и каза с неочаквано тих и спокоен глас:

- Може би ако ми позволиш да те помилвам, ще се почувстваш по-добре...

Тя се наведе и се загледа в босите си крака.

Прибрах багажа си от Карл. Преди да затвори вратата си след мен, той ми каза:

- Да знаеш, че страшно си се променил. И всички тия купища книги, които изчете... Откачени книги! Чудя се как не ти размътиха мозъка.

- Благодаря ти за всичко, Карл!

- Всъщност радвам се, че дойде при мен. Ще ми липсваш.

Отворих вратата на асансьора.

- Ален?

- Да.

- Не искам да се обиждаш, но мисля, че си тръгваш тъкмо навреме.

- Можеше да ме изхвърлиш по-рано.

- Не можех да направя такова нещо при положение, че още не се беше сдобрил с вашите.

- Виждаш ми се нещо весел, братовчеде. Надявам се не е заради това, че повече няма да ти ям от петифурите.

- Глупости! - махна с ръка Карл. - Петифурите ме отвращават. Заради тях заприличах на добиче за разплод.

- И защо тогава си толкова щастлив, че си заминавам?

Карл се изчерви. Има си той една сладка тайна, за която обикновено не говори с мен.

- Соня може би ще поиска да остане този път и за след вечеря.

- Соня? А, разбира се - Соня. Успех в такъв случай!

- Ален, нали не се сърдиш?

- Важното е, че ти вече не се сърдиш.

Махнах му с ръка и влязох в асансьора. Отвън ме чакаше татко с малкия зелен пикап. Помогна ми да натоварим багажа ми, а когато седнах до него на предната седалка, той постави ръката си на рамото ми и каза:

- Ален, аз...

Но после се разплака и не можа да продължи изречението докрай. Откъм огледалцето за обратно виждане Мелани ми кимна настоятелно: "Направи нещо! Прегърни го!"

И аз го прегърнах.

Какво правя аз?

Оставил съм се любовта да ме води.

- Кажете ми, открадна ли си този медальон? - татко ме погледна със страховити, строги очи. Ръцете му, мушнати дълбоко в джобовете на градинарските му панталони. Целият му потник е мокър от потта му. Защото е ядосан. А е ядосан на мен. Мама стои встрани със скръстени на гърдите ръце и нервно хапе устните си. Лицето ѝ е издължено от страх и гняв.

- Кажете ми, кажете ми! - татко изважда ръцете си от джобовете, хваща ме за раменете и ме разтърсва. - Открадна ли си го? Или ти го даде някой? Кой ти го даде? Къде?

- Йенс, остави детето на мира!

Татко никога не ми е повишавал тон. Нито пък ме е удрял. Той просто обича да коси поляната, да ходи на работа, облечен с красиви скъпи костюми, и да изрязва дълбоко ноктите на ръцете си, за да не се пълнят с мръсотия. Винаги е толкова спокоен и добър.

- Ален - гласът му става спокоен и студен, - кажете ми откъде имаш този медальон! Ако не ми кажеш, ще прекараш цялата нощ в килера.

Килерът е едно ужасно място. Има духове, разбира се. Разбира се, че има духове. Но дори и да има духове, а и всякакви други зли демони, аз пак няма да издам Татко Индиана. Никога. Устата ми е запечатана навеки.

И все пак килерът е ужасно място.

- Йенс, не го плаши. Той ще каже на мен. Кажете ми, Ален, кажете на мама.

Тя ме взема в прегръдките си и аз се оказвам с глава върху меките ѝ, полуразголени гърди, които миришат на лавандулова вода.

- Намерих го - казах с глух глас откъм гърдите на мама.

- Ето, виждаш ли, намерил го е. Нямахте защо да му крещиш така.

- Ти си полудяла! - татко се отпуска изтощен от ярост върху един от дървените ни кухненски столове и изпива чашата си с мляко - чашата, която мама предварително е приготвила.

- Не забравяй, че по това време на годината пристигат онези ужасни дългокоси мъже с моторите. Те носят такива амулети и се перчат с многобройните си татуировки пред децата и малоумните зяпачи, които се събират на площада, за да ги гледат.

Не смея да вдигна глава от мамините гърди, но сърцето ми тупти от страх - татко е умен, много, много умен... Той винаги за всичко се досеща. Може да познае по очите ми кога съм изкарал ниска оценка в училище, кога отборът ни е загубил, кога съм счупил някоя ценна вещ. Особено познава за последното.

- Глупости, Йенс, ти винаги си мислиш за най-лошото.

Така ми се размина.

Вечерта, когато мама и татко заспаха, станах от леглото, облякох си ризата и панталоните и съвсем тихо слязох в килера. Бях ги излъгал и затова трябваше да си понеса наказанието.

Тази нощ сред мрака на килера за първи път видях...

Тъмния рицар.

Когато в сряда се прибрах след сутрешната тренировка, заварих Мам да стои пред огледалото и да закопчава шлифера си.

- Излизаш ли? - попитах и оставих сака си на пода.

- И ти ще дойдеш с мен - отвърна тя, хвърляйки ми в огледалото поглед, който не търпеше възразение.

- Не мога, страхотно съм уморен.

- Слаб си, затова се уморяваш толкова бързо. Уморяваш се, дори когато тренираш с тия слабаки от Берн Бойс.

Тя приглади бретона си от двете страни на високото си чело и извади кутията за бижута. Отвори я и я поднесе под носа ми.

- Кои обици да сложа? С тъмночервените камъни или тези с висулките?

- Не знам... Тези с камъните.

Тя ги извади от кутията.

- Побързай, Ален, нямаме много време!

- За бога, майко!

Тя ме сграбчи за раменете и ме домъкна до огледалото.

- Погледни се!

Тя вдигна нагоре пуловера ми.

- Едно красиво тяло не се познава само по нежната кожа и изящните форми. То трябва да излъчва сила, еротика дори, трябва да бъде издръжливо и способно да понесе всякаква болка...

Тя прокара ръка по гърдите ми.

- Чуй ме, Ален, имай ми доверие и ще успееш!

За първи път я почувствах като съюзник, а не просто като майка, която ме крие в прегръдките си.

През онази вечер майка ми ме заведе в огромния фитнес-център "Ерос" и ме повери в мускулестите ръце на инструктора Ларс Рикен. Ларс ме огледа критично от всички страни, след което каза, че ме харесва и че ако поработим здраво, ще направи "нещичко" от момчешкото ми тяло.

- Не мога да повярвам, че си играл в Цюрих толкова време с тази фина, почти женска физика и животните от другите отбори не са те изяли жив.

- Случвали са се и такива неща. По онова време съотборниците ми викаха Аспержата.

- Смешен прякор!

- Понякога дори съм повръщал от изтощение.

- Да, да, да - Ларс потърка замислено брадата си и несъзнателно изпъчи гърди, за да мога хубаво да огледам добре оформените му гърдни мускули.

- Можеш да ги пипнеш, ако искаш - съвсем истински са! - каза той, понеже беше уловил погледа ми.

- Не, благодаря, но си запазвам това право за друг път.

Той се засмя и ме тупна по гърба.

- Хей, момче, да знаеш, че наистина ми харесваш и да пукна, ако с тия две ръце не те вкарам отново в националния отбор. Хей, слушай, какво стана с теб по едно време, че съвсем изчезна от хоризонта? Гледах почти всичките ти мачове преди това - да знаеш, че има нещо в теб. Не се безпокой - ще стиснем тук, ще боцнем там и работата ще стане. Ти мене гледай!

Загледах го и той ми разгони фамилията само за четири седмици.

Постепенно безразличието отстъпи място на високомерието. И когато разбрах, че това става, изведнъж се уплаших.

Всъщност отдавна вече, откакто бях започнал да чета философите-даоисти Лао-цзъ и Джуан-цзъ, бях започнал да мисля за нещата, които не са съвсем привични на Вътрешната ми природа. Това са неща, отнасящи се до мен, от които трябваше да се отърва, които исках да променя. В същото време разбирах, че за да постигна това, не е необходимо да бъда през цялото време отчаян и заядлив. Не е трудно да се установи, че по пътя на полезността много от тези неща (едно от които е моето високомерие например) ще се видоизменят сами, а върху другите, които не се променят толкова лесно, може да се работи пътем. Новите книги, които четях, ме научиха, че на първо време не трябва да изпускам от очи Вътрешната си природа. И тогава си казах - ами ако това високомерие е част от нея, от Вътрешната ми природа, ако то е едно от Нещата-Които-Са-Такива-Каквито-Са... тогава? Трябва ли да се мъча да го променя? В крайна сметка моето високомерие не ми пречи чак толкова, то дори ми е нещо като приятел, нещо, което ме пази от глупостта на света. То - Моето Високомерие - заедно с другите неща, които стряскат хората около мен, точно те носят онай особена радост от живота. Радостта да бъдеш Особен.

Жалко - чак сега разбирам защо толкова лесно съм се влиял от другите хора преди. Простата причина за това е, че за съжаление не съм се познавал достатъчно. А може би не съм искал да се познавам. Но сега... Сега е различно.

Какво ще ми струва да кажа? Нищо не може да бъде чак толкова лошо още първия път.

След един мач похвалих партньора си в нападение. Наистина, казах му "Игра добре, приятелю!" само с половин уста, но все пак го казах. Той ме погледна изненадано, смигна на другите и отвърна малко иронично: "И ти не се представи зле. Искам да кажа, нали си национален играч... Или поне си бил такъв. Нали, момчета?"

Тези копелета!

Тези откачени, превъртели от надутост аматьорчета!

Иде ми да ги заплуя право в просташките физиономии.

Но не мога.

Мелани не дава.

Често гледам снимката, която ми направи под бора. Прокарвам пръстите си по нея и усещам тялото й, което се притиска до моето, когато се крием зад някоя врата, или когато си говорим на загасена лампа в моята стая и шепнем, за да не ни чуят сенките на умрелите в тая клиника хора. Мелани вярваше, че нощем тези сенки летят над умивалниците и корнизите и свирят с невидимите си усти.

Затова не мога.

- Ален, спиш ли или какво?

Сепвам се и се оглеждам. Седим тримата около масата в трапезарията, пред мен има чиния с бульон, едната ми ръка е в скута ми, а другата съм поставил върху капака на супника.

- Какво?

- Какво какво? - пита баща ми, който ме гледа над очилата си за четене. Откъм лявата му ръка лежи сгънат любимият му вестник, обърнат на страницата с бизнес-информацията. татко все още е с костюм, само дето е махнал вратовръзката си и е сменил обувките от тъмнокафява кожа с домашните пантофи.

- И си връзвай косата, ако обичаш, когато сядаме на вечеря! Сто пъти вече съм ти го повтарял...

- Йенс! - мама почуква с чаената си лъжичка по вестника на баща ми.

- Йенс, остави го да яде!

- Той не се храни, а витае някъде.

- Изморен е. След тренировката с отбора, веднага отиде във фитнес-центъра. Покажи му бицепса на лявата си ръка, момчето ми! Йенс, виж му бицепса! Има страхотно подобрене.

- Не искам да гледам ничии мускули, докато се храня и си чета вестника.

- Ален, виж дали кафето е готово и ми донеси една чаша!

Докато изваждах чашите от шкафа, почувствах с гърба си татковото присъствие.

- Щях сам да се справя с кафето, не биваше да ставаш!

- Нарочно дойдох, за да си поговорим, без майка ти да ми вика "Йенс, недей така!" след всяка моя втора дума.

- Няма за какво да говорим.

Дали баща ми все още го мъчи мисълта кой ми е подарил сребърния медальон? Родителите не забравят такива неща.

- Ален - баща ми се покашля, свали очилата си и ги мушна в джоба на елека си. - Ален, Ален, Ален...

- Татко, татко, татко...

- Ален, Ален, Ален... С майка ти ни беше толкова тежко през всичкото това време, докато беше в клиниката да се лекуваш. Знаехме, че няма да искаш да ни видиш, затова и не дойдохме. Майка ти пожела така. Изкара една страшно мъчителна криза. Направо се беше побъркала по теб. Известно време дори посещаваше кабинета на един известен в града психоаналитик, накупи си купища книги, които даже не съм погледнал, престана да пише статии за списанието. Не говореше за теб, но мислеше постоянно и само за теб. През това време не издържах и си намерих приятелка.

- Любовница.

- Да, любовница, ако искаш да знаеш.

- И какво от това?

- Просто искам да знаеш за това. Майка ти също знае.

Мълчах и въртях порцелановата чаша за кафе между пръстите си. Татко не сваляше погледа си от мен - с едната ръка се подпираше на облегалката на стола, с другата държеше вестника.

Той никога не ръкомаха.

- Време е да се огледаш и да разбереш, че не може да се живее само с талант и пренебрежение към другите. И освен това... има още нещо. Ти знаеш всичко за нас с майка ти. Никога не сме крили нищо от теб, нямаме тайни. И затова сега аз искам да разбера едно нещо, което ти отдавна трябваше да ми кажеш. Кой ти даде преди 11 години този медальон? - той извади каишката изпод пуловера ми и го залюля на пръста си.

- Просто го намерих.

- Не си го намерил.

- Намерих го.

- Къде го намери?

- Не помня вече.

- И защо не ме гледаш в очите?

- Остави ме на мира! - извиках аз, блъснах ръката му и от рязкото движение изпуснах порцелановата чаша на земята. Тя се разби на парчета.

- За това ще поговорим пак и друг път. А сега отнеси кафето на майка си! Може би вече е привършила с десерта.

Днес разгърнах с треперещи от вълнение ръце Берн Пост, защото още докато пощальонът ми подаваше вестника през градинската ограда, успях да зърна името си в спортната колона на първа страница.

"21-годишният Ален Сабро прави добри мачове за родния си клуб. Цюрих отново проявява апетити към изгонения преди година и половина нападател. Подробности - на 24-та стр."

Във въздуха отново се понесе сладникавата миризма на "таланта на века"...

Спалнята на майка ми е нещо като забранена зона за мен и баща ми, в нея може да се влиза само с перфокарта.

Шегувам се, разбира се.

Но майка ми действително не обича когато някой друг пипа нещата ѝ, сяда на леглото ѝ, разглежда папките ѝ, пълни с ръкописни страници; мрази когато някой размести статуетките и порцелановите фигурки, подредени върху шкафа или просто ако този някой диша въздуха на стаята ѝ.

Затова и открих книгите толкова късно...

В началото на март майка поиска да пребоядиса стаята и сама се зае с това. Тя винаги с всичко се заема сама.

- Да ти помогна ли, майко? - попитах чисто формално, просто защото съм ѝ син и защото така е редно да попита един син. Чудесно знаех, че тя ще отговори през зъби: "Не!"

- Не! - отвърна тя през зъби и се покатери на третото стъпало на бояджийската стълба. Но само след секунди загуби равновесие, защото по невнимание пръсна малко боя в очите си. Размаха ръце и падна върху опакования със синя хартия диван.

- Ален! - извика тя името ми с такъв глас, сякаш аз я бях бутнал от стълбата.

Зачаках в коридора да ме повика с по-нежен глас.

- Ален, моля те, ела!

- Какво стана?

- Помогни ми да стана! Мисля, че нещо в кръста ми изпука.

Пренесох я на ръце в моята стая и я поставих на леглото.

- Ще ида да донеса мокра кърпа, за да си избършеш лицето - казах и понечих да изляза.

- Чакай! - тя ме дръпна за ръкава. - Сега да не вземеш да се възползваш от това, че съм безпомощна, за да преобърнеш наопак шкафовете в стаята ми.

- Какво, да не би да крие порно снимки или любовни писма от друг мъж?

- Ален, не смей да приказваш пред мен такива мръсотии.

- Извинявай, майко. Отивам за кърпата - цялото ти лице е пожълтяло от боята.

- Пожълтяло!? За бога, мислех, че са ми продали светла охра. Копелета! - Тя избърса с длан едната си буза. - Върви, върви за кърпата и ... Ален, чакай!

- Какво има пак?

- Нищо, върви.

Мама остана на легло цяла седмица заради болките в гърба. През това време толкова се изнерви, че в къщи беше невъзможно да се остане за повече от час. Една вечер казах на татко:

- Вече разбирам защо тогава си си намерил любовница.

- Защо не си потърсиш и ти? - той ме погледна над очилата си за четене.

Влязох в мамината спалня с ръцете на дете, на което досега е било забранявано да върши нещо страшно любопитно, прерових трескаво всичките шкафове и чекмеджета. В тях обаче намерих само най-обикновени мамини неща - сватбените ѝ обувки с очукани токове, снимки на татко отпреди 68-а, стари списания, лепило за изкуствени нокти, празни шишенца от парфюми, бижута, които никога не бях виждал да носи и дори синия ми

часовник Swatch с пластмасова каишка, който получих за седмия си рожден ден. Премерих отново часовника - успях да го закопчая едва на последната дупка.

Вече почти се бях отказал от ровичкането, когато съвсем случайно видях едно малко незабележимо чекмедже; върху него се спускаше покривката на писалищната маса, през дантелата се виждаше дървената топка. Приближих се, повдигнах покривката и издърпах чекмеджето. Беше пълно с книги: големи книги, подобни на атласи с гланцирани страници и твърди корици. Между страниците им майка беше пхнала различни бележки, надраскани с нервния ѝ почерк. По дъното на чекмеджето се търкаляха моливи с изпочупени графити и писалки със засъхнало мастило. Взех книгите и се качих в стаята си. Заклучих се отвътре, седнах на пода и разгърнах книгата, която се намираше най-отгоре на купчината.

Заглавието ѝ беше Детето, което бяга.

Авторът... Авторът беше майка ми.

Очаквах, че вътре ще има само мои снимки от детските ми години. Дори можех да се закълна, че те трябваше да са там - та нали аз бях "детето, което бяга"! Обаче се бях излъгал. Мама пишеше за някакво съвсем друго дете - такова, което не би плакало от това, че тя го държи в прегръдките си, ами такова, което всеки път, когато си пореже пръста, ще изтича при нея, за да може тя да целуне порязаното място и кръвта да спре. Това друго, непознато дете, за което майка ми си фантазираше, беше едно безкрайно тъпо дете - то не познаваше Тъмния рицар, дори името му не знаеше, не знаеше как изглежда и което е най-важното, не знаеше, че Тъмния рицар никога не се е поглеждал в огледалото.

Тогава в килера за първи път видях Тъмния рицар. Отначало си помислих, че старият татков гашеризон, окачен на един пирон на стената, се е превърнал в жив човек. Само че Тъмния рицар не можеше да се превърне в Тъмен рицар от някакви си стари, изпоцапани с блажна боя и озеленени от тревата таткови панталони. Все пак той беше Тъмен рицар - нещо много специално! Той не носеше железни доспехи, каквито се очаква да носи един истински рицар. Нито пък железен шлем с цепка за очите, който също е задължителен за рицарите. Даже н а м а ш е м е ч!

Може пък това да не е Тъмния рицар...

Този носи пръстени с големи тъмни камъни - страшни и хипнотизиращи като изпъкналите очи на нощно насекомо. Пръстените проблясват ... как?... върху ослепителната белота на ръцете му. Косата му е толкова черна и дълга, че просто се слива с тъмнината на килера и черния цвят на дрехата му. На ушите му блестят студени камъни, бялото на очите му ме гледа втренчено, но доверчиво. Той н а и с т и н а ме гледа с бялото на очите си. Или поне така ми се струва, защото единствената част на лицето му, която мога да видя съвсем ясно, е бялото на очите му.

Свивам се между два стари, прашни фотьойла с изскочили, ръждясали пружини и притискам брадичката към треперещите си колена. Тъмния рицар непременно ще ме вземе със себе си и ще ме отведе там, където мама няма да ме намери. Мама с нейните вечни целувки и прегръдки.

Тъмния рицар прави две стъпки напред към прашните фотьойли и спира. Едната му скула, част от носа му и устните сега се виждат съвсем ясно. Едното му око от бяло се превръща в черно, меко проблясващо, силно, прекрасно, добро, красиво, любовно око.

М

М

М

М

М

Останалите книги бяха психологически - писани от психиатри за психопати. Не бяха книгите, които обичах да чета. Мелани и книгите, които четях не ме караха да се виждам като психопат в собствените си очи. Напротив, те ме накараха да правя много по-приятни неща. Накараха ме да виждам, да бъда спокоен и търпелив. Учудвах се на новата си способност - способността да се наслаждавам на простите и спокойни неща. Това са неща, които не избираш заради качествата им, те сами те избират. И тогава, когато вече си избран от нещата, не ти остава нищо друго, освен да седнеш и да ги наблюдаваш с наслада и спокойствие.

Всяко нещо, което виждам, обожавам. Ако това нещо е мой стар познайник Тъмния рицар, тогава ... о, тогава обожанието е пълно и всепоглъщащо.

Сънувал съм нещо лошо може би. Може би съм извикал в съня си.

Някой шумно отваря вратата на стаята ми. Баща ми е.

- Защо крещиш? - той ме поглежда строго. - И защо седиш на загасена лампа? Да не би да спеше?

- Не знам...

Той запали лампата и ме изгледа любопитно.

- Да не мастурбираш?

- Какво?

- След малко слизай за вечеря.

- Не съм гладен.

- Трябва да се храниш - каза той повече като предупреждение отколкото като препоръка.

- Да, добре.

Аз не мастурбирам, по дяволите. Е, поне не толкова често, колкото го правеше Чириако Стефанели.

На другия ден по време на сутрешната тренировка пристигнаха съгледвачи от Цюрих. Познах ги - помощник-треньорът, когото наричахме Ричи Велънс заради латиноамериканските му черти и черната му, пригладена с гел коса, другият беше мениджърът Адриан Кнуп (копелето, което най-много настояваше да бъде изгонен от отбора преди година).

- Викнете Сабро! - изкрещя Адриан Кнуп към нас. - Хей, Сабро, ела тук.

Те седяха по средата на малката трибуна и ме следяха с бинокъл. Всъщност Ричи Велънс ме следеше с бинокъл, а мениджърът си гледаше ноктите.

- За теб са дошли, бивши национале! - подхвърли учителят по физкултура, когато се изравни с мен по време на бягането за разгриване.

Не му отговорих, просто дръпнах напред и той изостана.

- Ален, върни се в колоната! - чух гласа на треньора, който стоеше отстрани, скръстил ръце на гърдите си. - Ален! Това да не ти е спринтovo бягане! Чуваш ли ме, проклето копеле? Върни се в колоната и бягай наравно с другите.

Ричи Велънс пусна бинокъла в скута си и побутна с лакът мениджъра. Направих четири пълни обиколки на пистата и се изкачих по стълбичките на малката трибуна. Задъхвайки се леко, застанах прав пред двамата от Цюрих.

- Подобрил си си кондицията, тц, тц, тц! - зацъка с език Адриан Кнуп и свали тъмните си очила. - Докато играеше при нас, се налагаше да те сменяме цели двацет минути преди края на мача, за да не повръщаш след това от изтощение.

- В националния съм играл и по 90 минути.

- В приятелски мачове - подсмихна се Адриан Кнуп.

- Не само в приятелски мачове.

- Но сега, когато отново се върнеш при нас, ще искаме от теб да издържаш по 90 минути не само в мачовете от първенството, но и в мачовете за УЕФА.

- Откъде сте толкова сигурни, че ще се върна?

- Ти искаш да се върнеш.

- Точно така - кимна с глава Ричи Велънс. - Вече дори ти търсим партньор в нападение. Нали знаеш, че Стефан Шапизо замина за Крефелд.

- Може и да не се върна.

- Сабро, ела веднага долу! - изкрещя треньорът откъм игрището.

Не се обърнах, само му махнах с ръка.

- Всичко ще се уреди много бързо. - Адриан Кнуп ме хвана за ръкава на потното горнище. - Само дете преди да се върнеш в нашето малко цюрихско семейство, ще трябва да се погрижиш за външността си.

- Какво искате да кажете? - присвих очи.

- Отрежи си косата!

- Това е невъзможно - поклатих глава.

- Такава глоба ще ти фрасна, Ален Сабро - крещеше откъм терена треньорът, - че свят ще ти се завие!

- Е, няма да те насилвам, всичко ще си дойде с времето. - Кнуп отново си сложи очилата, изправи се и ме потупа по гърба. - Изглеждаш ми пораснал.

- И не само на ръст - отвърнах двусмислено.

- Хей, не сме те карали да си сваляш гащетата! - побърза да каже Ричи Велънс. - То се вижда, то се вижда...

- Приятелите ти ще се радват да те видят - каза Кнуп. - Твоето момиче също. Сега тя работи в клуба - секретарка ми е.

Пейките започнаха да подскачат пред очите ми. Едно отровно парче от ябълката на Снежанка заседна в гърлото ми.

- Н я м а м приятели в Цюрих - казах глухо.

- Хайде сега, не може да не помниш Тони Йекини! Преди два месеца едва го измъкнахме от предварителния арест. Бяха го спипали да продава кокаин на едно 15-годишно момиче на гарата.

- Сабро, приканвам те за последен път да се върнеш на тренировка.

Погледнах надолу. Съотборниците ми бяха престанали да тичат, гледаха нагоре към нас - разкрячени и изцъклени като музейни праисторически влечуги.

- Идвам - извиках в отговор.

- Идваш в Цюрих? - Ричи Велънс се усмихна с надежда.

- Ако подпишем договора още тази седмица - каза Кнуп, - ще можем да те картотекираме за мача срещу Лугано.

- Не знам...

- Не те карам да избързваш с решението си, но не забравяй, че всичките ти приятели те чакат. Ванина също.

Обърнах се и се затичах надолу, прескачайки по две седалки наведнъж.

Ванина също.

Приятелите също.

Тони Йекини също.

Баровете също.

Заровете също.

И моята джобна азиатска курвичка също.

Многого пари също.

Може би най-сетне ще мога да си купя Харлей-Дейвидсън.

Ванина също?

Как мъчително и бавно се променят някои неща.

Как мъчително и бавно...

Четенето на книги е като тъпченето с любима храна. Чувствам как вътре, в червения ми мозък се отваря едно око, голямо колкото нокът на мишка, и през него започват да нахлуват д р у г и мозъци.

Това боли.

Боли почти колкото изнасилване.

- Майко?

- Какво, скъпи?

- Майко, целуни ме.

Мама се обръща толкова рязко, че изпуска стъкления поднос и той се разбива на зелените плочки. Това е краят на прекрасната плодова салата на мама. Едно парченце киви е залепнало от вътрешната страна на босото ми стъпало.

- Да те целуна?!

- Да.

Тя се приближава до мене, хваща лицето ми в ръцете си и впива устните си в моите.

- Какво става с теб, Ален?

- Не знам, майко.

- Опитай се да разбереш.

- Мисля, че вече нищо не е както преди. Това донякъде ме плаши. Изглеждам ли уплашен?

- Изглеждаш променен.

- Не знам... Да, предполагам, че е така.

- Любов моя... Ален!

- Какво ми е, майко?

- Неспокоен си, защото се променяш.

- Какво да правя?

Тя потрива кичур от косата ми между пръстите си.

- Има разрешение на проблема, скъпи.

- Какво?

- Отрежи си косата.

- Не.

- Тогава опитай йога.

Способност.

Спокойствие.

Сила.

Едновременно с книгата на Ернст Ууд за основата на йога прочетох много езотерични произведения.

Чеслав Милош

Густав Майнрих

Елена Блавицка

Уилям Бътлър Йетс

Артур Е. Уайт

Пол Вулис

Гершъм Шолем

Ернст Бенц

Хенри Корбин

Езотеризмът едновременно ме плаши и привлича. Той отваря много потайни врати, прави ме да съм надменен по отношение на боговете. Това съм аз и толкова ме е страх да се погледна отвътре, че не ми остава нищо друго освен да продължавам да чета, да чета, да чета.

345 часа - това са две хиляди и девет страници.

Това вече не съм аз. Защото онова, което другите виждат в мен е едно отвратително, самовлюбено, надменно същество. А иначе аз съм малък и се стоя в килера притихнал. Моята майка ме вика по име, за да ме сграбчи и прегръща. Тъмния рицар ме крие от нея. Той също има дълга коса като моята, само че неговата е черна като зимна нощ, която няма звезди. Искане ми се да бъда Той.

345 часа - това са две хиляди и девет страници.

Тялото е моят инструмент; то е оръжието, което ще ме свърже със съзнанието на света, със съзнанието на Тъмния рицар.

И когато една сутрин умра, ще се преродя в Него и Той ще се прероди в мен, и тогава ще настъпи времето на общото веселие в килера. Вече няма да има страхуване. Това е сигурно - след страха винаги идва радост, след царуването - слепота. Зависи кой какво си е избрал преди.

III ЧАСТ

С е б а с т и а н

Всичко в Мюнхен е толкова различно...

Има котки.

В началото на октомври намерих Лиза. Котето се беше сгушило под една наскоро боядисана пейка в парка.

– Ще го взема – вдигнах поглед към Мелани и тя кимна с глава.

Бях коленичил на тревата и се опитах да достигна с ръка котето. Тъкмо се връщахме от супермаркета – Мелани носеше книжните пакети с покупките, а аз носех плетената си черна шапка. Мелани отави пакетите на пейката, духна в шепите си, за да ги стопли и погали с пръст котето, което най-сетне бях успял да хвана.

– Лео дали ще се радва да има компания? – попита тя.

– Не знам.

Скрих котето в якето си и дръпнах ципа догоре.

Шумотевицата около тукашния футболен клуб е много по-голяма отколкото в Нюрнберг. Деведесет процента от спортните журналисти в цяла Германия си вадят хляба, ровейки се в работите на мюнхенския клуб, дебнейки кога играчите ще изтърсят някоя глупост на публично място или ще заминат тайно от ръководството за Кицбюел да покарат ски.

Първата ми среща с ръководството мина мъчително. Накараха ме да подпиша разни хартии, разясниха ми какво *не мога* да правя, какво мога да правя, какви са задълженията ми като играч на Мюнхен, къде ще живея, *как* не бива да живея... Мениджърът не сваляше очи от разпуснатите върху раменете ми коси и постоянно се мръщеше. (Самият той не може да се похвали с изобилно количество коса.) Попита ме дали не мога да направя нещо “по въпроса с косата”.

– Като какво например? – повдигнах вежди.

Вице-президентът схвана бързо ситуацията и се намеси:

– Ули! – той хвърли смразяващ поглед на мениджъра и онзи си затвори устата. – Ули, недей да се заяждаш с господин Сабро още от самото начало!

После завъртя стола си към мен.

– Хер Сабро, всичко е наред. Ние сме хора-професионалисти и такива неща като прекалено дългите коси на играчите например не ни правят впечатление.

– Да, да, – намеси се президентът, – важното е само косите да се поддържат в приличен вид. Иначе няма проблеми.

– В края на краищата – продължи вице-президентът, – важни са качествата на футболиста, в който влагаме парите си, а не това каква прическа носи.

Настъпи кратко мълчание. Изведнъж президентът се наведе напред и ме загледа в очите.

– Вие сте гениален и непредвидим, хер Сабро! Просто не знам кое от двете си лица ще ни покажете...

Най-накрая ми казаха, че мога да си вървя. Понечих да стана.

– Момент! – мениджърът Ули сложи ръка върху рамото ми. – Искам да поговоря с теб насаме. Ела!

Качихме се в асансьора, той натисна копчето за партера, но после сложи пръста си върху копчето за стоп. Асансьорът спря някъде между третия и втория етаж.

– Хер Сабро, чувам някои работи за теб, които ме тревожат...

– Не намекувате, че се занимавам с престъпни дела, нали? – усмихнах се спокойно. Ули махна с ръка.

– Глупости, нямам това предвид. Само че... Става въпрос за... как да се каже... за нетрадиционните ти за един професионален футболист странични занимания.

– Какво ми е на страничните занимания?

– Ами как какво! Йога, нумерология, езотерика, Харлей-Дейвидсън... – той махна неопределено с ръка. – Тия неща!

– Вижте, уважаеми господине, “тия неща” са част от моя живот! – казах с хладен глас.

– Разбирам, разбирам, обаче... Знаеш ли, тук в Мюнхен не обичат саможивците. Естествено, всички сме приятели помежду си, но не чак толкова. Разбираш ме, нали?

Кимнах с глава и понечих да натисна копчето. Той хвана ръката ми.

– Хер Сабро, имаш страхотен вкус за жените! Видях гаджето ти оня ден — супер момиче!

Ули се усмихваше с усмивката на стар сводник.

– Ела на празника с нея!

– Какъв празник?

– Октоберфест.

– Защо?

– Всички идват с жените си. Традиция! – той сви рамене. – Само по време на Октоберфест момчетата могат да се отпуснат и да се погледят, без журналистите да почнат да злословят по техни адрес. Обичам ги тия дни – тогава бирата се лее като дъжд, а русите сервитьорки носят народни носии с ей такива дълбоки деколтета. Господи! – той се наклони съвсем близо до мен. – Ще ти хареса! Едно е Октоберфест в Нюрнберг, друго е тук. Всъщност ти коя бира предпочиташ? Аз съм за “Пауланер” или “Бек’с”.

– А аз не пия...

Ули ме погледна така, сякаш току що му бях заявил, че съм син на папата. Усмивката му замръзна, той свъси русоявите си рошави вежди.

– Тоест как не пиеш?

– Никога не съм опитвал алкохол. Всъщност само веднъж пих бира, но веднага след това повърнах. Бях на 14.

– Човече!

Изглежда той наистина не можеше да повярва. Или поне имаше вид на човек, който не може да повярва. Асансьорът започна да се движи. Когато стигнахме партера, казах:

– Ще се видим утре на тренировка, хер Хайнес. Засега довиждане.

Той нямаше сили дори да ми отвърне. Когато хвърлих поглед през рамо, той все още стоеше в асансьора, сложил крака си така, че вратата да не може да се затвори. Гледаше смаяно подире ми като човек, който всеки момент щеше да получи инфаркт.

Да не би да казах, че правя секс с животни?

Очакват от мен много неща – да вкарвам голове, да правя бразилски финтове, да говоря колкото се може по-разбираем немски, когато ме показват по телевизията. Едно от нещата, които влизат в задълженията ми, е да се оставям доброволно в ръцете на фотографите, когато искат да ме снимат, облечен с глупавата баварска носия – кожени тричетвъртни гащи с тиранти и връзки под коленете, тричетвърти чорапи, черни обуца с извити нагоре бомбета... Предварително ме предупредиха по телефона, че по време на празненството в бирарията “Висен” трябва да бъда облечен точно с тези дрехи – било традиция да поместват снимки на новите играчи, направени да изглеждат колкото се може по-баварски. Дори ако са негри или азиатци. Или индианци... Или швейцарци.

Мелани ми помогна да се приготвя и каза, че ще дойде с мен, за да не ми е досадно и скучно. О, тя се досеща в какви точно случаи би ми било досадно и скучно.

Когато ме видяха, че пристигам на черния си мотор, веднага се струпаха около мен. Накараха ме да застана на стълбите пред “Висен” и да заема позата на колкото се може по-щастлив и “развеселен от бирата и празника” До мен се ухилиха, готови за снимката, другите двама новозакупени играчи: едроглавият рус мъжкар Оли – бивш вратар на Карлсруе, и дребният французин Бернар. Фотографите настояха да вземем по един стъклен бокал в ръка – от онези, дето събират по литър бира – за да се впишем напълно “в контекста на празника”.

– Супер! Дайте една бира насам! – извика Оли и с готовност пое чашата, която веднага му подадох. Бернар пък побърза да отпие от своята, избърса уста с опакото на дланта си и възкликна:

– C’est bon! Vraiment, c’est magnifique! Salut, Oli, a notre santï!

– Хей, вие!

Обърнах се.

– Вземете чашата!

От три страни запротяха към мен бокали с бира. Отклоних ръцете, облегнах се на перилата и закачих слънчевите си очила в деклотето на разкопчаната си риза.

– Вземете бирата, швейцарецо!

– Благодаря ви, но предпочитам без бира.

Дочух, че казват:

– Ама той въобще не се е погрижил да се облече като баварец.

Ами да, не се бях погрижил! Категорично отказах да обуя грубите черни обувки от телешка кожа, отказах да облека и бялата риза с безвкусните шарени бродерии на ръкавите.

Оли и Бернар са мушналия свободните си ръце дълбоко в джобовете на кожените си гащи; и двамата се хият глупаво. Опитвам се да застана колкото се може по-встрани от тях. Усмивам се и се заглеждам над главите на фотографите, над червените покриви, над празничната градска украса, над улиците, над дървените маси в бирената градина, над сините лампи...

Когато след четвърт час се върнах отново в бирарията, потърсих с поглед Мелани сред десетките непознати, развеселени от бирата и многото изядени бели наденички лица. Мелани седеше сама на една маса, слушаше отегчено шлагерчетата на Ана Баден, ядеше репички и пиеше сода.

– Да си вървим! – казах и я хванах за лакътя.

– Добре – съгласи се тя веднага и се изправи. От другия край на бирарията мениджърът Ули ме смрази с поглед. Отвърнах му с кисела усмивка, която, също като голяма част от облеклото ми, съвсем не се вписваше “в контекста на празника”.

Михаел Шварцкопф ми пресече пътя и застана пред мен, разкрачен като каубой, готов да стреля. Носеше разкрито дълго палто, прекалено тесни черни джинси и обувки

с дебела подметка, които изглеждаха чисто нови. Златните халки на ушите му блестяха отдалече.

Михаел е хубаво момче, с широка усмивка, големи бели зъби и тъмноруси коси. Доста е повърхностен и прекалено спонтанен, но сам той се успокоява с мисълта, че няма да си остане такъв цял живот и един хубав ден и той ще се превърне в сериозен, възрастен мъж с очила и моден сив костюм. За 21-вия му рожден ден миналата година съотборниците му подарили атлас на света. Този подарък бил нещо като напомняне за гафа, с който Михаел влязъл в златната история на мюнхенския клуб. Веднъж, докато отборът пътувал със самолет към Ларнака, за да играе там мач от първия кръг на клубните турнири, Михаел попитал с оня свой наивен, сладък глас, който използва, когато пита разни глупави неща: “Кипър някъде в Южна Америка ли се намира?” Естествено, смяли му се толкова много, че самолетът започнал да се клати застрашително.

Михаел понякога държи да се обръща към него с “Майкъл”. Момчето е лудо по всичко американско; дори носи тениска, на която пише “American Gym Rat”. Аз обаче съм единственият, който никога не го нарича Майкъл.

Михаел е родом от Карлсруе. И той като мен бил обявен твърде, твърде рано за един от най-големите футболни таланти на Европа. Баварците веднага се полакомили да го имат в отбора си и го купили още ненавършил 18 години. И както обикновено става в такива случаи, вдъхновението на Михаел се изпарило в мига, в който стъпил на баварска земя. И ето вече четвърта година откакто търка скамейката в очакване някой титулярен играч да се контузи, за да влезе на негово място в игра за не повече от двадесетина минути. През останалото време гледа видео-филми, взима уроци по езда, купува си скъпи дрешки на Версаче и Долче & Габана и редовно получава от клуба високата си заплата.

Доскоро Михаел живеел сам, само с черната си котка Феде. От няколко дни обаче нощувал при новата си приятелка – някоя си Соня – тон-операторка в частен телевизионен канал.

Подозирам, че страшно се харесвам на Михаел; той е готов да проходи на ръце и да си пусне коса дълга метър и половина, само и само да ми направи впечатление. Това е странно, защото другите в отбора не ме харесват особено, странят от мен, гледат ме изпод вежди и като че ли изпитват нещо като страхопочитание. Реших, че се държат така, просто защото не знаят нищо за мен; разбират, че не съм като тях и единственото, което им остава, е да правят предположения и догадки за това как *всъщност* живея. А се знае, че там, където царува неизвестността и потайността е нейна сестра, точно там страхопочитанието пуска най-дълбоки корени.

За мен обаче също не може да се каже, че съм влюбен в съотборниците си. Нещата, за които са способни да разговарят помежду си, са толкова малко, че могат да се изброят на пръстите на едната ръка:

1. коли
2. страхотни коли
3. жени
4. жени с големи цици
5. футбол

Според личните ми наблюдения, по втората и третата тема показват най-голяма компетентност. Поне съм останал с такова впечатление от разговорите, които долавям с половин ухо, докато сме заедно в съблекалнята или в ресторанта, където се храним всеки ден.

Михаел доброволно идва да ми докладва какви клюки се носят за мен в отбора.

– Капитанът ти е сърдит, понеже не си отишъл в неделя на барбекюто, което организираше по случай риждения ден на жена си.

– Не обичам барбекютата, Михаел! И освен това не познавам жена му.

Михаел се ококори насреща ми.

– Как така не познаваш жена му! Това е втората му жена. При това е *швейцарка*!

– Ще те разочареювам ли, ако ти кажа, че не познавам всички швейцарци по света?

Михаел остана замислен известно време върху думите ми, а накрая каза:

– Май че си прав. А да знаеш, че либерото Томас не те харесва, понеже си се държал понякога високомерно и надут, а когато другите пият бира и се веселят, ти не пиеш бира и не се веселиш. И когато всички сме облечени с официалните клубни костюми, то винаги носиш вратовръзка различна от нашите.

– Странна причина да не харесваш някого – отбелязах аз.

– Всъщност всички в отбора са се направили смахнали от учудване, че никога през живота си не си опитвал алкохол. Никой нормален човек не би могъл да бъде чак такъв въздържател! Обаче това не го казах аз! – Михаел вдигна ръце, сякаш за да се предпази от удар с боксова ръкавица. – Свен го каза. Ама го каза, понеже в извънработно време самият той често е пиян. Само че гледа да се напива вкъщи, за да не го спипат копоите на тренера, които душат нощем из кръчмите и баровете...

– Михаел, остави! Стига вече! – махнах с ръка и понечих да възседна мотора си. – Не ми се слушат повече тия идотщини! И не ме интересува къде пие Свен.

– О, боже! Мяу! Боже! Мяу! – очите на Михаел изведнъж заблестяха алчно и хищно и преди да се усетя, той вече се беше метнал зад мен.

– Ален, повози ме стотина метра! – примоли се той с престорен женски гласец и ме прегърна през кръста. – Моля те! О, умолявам те!

– Михаел, слез веднага! Сега нямам време. Имам важна работа и ако не тръгна веднага, ще закъснея. А аз не обичам да закъснявам.

– Да де – смигна ми Миша в огледалцето за обратно виждане, – нали си швейцарски часовник! Виж какво, можеш да ме хвърлиш на който си искаш ъгъл, само ме повози малко! Ще ти бъде благодарен цял живот. Или поне до деня, в който и аз не взема да си купя такова черно чудовище.

И така Михаел се прикрепил към мен за остатъка от деня.

Такъв ми бил късметът...

Важната ми работа беше да бъде точно в шест в бистрото на Дармшатплац, за да се срещна с една журналистка. През последните две седмици дамата беше повече от настояща, дори досадна по телефона и накрая приех да поговорим.

Както се изразява Михаел, бях “точен швейцарец”. Харесвам се, когато съм такъв.

– Най-сетне да ви видя на живо! Здравейте.

Тя стана от масата и ми подаде ръка. Подаде ръка и на Михаел, защото той беше побързал да застане пред мен – по американски ухилен и излъчващ цялото очарование на един 22-годишен начинаещ ездач.

– Аз съм тази Мартина Шойер от “Шпотрт Експрес”, която постоянно ви досаждаше по телефона. Много се радвам, че се съгласихте на тази среща. Да ви призная честно, дебна ви от цял месец. Разбрах отгук-оттам, че сте странен човек, не твърде общителен с колегите си, не обичате празните приказки... Затова реших да действам предпазливо и с търпение.

Тя се разсмя и поръча капучино и за трима ни.

Прецених, че е около 35-годишна; беше небрежно облечена, носеше мъжки кариран каскет, сребърни накити, дълго палто с мъжка кройка и двуредно закопчаване. Пушеше непрекъснато. А Михаел размахваше ръка пред лицето си, за да покаже колко много му пречи димът от цигарата ѝ. Въпреки явните му намеци обаче тя продължаваше да пуши и да се държи така, сякаш сме само ние двамата.

Помълчахме няколко минути. Тя се наведе напред, издърпа с малкия пръст ъгълчето на дясното си око, а другото силно присви.

– Простете, но съм много късогледа, а съм си забравила очилата. Уверявам ви, че това което правя, не е признак на лошо възпитание. Просто така ви виждам по-добре. Знаете ли какво ще ви кажа – баварците отдавна не са имали толкова красив нападател. Наистина красив!

– Благодаря – отвърнах учтиво, както са ме учили вкъщи.

– Добре, а сега да преминем към работа. Бистрото е спокойно, надявам се, че няма да ни безпокоят. Всъщност... – тя погледна с непризън Михаел, – възможно ли е приятеля ви да отиде и да купи хот-дог от павилиона отсреща?

– Oh, wait a minute, wait a minute! Не мърдам по-далеч от десет крачки от Ален! – заяви троснато Михаел и хвърли един фъстък в устата си.

– Ален – тя се наведе напред и плъзна касетофона си така, че той спря точно пред скръстените ми върху масата ръце, – сега си играч на Мюнхен...

Не знам защо, но неочакваната й фамилиарност ми допадна.

– Това е отбор – продължи тя, – в който досега не е стъпвал кракът на швейцарски футболист. Вярваше ли, че това е възможно да се случи именно на теб?

– Дали съм вярвал?

Дали наистина вярвам в нещата, които бих искал да ми се случат? Мога ли да бъда сигурен, че утре, когато взема душ и се погледна в огледалото, от другата страна ще ме гледа същият човек, който съм свикнал да виждам? И той ще има същите коси, и същите очи, и същия поглед в очите? Толкова е страшно...

– Дали съм вярвал? Госпожо, човек никога не знае какво го чака. И никога не бива да се вглежда в бъдещето – това би било не само влудяваща, но и рискована авантюра.

Цигарата залепна за долната й устна. Тя ме гледаше, без да мига. Накрая Мартина Шойер се посъживи и подсвири с уста. Но тъй като не каза нищо, аз продължих да говоря:

– Разбира се, че съм щастлив, че попаднах в Мюнхен – за това всъщност и тайно си мечтаех. Но в Мюнхен не ме взеха заради сините ми очи, а защото се потрудах добре в Нюрнберг. Когато разбрах обаче, че ще играя тук, бях едновременно щастлив и уплашен.

Михаел повдигна вежди.

– Страхувах се, понеже знаех, че възлагат определени надежди на мен. Не съм човек, който лесно понася отговорности. А и имам моменти, когато изпадам в такива лоши състояния на духа, че ми е трудно да помогна на себе си, а камо ли на други хора.

– А какво се промени след идването ти в Мюнхен?

Тя запали нова цигара и ме погледна изпитателно. Келнерката направи две заблуждаващи маневри между бара и билиардната маса и отново се примъкна към нашата маса, за да ме погледа още малко.

– Стана ми по-интересно да играя. А иначе – повдигнах рамене – останалото си е както преди.

– Ще те попитам и за личното ти мнение по въпроса за немския футбол.

– Вижте, съществува мнение, че германците от десетилетия не са променяли системата си на игра. Това е вярно...

– Вярно е – кимна с глава Михаел, който досега, трябва да призная, се държеше доста прилично и не се намесваше в разговора. Нито пък си бъркаше в носа. Нито пък протягаше напред дългите си слаби крака, за да демонстрира новите си обувки.

– Говори се също – продължих, отпивайки от капучиното, – че те просто не са в състояние да внесат каквито и да промени в тази ситема. Тук вече не съм съгласен.

– В никакаъв случай! – тропна с юмрук по масата Михаел и капучиното се разплиска върху сините салфетки.

– И защо? – журналистката забарабани с пръсти и духна малко дим в лицето ми. Разкашлях се, а тя се извини.

– Защото – казах с все още задавен глас – в продължение на много години футболът, който те изповядват, устройваше всички и, уверени в своята непогрешимост, те не виждаха смисъл в извършването на реконструкции.

– Понеже и аз не виждам смисъл – намеси се компетентно Михаел.

– Добре де, но ти си на 26 години. Десет от тях са преминали в професионалния футбол. Нямах ли желание да го пратиш вече по дяволите и да се захванеш с нещо друго?

Тази жена наистина ми харесва. По някаква случайност знае точно тези въпроси, които и аз понякога си задавам.

– Не точно сега – отговорих с ръка на сърцето. – Вярно, по-рано често ме спохождаха подобни песимистични настроения. На моменти изпадах в страхотни мотивационни кризи. В такива случаи просто си седях и се отегчавах от всичко.

– Знам това – вметна тя неочаквано с втренчен в ръцете ми поглед.

– Това бяха моменти, когато смятах... – чувствам как на очите ми им става горещо като в тиган с гореща мазнина, – смятах, че футболът ми е омръзнал.

За щастие някой изключи котлона и болката в очите премина.

– Но това е вече минало – махнах с ръка. – И ако днес ми предложат много пари, само и само за да се захвана с някакъв бизнес, ще откажа.

Михаел се развесели и ме потупа по гърба:

– Браво на теб!

Мартина изключи касетофона, бавно го прибра в чантата си и се изправи. Станах и аз. Но вместо да ми подаде пъката си за довиждане, тя се приближи до мен и прошепна в ухото ми:

– В момента не ми се иска нищо друго освен да ме чукаш!

После оправи каскета си, намигна на Михаел и на излизане каза, че още утре ще си получа хонорара от списанието. Стори ми се, че последните й думи достигнаха до мен като през сто врати.

Стоя посред бистрото – не виждам, не чувам...

Наистина ли всички си мислят само за едно и също нещо, когато ме срещнат!...

Преди мача с Дуисбург на Олимпийския стадион Петер ме присрещна в катакомбите. Имаше несвеж вид, косите му бяха в безредие, под очите му се очертаваха дълбоки тъмни кръгове.

Не си казахме нищо. Той пусна сака си на земята и ме притисна към себе си. Оставих се да ме целуне. Съиграчите ми се спряха посред коридора, спогледаха се, намигнаха си. Отнякъде се появиха двама-трима фотографии, а също и един двуметров мъжага с бейзболна шапка и камера.

– После – казах аз и отблъснах Петер. Той кимна мълчаливо, праметна сака си през рамо и побърза да се скрие в съблекалнята.

Само че “после” нямаше.

Малко преди края на първото полувреме Петер се сблъска с нашия либеро и при падането скъса връзки в дясното коляно.

В този момент се намирах в другия край на терена. Когато видях какво стана, почувствах как кръвта нахлува в главата ми и устните ми побеляват. Санитарите внесоха носилката на терена. Затичах се натам. Вече чувах съвсем ясно виковете от болка на Петер. Неговите съотборници го бяха наобиколили, пиеха вода и поглеждаха тревожно към треньора си, който вече подготвяше играч за смяна. Искях да отида при Петер, да го докосна – той непременно щеше да се успокои, ако ме видеше до себе си. Какво ми пука от местната публика! Те не знаят *нищо*...

Пробих си път сред играчите на Дуисбург. Моите хора помислиха, че ще се разправам със съдията заради жълтия картон, който показва на либерото Томас и понечиха да ме спрат.

– Ален, недей! Ще стане лошо! – извика ми капитанът и ми подхвърли пластмасова бутилка “Гетърейд”. Хванах бутилката, но не отпих.

– Дръпнете се да мина! – извиках на играчите в синьо. Те ми направиха път, следейки ме с лоши очи. Приблжих се до Петер в момент, в който го поставяха на носилката, амасажистът завиваше крака му с одеало. Петер ме видя и протегна едната си ръка (с другата стискаше под одеалото пострадалото си коляно).

– Копеленце русо, здрасти! – опита се да ми се усмихне той.

Хванах ръката му, а той стисна пръстите ми до болка.

– Не ме оставяй! Тая свиня, либерото ви...

– Стига, не говори! – повдигнах главата му и му дадох да пие от бутилката с “Гетърейд”. Съдията си даваше вид уж, че следи по часовника колко минути от игровото време са загубени, но всъщност не преставаше да ме наблюдава с поглед – смесица между почуда и възхищение.

– Пак се пречуках! – каза Петер с тъжна усмивка, след като преглътна. – Чуплив съм като китайска вазичка.

– Ще се оправиш.

Санитарите понесоха носилката към паркираната на пистата линейка. Пуснах ръката му, тя увисна безжизнено надолу, Петер стисна очи и челото му се набръчка.

Съотборниците ми наблюдаваха сцената мълчаливо.

Когато съдията даде знак играта да продължи, на практика аз вече не бях на терена. Седях на пейката в линейката, а главата на Петер кротко лежеше в скута ми; мокрите му от пот коси се бяха разпилели върху колената ми. Петер дишаше тежко, очите му бяха притворени. По едно време той се надигна и каза:

– Вече не ме боли. Дали не съм умрял...

Наистина чух да го казва – мога да се закълна в това! И понеже спрях внезапно, за да се послушам по-добре, пропуснах да поема идеално центрираната към мен топка.

Вечерта по спортния канал DSF съобщиха, че тежката контузия ще извади Петер от строя най-малко за четири-пет месеца. Изругах и захапах юмрука си, за да не се разкрещя.

Декември.

Седя в кафенето на “Баумерхаузе”, а навън е толкова студено, че птиците замръзват, както си летят. Пия капучино и стискам ръката на Мелани.

И ето ти го Михаел Шварцкопф. Врълхлита запъхтян в кафенето, полите на дългото му черно палто се развяват встрани като крилете на трансилвански прилеп. Лицето му е по момчешки зачервено, а светлите му очи сълзят от студа.

– О, благодаря на бога, че те виждам! – изкрещява той и се хвърля към мен. Пускам ръката на Мелани, за да задържа застрашително разклатилата се чаша.

– Полека, Михаел, няма да избягам!

– Знаех си, че ще те намеря тук! Развивам нещо като шесто чувство. Келнер, едно капучино и за мен! И шоколадови пръчици! Ален, тябва да поговорим насаме – той поглежда с красноречив поглед Мелани и недискретно се изкашля право в лицето ѝ.

– Слушам те. Какво има? – питам аз.

– Ама насаме! – повтаря Михаел натъртено.

Мелани става, завързва шала около врата си и и ме погалва по бузата. Задържам ръката ѝ върху лицето си.

– Чакай! Не му обръщай внимание!

– Не, ще тръгвам – казва тя и измъква ръката си изпод моята.

– Ще се видим довечера тогава – казвам аз.

– Тя кимва. Проследявам я с поглед как се отправя към изхода като оправя черната си кадифена шапка.

– Сега достатъчно насаме ли сме? – питам с лека досада Михаел и кръстосвам ръце, за да покажа колко съм му сърдит. Той отривисто кима с глава и потапя почервенелия си от студа показалец в капучиното – казва, че така проверява дали е достатъчно горещо за вкуса му.

– Казвай каквото ще казваш, Михаел!

Той заговаря отначало колебливо, погледът му шари из цялото кафене като подплашен врабец:

– Виж, Ален – Михаел облизва пръста си, – това, дето ще ти кажа, може да ти прозвучи доста откачено, ама всъщност си е самата истина. Един приятел... един познат те е виждал преди известно време... Оттогава не спира да разпитва за теб.

Повдигам вежди.

– С една дума, иска да се срещне с теб.

– Журналист ли е? – питам.

– Глупости! Въобще не се интересува от спорт. Нали ти казвам, че допреди седмица дори не е знаел кой си и как се казваш. Но изведнъж – бум! – вижда те и побърква целия град като разпитва за теб.

– Къде ме е видял?

– В галерията “Франц Бернар”. На откриването на някаква изложба.

– Да, спомням си – беше изложба с фотографии на Франц Нютон.

– Както и да е – Михаел разрошва косата си. – Там те е забелязал, следял те е през цялата вечер, само че не е посмял да те доближи и да те заговори.

– Толкова ли е срамежлив?

– Не, в никакъв случай не е срамежлив, обаче... Виж, Ален... – Михаел става все по-неспокоен, върти чашата между пръстите си, лицето му се поти обилно. – Той е *особен* човек!

Щом не е журналист, а иска да се срещне с мен, какъв е тогава? Надявам се, че не иска да ме вербува за таен агент на Интерпол.

– Фотограф е. Художествен фотограф. Сигурно си чувал за него – казва се Себастиан.

– Себастиан кой?

– Не знам – вдига рамене Михаел.

– Не съм го чувал.

Възможно е. Понеже дълго време е живял във Франция, а после и в Щатите – там е много по-известен, отколкото тук. Направо са луди по него, боготворят го. Само че той е... хм... меко казано, особняк и не обича да се смесва много-много с плевелите.

– С плебеите – поправих го аз и си погледнах часовника. – Виж, Михаел, трябва да вървя. Имам консултация в кабинета на доктор Вал.

– Ален, чакай! – Михаел ме дръпна за якето и ме погледна отчаяно. Изглеждаше доста по-странно от друг път. Първо, той никога няма отчаян вид. И второ, погледът му беше толкова умолителен, че го съжалих и седнах отново.

– Ален, приятелю, кажи “да”!

– Ти пък откъде го познаваш този толкова известен фотограф?

Лицето на Михаел отново се запали.

– Преди време ми направи няколко пробни снимки в ателието си, само че, изглежда, не му се понравиха достатъчно и ги унищожи. Каза ми, че приличам на продавач на сладолед по време на селски панаир.

– Съжалявам...

– Себастиан работи върху издаването на календар, който че се казва *Le quattro stagioni*. Поръчан му е от някакво голямо парижко издателство. И сега Себастиан си търси модели...

– Чудесно! Защо просто не се върне в Париж – доколкото знам, там е пренаселено с дългокраки красавици.

– Не е това – гласът му стана някакси по-плътен и басов. – Той търси модели-мъже.

– Искаш да кажеш, че в галерията е харесал *мен*, а не, да кажем, Мелани, която ме придружаваше онази вечер?

Михаел сви рамене.

Разсмях се.

– Ален, това, което ти казвам, е много, много сериозно. И аз се чудя сам на себе си как така съм способен да говоря толкова сериозно, но ето на...

– Добре, Михаел, извинявай! – постарях се и аз да стана сериозен.

Изведнъж се почувствах странно, а също почувствах как тревогата и любопитството лягат върху гърдите ми...

– Добре какво? – Михаел се оживи. Обиците му пробляснаха с надежда.
– Добре, ще се срещна с твоя фотограф.
– Имаш предвид “добре” като “добре”?
– Ти май не можеш да повярваш, че съм съгласен.
– Да, така е, ей богу! Страхотно!
– Я чакай, защо толкова се радваш? Доколкото те познавам, би трябвало да си вкиснат заради това, че фотографът не те е одобрил за календара и сигурно се изяждаш отвътре, че е харесал някой друг. Мен, например. И знаеш ли какво мисля? Мисля си, че утре ще ме риташ безобразно по време на тренировката...
– Глупости! Себастиан ми обеща, че ако успея да те убедя да се срещнете, би могъл да ме пробва в още един фотосеанс.
– Аха, това ли било! Трябваше да се досетя, че не би могъл да се радваш безкористно за някой друг!
– Не говори така! Не съм чак такъв мръсник...
Той щракна с пръсти.
– Келнер, плащам!
Докато си слагаше ръкавиците, Михаел се наведе над мен и каза с най-гангстерския глас, който можеше да докара в този момент:
– Довечера в девет ще те чакам на Мариенплац. И ела без гаджето си!
– Защо?
– Защото там, където ще те отведе, не е за очите на млади дами. Повярвай ми!
Михаел не каза нищо друго, хвърли една банкнота на масата и излезе, развявайки полите на черното си палто като крилете на трансилвански прилеп.

Мелани няма навика да ме пита къде отивам и защо отивам.
Тази вечер я оставих да си седи на пода пред камината и да си играе с котките. (Напоследък това, което най-много обичам да правя, е да не правя нищо конкретно – харесва ми просто да си играя с Лео и Лиза. Търкаляме се с тях върху широкото бяло легло, аз търкам лицето си в гъстата сиво-черна козина на Лео, докосвам нежния влажен нос на Лиза, тя киха също като малко дете и ме поглежда любовно с леко кривогледите си очи. В такива моменти цялото спокойствие ми принадлежи...)
Сложих си черната плетена шапка, закопчах догоре коженото си яке и излязох. Зад стъпките ми Мелани стана и сложи чайника на газовия котлон.

Михаел се разхождаше нервно напред-назад пред кафене “Роял” на Мариенплац – беше с вдигната яка на палтото си и ръце, дълбоко мушнати в джобовете. Когато ме видя, че се задавам откъм Остхове, изтича насреща ми и размаха ръце. Спрях мотора, Михаел се метна на седалката зад мен, откачи резервната каска, сложи си я и Здраве ме прегърна през кръста.

– Карай все направо по улицата с липите, докато не ти кажа да завиеш.
Натиснах газта и потеглихме. В продължение на повече от четвърт час Михаел ме направляваше с обърканите си наставления:
– Свий зад ъгъла, виждаш ли бижутерския магазин – давай направо покрай него! Не, чакай, това е затворена улица, ще трябва да се върнем при оная курва, дето стоеше на тротоара две пресечки по-надолу...

Аз съм много спокоен тип.
Може би галенето на котките и Мелани ми действа успокояващо. Трудно се ядосвам. Дори един откачен Михаел Шварцкопф не може да ме накара да се разгневя.
Най-сетне Михаел обяви с тържествен глас:
– Тук е. Спри! Бар “Amour française”.
Не познавам този квартал, тази улица, тези светлини, този съмнителен бар с извратено име...

Само че вече няма връщане назад. Пък и едва ли бих могъл да се добера обратно до Мариенплаз без помощта на Михаел. Все пак той познава града далеч по-добре от мен. Михаел свали каската си и ме пропусна да мина пред него:
– Ladies first! – ухили ми се любезно той.

Amour française

червени светлини
дим от цигарета
изкуствени мигли
мрежести чорапи
перуки в червено, яркожълто и цикламено – и всички те носени
от
момчета с лица на девойки и с продупчени ноздри.

Оглеждам се с широко отворени очи.
Облеклото на бармана се състои само от бяла престилка, черни тричетвърти чорапи и черни обувки – барман с гол задник,
певецът пее блус от 30-те с глас на сопрано; устните му са силно начервени, ноктите – боядисани в тъмносиньо

Гледам
сребърните халки, пробили болезнено зърната на обезкосмените момчешки гърди,

гривните с инкрустирани индийски камъни,
стъклениците, преливащи от червена на цвят течност, в която плуват късчета лимонова кора, бадеми и листенца от омайни ориенталски подправки

Слушам
гласа на сопраното
гласа на пианото
гласа на саксофона

Подушвам
аромата на Расо на Пако Рабан и Opium на Сен Лоран
опойващия мирис на сушени треви, алкохол и човешки тела
Виждам

(може би самия Пако Рабан?)
на всяка маса се милват, целуват се и си шепнат любовни думи

думи
думи за секс
amour française?

Дяволите да го вземат!

– Михаел, откаченияк такъв, къде си ме домъкнал? Това е гей-бар, човече!

– Да бе – отвръща небрежно Михаел, – за малко да не забележа! Охо, здрасти, Ивон, скъпа приятелко! Как си? – той поздравява лъчезарно усмихнат, дългокрак, небрежно обръснат травестит, облечен в тясна кожена рокля. Двамата фамилиарно се пощипват по бузите.

Пробиваме си път между масите сред плътно допиращите се, търкащи се едно о друго тела. Михаел съзира свободна маса в единия ъгъл и ме повлича натам. Когато се добираме до нея, ми прави знак да седна. Сядам като монахиня – с ръце, стиснати между коленете и сведен поглед. Михаел се присяга и с един рязък жест смъква от главата ми плетената шапка. Разпилените ми руси коси веднага привличат неканени гости. Един висок мъж, облечен в сив анорак без ръкави и с множество татуировки по обръснатия череп, е особено настойчив. Той се писламчва до мен, подпира се нехайно на облегалката на стола ми и любезно ме пита дали съм свободен. После казва, сякаш между другото, че с

удоволствие би прекарал нощта с мен, стига да съм достатъчно търпелив, понеже неговият трудно му ставал и винаги в началото използвал помпичка. Гледам голата му татуирана глава с погледа на човек омагьосан с лоши билки. Искам да му възразя, да се изсмея, да го обидя, просто да му кажа нещо – каквото и да е, но изглежда изведнъж съм загубил способността си да говоря. За щастие Михаел бързо се намесва – сяда в скута ми, целува ме продължително по устата и след това разпалено започва да обяснява, че аз съм *неговото момче* и че дори сме сгодени. Така че онзи по-добре да се маха от очите ни и да не смее повече да ми прави такива “непристойни предложения за еднократно сексуално партньорство”, защото Михаел бил ревнив и щял да се разгневи. Гологлавият се извинява, започва да отстъпва заднешком – не знаел, че съм сгоден, просто ме видял, че седя сам на масата и поискал да ме почерпи едно питие. И понеже си помислил, че вероятно съм от ония хетеросексуални момчета, които влизат в такива барове, само когато закъсат за пари, просто решил да си опита късмета. Падал си по дългокоси блондини под 30 години. Това е всичко – просто си падал по дългокоси блондини...

– Чухме те, приятел, а сега – fuck off! – повишава заплашително тон Михаел и се понадига от коленете ми. Да пукна, ако в този момент тпой действително не прилича на млад, ревнив и разярен годеник!

– Михаел, искам да си вървя! – казвам аз, а гърлото ми е пресъхнало като египетска река по време на сухия сезон.

– Не можем да си тръгнем преди Себастиан да се е появил. Преди малко говорих с бармана (онзи с голото дупе, ха-ха!) и той ми каза, че Себастиан обикновено идвал към 11, постоява около четвърт час, пие само минерална вода, черпи някое момче, което особено му е харесало и след това, ако е в настроение, го кани в автомобила си.

– Какво означава това? Себастиан е хомосексуалист, нали?

– Да – отвръща простичко Михаел и отпива от леденостудения си коктейл. Изважда маслинката с два пръста и ми я предлага:

– Искаш ли я?

– Не.

Той хапва маслинката и ме прегръща през рамо.

– Това пък защо? – възмущавам се аз. – Много добре знам, че не си обратен.

– Тук всички го правят – шепне Михаел. – И ако не го правим и ние, ще започнат да ни гледат с подозрениеи нищо чудно да ни изхвърлят. А така ще си помислят, че сме редовни гаджета. Това ще пази на разстояние господата банкери и господата адвокатите, които в повечето случаи са щастливо женени и идват тук инкогнито, за да си търсят момче за една-две нощи. Ето оня, например – Михаел посочва с малкия си пръст изискан мъж с костюм, вратовръзка и очила с тъмни, огледални стъкла. – Личи си, че тоя е от най-притенциозните.

– По какво си личи?

– По търгашкия начин, по който оглежда свободните момчета. Ако съдя по вида му, сигурно разполага с достатъчно пари, за да си плати и за по-специални услуги.

– Ще повърна!

– Не в коктейла ми, ако обичаш.

– Наистина...

– Хайде, хайде, Ален, не се преви на света вода ненапита! И се дръж свестно или в противен случай ще те пусна на някой побъркан от любовна страст юначага, който, повярвай ми, няма да се интересува от това дали ти се повръща или не – ще те обезчести, само докато мигнеш с очи.

Михаел се разсмя.

И се смя, смя се, смя се, докато накрая не започна да хълца. Тогава скочи от стола си и отиде да повърне в тоалетната. Когато се върна, очите му сълзяха като на манекенка, страдаща от булимия. Усмивката му обаче си стоеше като залепена с лекопласт върху зачевеното му от напъване лице.

– Добре ли си? – попитах с безпокойство. Михаел е крехко момче – лесно се контузва, лесно се задавя, лесно се влюбва, лесно разлюбва...

– Да. Любими, мисля, че точно днес няма да умра.

Изкашля се още вендъж и притисна носната кърпа към устата си.

– О, боже! Ето го! – извика изведнъж той, хвърли кърпата на пода и се втурна към входа. Понадигнах се от мястото си, но заради многото съблечени и облечени тела не можах да видя към кого точно се втурна Михаел. Останах примерно на мястото си и зачаках Михаел да се върне обратно. Пред очите ми цветовете на този странен, подземен свят – разголен и искрящ от обици, ажурени чорапи, бюстиета от ламе, слипове от лачена кожа и фосфорецираща пудра – се смесваха и образуваха спирала, която се завърташе надясно, която се завърташе наляво, която се завърташе надясно... Сопраното на певицата пищеше в ушите ми. Задушавах се от влажните усмивки, които сладострастно пълзяха по лицето ми, по шията, по косите ми. Те идваха от по-близките и по-далечни маси, сядаха до мен, милваха ме по ръцете, искаха да потанцуват с мен, да попушат с мен или просто да си поговорят с мен за лошото си храносмилане малката дължина на еректирاليا им пенис...

гладко избръснати – не мъже, а мъже-жени

изящни, кокетни,

груби,

мъже-жени, чиито ръце нетърпеливо изчезваха под масата, за да докоснат чатала ми, за да погаят бедрото ми...

Когато Михаел се върна, водеше със себе си

Себастиан

Отначало не го виждах добре – беше застанал така, че сянката от плетените арабски абажури падаше точно върху лицето му.

Беше облечен в черно от главата до петите.

Косата му — дълга, лъскава и черна — се разпиляваше по раменете му.

Но лицето му... За бога, къде е лицето му?

– Здравейте! – каза гласът му.

Михаел му поднесе стол с треперещи от вълнение ръце.

– Ален, да ти представя Себастиан – гласът на Михаел трепереше по-силно дори от ръцете му. – А това, хер Себастиан, е моят добор при... познат Ален, който вие... така да се каже, в онази галерия... да, сещате се... Седнете, моля! Отивам да взема нещо от бара. А вие двамата можете да си поговорите на спокойствие, да се опознаете, така да се каже... Сега се връщам.

Михаел се изпари като дух от бутилка.

Облеченият в черно седна срещу мен. Лицето му постепенно се показваше иззад облаците. Това лице, това лице, това лице... Струваше ми се, че вече познавах това лице отнякъде, познавах го и го... обичах!

*... тогава в килера за първи път видях Тъмния рицар. отначало си помислих, че старият татков гащеризон, окачен на един пирон на стената, се е превърнал в жив човек... само че Тъмния рицар **не можеше** да се превърне в Тъмен рицар от някакви сви стари, изпоцапани с блажна боя и озеленени от тревата таткови панталони! все пак той беше Тъмен рицар – нещо много специално!*

той не носеше железни доспехи, каквито се очаква да носи един истински рицар. нито пък носеше железен шлем с цепка за очите, който също е задължителен. даже н
я м а ш е меч!

може пък това да не е Тъмния рицар...

колко глупаво само!

носи пръстени с големи тъмни камъни – страшни и хипнотизиращи като изпърналите очи на нощно насекомо. пръстените проблясват върху ослепителната белия на ръцете му.

косата му е черна и толкова дълга, че просто се слива с тъмнината на килера и черния цвят на дрехата му. на ушите му блестят студени камъчета, а бялото на очите му ме гледа втренчено, но доверчиво.

той н а и с т и н а ме гледа с бялото на очите си! или поне така ми се струва, защото единствената част от лицето му, която мога да видя съвсем ясно, е бялото на очите му.

свивам се между два стари, прашни фотьойла с изскочили, ръждясали пружини и притискам треперещите си колени към брадичката си. Тъмния рицар непременно ще ме вземе със себе си и ще ме отведе там, където мама няма да ме намери. мама с нейните вечни прегръдки и целувки...

Тъмния рицар прави две стъпки напред към прашните фотьойли и спира. едната му скула, част от носа му и устните му сега се виждат съвсем ясно. едното му око само от бяло се превръща в черно, меко проблясващо, силно, прекрасно, добро, красиво, любовно око.

М

М

М

М

М

м

м

м

Той ме гледа с немигащите си черни очи. Лицето му е толкова прекрасно, толкова н е ч о в е ш к и прекрасно, че изпитвам нещо като болка, когато го гледам. Това лице – толкова бледо, аскетично удължено и слабо, с чувствителни, кървавочервени устни и с леко загатната, идеално оформена около тях брада. Това лице невероятно силно ме вълнува...

Болезнено нежните му ръце приличат на хищни бели цветя – дългите пръсти са неспокойни и търсежи. Лъскавите прави коси се разделят на път по средата и плътно се спускат от двете страни на лицето му, сливайки се наоу с черния цвят на дрехата.

На ушите на Тъмния рицар блестят студени камъчета. Бялото на очите му ме гледа втренчено, но доверчиво. Пропълзявам извън скривалището си между двата стари, прашни фотьойла. Вече мога да видя едното му око – черно, меко проблясващо, силно, прекрасно, добо, красиво, любовно око...

– Трябва да си готов, когато един наистина ме срещнеш – казва ми той. – Не се страхувай! Ти си добър човек. И аз те обичам. Винаги ще те обичам... Докато умра.

М

М

М

м

м

м

Дори не съм забелязал кога Михаел се е появил с чаша вода в ръката. До него стои около 18-годишно стройно момче с вид на суперинтелегентен колежанин-спортист.

– Здравейте, хер Себастиан! – казва момчето.

Себастиан дори не се обръща, само махва с ръка и казва бавно, без да откъсва очи от мен:

– Върви си, Мануел, днес ще пропуснем урока ти по фотография... Надявам се, че нямаш нищо против. За другото не се притеснявай, ще ти изпратя пари по куриера си още утре.

Момчето равнодушно ме поглежда, потупва Себастиан по рамото и се отдалечава с леката си, колежанска походка.

– И така, – опитвам се най-сетне да си развържа езика, – ето ме и мен.

– Да, ето ви и вас – казва Себастиан с равен, плътен, но, струва ми се, развълнуван глас и поема чашата с вода, която Михаел му подава.

– Благодаря ти, Михаел.

– Хер Себастиан, нали не сте забравили какво ми обещахте! – напомня му Михаел с раболепен глас.

– Не, разбира се, че не съм забравил. Ще получиш своя втори шанс, но не мисля, че ще излезе нещо от това, нещо, което наистина бих харесал. (Обръща се към мен, очите му стават добри и покровителствени.) Били ли сте някога в нюйорския Сохо?

Поклащам отрицателно глава.

– А аз съм живял четири години в Сохо – казва Себастиан и отпива от водата. – Това е най-хубавият квартал в Ню Йорк, повярвайте ми! Там времето все едно, че е спряло и в същото време ти се струва, че върви страшно бързо; това е едно безпаметно време – когато влезеш в него, започваш да се чувстваш така, сякаш винаги си бил вътре в него. Всичко, което се случва и което не се случва в този квартал, е невероятно вълнуващо. Атмосферата е по светски разкошна и едновременно с това по плейбойски фриволна – такива контрасти... Бутиците, кафенетата, малките момичета, облечени в черно като вдовици, и момчетата, които голи до кръста играят баскетбол в задните дворове, пекарните, картинните галерии, в които са изложени шедьоври на китайското еротично изкуство от началото на новата ера или световноизвестни картини... Знаете ли, Сохо е и световното тържище на емигрантските сънища. Там, в моя огромен, празен апартамент на “Принс Стрийт” ви сънувах за първи път. Това беше най-прекрасният, най-ужасният сън в живота ми. Веднага на другия ден се върнах в Европа, защото вече знаех къде да ви търся.

– Потресен съм от това, което ми казвате! Не знам какво...

– Не казвайте нищо!

Той пак отпи от водата.

– Това, че сега разговарям с вас, че ви виждам на живо, че дори мога да ви докосна, е едно от най-вълнуващите неща, които някога ми са се случвали.

– Не знам... Може би ще ви разочаровам, господине – започвам предпазливо, защото не знам как ще реагира, когато му кажа, че не съм обратен, – обаче аз не съм от постоянните клиенти на този бар, нямам афинитет към френската любов, нито пък имам нужда от пари като онова момче, което току що отпратихте.

– О! – той покри устните си с длани. – О, съжалявам, ако с думите ми са ви подвели, карайки ви да стигнете до погрешни заключения. Нямах намерение да ви засегна. Разбира се, че *не е възможно* да сте като тази измет тук! Това, което искам от вас, е просто лицето ви – за моите фотографии. За моя албум...

Мълча и си гледам ноктите. Толкова съм смутен, толкова съм смутен... Ще откажа. Разбира се, че ще откажа! Този мъж ме плаши. Този мъж е хомосексуалист. Ще кажа “не”. Разбира се, че не!

Пет минути по-късно като хипнотизиран управлявам Харлея си, следвайки синия Кадилак, модел 1958-ма, на Себастиан.

Това е лудост!

Това е л у д о с т !

Аз съм полудял...

Не съм забелязал улиците, по които минавам, не виждам светещите рекламни табла, не чувам шума от автомобилите, които изпреварвам с мотора си... Това е така, защото съм полудял.

Пристигаме пред някаква огромна каменна къща – прилича на къщата на Великана-егоист, в чийто двор той е затворил зимата и студовете. Свалям каската си, подпирам мотора до високата стена и се приближавам до Кадилака. Шофьорът излиза пръв и отваря задната врата – оттам първо излиза Себастиан, а след него и Михаел.

Походката на Себастиан е мека и гъвкава, той се движи безшумно като черен кораб в спокойни води, а докато ходи, косите му се развяват назад – дълги, блестящи...

Не, не, за бога! Това е лудост!

Отвътре къщата не изглежда толкова мрачна, колкото отвън, по-скоро е тайнсвена, изпълнена със средновековни миризми. Навсякъде горят дебели бели свещи, огромни черно-бели фототабла висят по стените – от тях красиви мъжки лица гледат убийствено еротично, с някаква перверзна демоничност' очите им са почти прозрачни, прозрачни – очи, които те карат да потръпваш... Стълбището е покрито с червен бароков килим, от двете му страни са поставени мраморни копия на Микеланджеловия Давид, които отдалече приличат на истински, бели, човешки тела.

Докато се опомня, шофьорът и Михаел са изчезнали. Поглеждам стреснато към голямата желязна врата, после към огледалото отсреща.

– Михаел?

Въртя се на всички страни, търся с полудял поглед да зърна поне парченце от Михаел, от дрехата му, някой негов косъм, тока на обувката му, златните му обици...

– Хей, хора, това някаква шега ли е?

Не, сигурно не е, защото няма никакви карнавални шапки, никакви конфети, няма сладкиши и маскирани приятели, които да изскочат иззад завесата и да изкрещят: "Изненада-а-а!"

– Хей, стига вече! Михаел, престани!

Гласът ми кънти в празния въздух и ехото му придава странен, каменен оттенък.

Приближавам се до огледалото, поставено в масивна готическа рамка и се оглеждам в него. Прокарвам пръсти през косата си. Каква е тази драскотина до лявата ми вежда?

– Това огледало не може да отрази истинската ви красота!

Извърщам се толкова рязко, че чак шийните ми прешлени изпукват. Себастиан стои по средата на залата, скръстил ръце на гърдите си. Очите му блестят като луни.

– Наистина не може, повярвайте ми!

Гласът му звучи така отчаяно, че почти се ужасявам.

– Изплашихте ме до смърт! – казвам с яден глас.

– Съжалявам.

– Вижте, господине, не знам какво т о ч н о искате от мен, но тази работа престана да ме забавлява. Къде е Михаел?

– Тръгна си.

Той пристъпи напред. Свещите осветяваха красивото му лице по начин, който накара дъхът ми да секне и ядът ми да се изпари на секундата.

– Бих искал да ви покажа студиото си.

Не помръднах от мястото си.

– Моля ви!

Свих рамене. Чувствах се толкова безсилен, толкова отпаднал... Мисля, че точно в този момент се чувствах като пушач на опиум.

– Последвайте ме! – той се заизкачва по стълбите, придържайки се с една ръка за перилата. Тръгнах след него; грамадните призракни очи от фотосите ме наблюдаваха хладно и ревниво.

Студиото представляваше огромна тъмносиня зала без прозорци, почти празна, ако не се смятат няколкото мраморни торса, разположени в ъглите, драпериите от синьо

кадифе и фотографската апаратура. Себастиан ми предложи висок стол с кръгла, въртяща се седалка. После изчезна за миг, а когато се появи отново, притискаше някакъв албум към гърдите си. Седна срещу мен на друг един висок стол и положи албума върху едното си коляно.

– Обичам да снимам в Хималаите...

Той разгърна албума и прелисти първите няколко страници.

Фотосите бяха зашеметяващо красиви.

– Това са снимки, правени в Ладакх, а тези са от Тибет и Витан. Местните хора носят приказни дрехи и невероятно пъстри накити, които нито един моден стилист не би могъл да сътвори в ателието си. Жените в Тибет приличат поразително на своите богове – такива, каквито ги описват чужденците, дошли по техните земи. Тези богове имат предълги имена и се крият под вечно занежените хималайски върхове... Където има толкова въздух, толкова въздух...

Той говореше тихо и бавно. Не можех да откъсна очи от меките му чувствени устни.

– Хубава снимка – казах аз и прокарах пръсти по един от фотосите.

– Да, хубава е. Моделът се казва Ядрана. Преди да я покана за снимките в Тибет, беше просто една сервитьорка – разнасяше бира и печена наденица в една кръчма някъде в Словения. На тази снимка Ядрана носи манто на трусарди, ризата е на Ромео Джили, маншоните – на Долче и Габана, а скалите зад нея са на милиарди години. И сега, както някога над тези скали се носи леко и ефирно духът на Буда... Представата за това не ви ли кара да потреперите от сковаващ жилите вселенски страх?

Не почувствах толкова сковаващия вселенски страх, колкото изгарящия поглед на Себастиан върху ръцете ми. Той говореше, но нито за миг не откъсна поглед от ръцете ми.

После Себастиан ми показва още няколко албума със свои фотографии, правени по поръчка на известни модни къщи или прочути стилисти. Самият Себастиан каза, че с удоволствие работи само за Жан-Пол Готие, защото харесва ексцентричния му нрав и начина, по който чупи вареното си яйце на закуска.

Жените, които Себастиан беше заснел на тези фотоси, изглеждаха наистина зашеметяващо – бяха толкова красиви, че на човек чак му прилошаваше като ги гледа. Само че... Само че от тези фотоси лъхаше някаква студенина. Моделите бяха красиви, но *неживи* – също като скъпите, екстравагантни дрехи, които носеха. Очите им бяха красиви, но неподвижни, отразяващи светлината, сякаш бяха стъклени топчета, а не човешки очи... Лицата им бяха красиви, но само толкова... Просто красиви.

Това бяха снимки, правени само с очите, с ръцете, с главата. Не със сърцето. Себастиан разбра, че съм усетил всичко това и затова се опитваше да ми обръща внимание върху истинските достойнства на фотосите – осветлението, фона, играта на контрастните цветове. Стараеше се да привлече вниманието ми върху дрехите, прическите, чорапите...

– Сигурно ви отегчавам – предположи той.

– Не, забавно ми е.

Накрая Себастиан донесе един специален албум. Наистина *специален*, според собствените му думи.

– Не съм сигурен дали искам да ви го покажа – очите му гледаха неспокойно, долната му устна беше пресъхнала, – въобще не съм сигурен...

И тогава разгърна албума. Той беше изпълнен с големи чернобели фотографии на мъже. Още първите страници ме поразиха. Забравих къде съм, забравих живота си до този момент, забравих дори, че не участвам в някакъв чернобял филм от 40-те. Защото това, което виждах, изместваше всичко друго. Това беше

страст
движение
живот
плът
плът
обожание

ярост
тъга
надменност

Това не бяха в никакъв случай снимки за модни списания – това бяха произведения на изкуството, ш е д ъ о в р и, заради които *той* с право можеше да заеме своето място от дясната страна на Божия престол и да се счита равен на Господа...

– Боже!

Себастиан наблюдаваше внимателно как се променя изражението на лицето ми.

– Боже!

Изведнъж той рязко затвори албума, изправи се и застана пред мен. Вдигнах поглед.

– Това, което видяхте, е нищо! *Нищо*!

– Какво искате да кажете?!

– Тези фотоси са боклук! За съжаление, едва сега го осъзнавам! – каза той и запрати яростно албума в ъгъла; той прелетя през ателието като простреляна птица и се приземи на пода с разкъсани крила.

– Какво правите, за бога?!

Себастиан прокара пръсти през косата си и се облегна на един от мраморните торсове. Усмихна се.

– Какъв глупак съм бил да мисля, че никога не ще мога да сътворя нещо по-велико от тези фотографии! А всъщност те са *нищо*! Нула! Играчка на един дилетант, възторгнал се от себе си!

– Това не е вярно! Снимките са... те са страхотни!

– Глупости! – той се извърна така, че косите му се развяха като черно ветрило. – Грозни са!

Той сякаш изплю последната дума.

– Но... – опитах се да възразя.

– Разберете ме, Ален, че не напразно съм изминал хиляди километри. И не съм напуснал апартамента си на “Принс Стрийт”, за да се размина сега с това, което, изглежда, несъзнателно съм търсил през целия си живот.

– И какво е то?

Той спря да крачи напред-назад и, заставайки с гръб към мен, каза:

– Трябва да ви снимам...

– Подигравате ли ми се? Аз не съм манекен, никога не съм бил и няма да бъда. Тялото ми е покрито с белези от операции, носът ми е леко крив – чупили са ми го веднъж. Освен това по краката ми не е останало място, където да не съм бил ритан. Дори съм си цепил главата на 17-годишна възраст...

Себастиан се извъръща и поставя пръст върху устните ми. Това ме кара да замълча.

– Чуйте, аз ви сънувах – шепне той. – Аз ви сънувах в Сохо! И няма защо да се срамувам от това, достатъчно съм безсрамен, за да го кажа – в съня ми вие бяхте напълно гол, а по тялото ви нямаше никакви белези. Това беше тяло, което би засрамило дори онези глупави статуи при стълбището, ако можеха да го видят с безжизнените си мраморни очи.

Смущението отново започва да пълзи нагоре по гърдите ми, хваща ме за шията и продължава нагоре по лицето ми – бавно, бавно, като черно, нощно животно.

Срах ли ме е?

Страх ме е, по дяволите!

Ставам от стола и се запътвам с решителни крачки към вратата. Противно на очакванията ми, той не се опитва да ме спре, а само казва:

– Утре в десет вечерта ще изпратя шофьора си да ви вземе от вас.

– Не, не може... Приятелката ми... Мелани... Мисля, че на нея не би й харесало...

Изведнъж осъзнавам, че говоря единствено на мраморните торсове. Себастиан е изчезнал някъде между сините драперии.

Слизам по стълбите, а колената ми треперят от чрост и страх. Нахлузвам си черната плетена шапка почти до веждите и прекрачвам навън в нощта. Тежката желязна врата се затваря зад гърба ми...

На другата вечер се вирам до полунощ към улицата, притаил дъх до кухненския прозорец. Чувам стъпките на Мелани, които влизат и излизат, чувам меките стъпки на котките, които влизат и излизат...

Синият Кадилак не се появи.

Малко преди Нова година получих странно стомашно разстройство. Всъщност отначало не се разтревожих особено, работата не изглеждаше сериозна – просто след всяко хранене започваше леко да ми се гади. Нищо повече. С течение на времето обаче положението ми рязко се влоши. За две седмици загубих около осем килограма!

Спортната ми форма се понижи дотолкова, че вече не можех да пробягам и двеста метра, без да почувствам, че ще припадна от изтощение. Избягвах да карам мотора, защото често ми прилошаваше, виеше ми се свят. Ръцете ми изтъняха като на балерина, подложена на унищожителна диета, бузите ми хлътнаха, а вените ми изпъкнаха – сини и подути.

Не знаех какво ми има, не казвах на никого. Само Мелани можеше да чуе, когато нощем повръщам в тоалетната и кашлях до припадък, задавен от стомашни спазми. Връщам се в леглото, привит о две, с мокра от пот фланелка и треперещи рамене, лягах до Мелани и се свихах до нея като болно дете. Лиза скачаше при нас в леглото, учудено душеше потното ми лице и вероятно се учудваше, че не се закачам с нея както обикновено.

Сутрин събудването беше истински ад. Свличах се от леглото като земноводно и пълзях по пода със затворени очи, докато откриех пипнешком маратонките си. Изпивах чаша портокалов сок, но само докато изкарам мотора от гаража и си сложа каската, трябваше да се връщам обратно на бегом, за да го повърна.

Това, което не понасям, е проклетата съвременна медицина с всичките й там свръхпрецизни апаратури, хирургически инструменти, стерилизирани щипци и напоени с вонящи течности тампони.

Реших, че е крайно време *сам* да се погрижа за себе си, преди съвсем да съм изчезнал от лицето на земята (вече тежах едва 64 килограма – при ръст 178!) и, разбира се, преди шефовете на Мюнхен да са се разтичали около мен като хищни стадни животни, надушили мърша.

Моята мърша...

Кореецът Хуен Чен живееше извън града, в емигрантския квартал Хофен. Когато отидох при него и той ме покани в малкия си апартамент, първо ме огледа хубаво от всички страни, размаха ръце над главата ми, поговори сас със себе си на собствения си корейски диалект и накрая се закле, че в мен се е вселил “лош, черен дух с блестящи, омагьосващи очи и бели ръце”.

– Но ще го изгоним от тялото ти, твоя милост, не се бой!

Накара ме да седна на една шарена възглавница, поставена направо на дъсчения под и изчезна в някаква малка стаичка, чийто вход беше добре замаскиран зад полиците с тежки, прашни книги. Големи слатни йероглифи бяха гравирани върху дебелиите им кожени корици. След минута чух гласа на Хуен Чен откъм вътрешността на малката стая:

– А ти, твоя милост, защо не идеш при белите доктори в скъпите им клиники, ами си дошъл при мен? Като ти гледам, дрехите, часовника и черното возило отвън, твоя милост май има достатъчно пари, за да се лекува със скъпи хапове и лекарства...

– Никога не бих отишъл по собствено желание при тях. Философията, която изповядвам, отхвърля всичко, което не произлиза от природата и следователно няма естествен характер. В това число влизат и лекарствата – казах аз и се вгледах в крехката порцеланова статуйка, поставена върху старомодния дървен скрин.

– Разбирам, разбирам – Хуен Чен се появи, тътрейки крака по дървения под. – Твоя милост, виждам, мисли с духа си, ане с тялото си. То си личи, то си личи... Малко са хората, които могат да го птавят. Добре си сторил, че не си отишъл при някой учен доктор. Никой учен доктор не може да изгони лош, черноок дух, както Хуен Чен умее... Ето!

Той протегна напред ръката си и аз поех малката стъкленица, която държеше.

– Пий по четири капки от тази червена вода преди всяко хранене! И се моли на твоя бог черният дух да се окаже по-слаб от моята отвара!

Това беше при Хуен Чен.

16-ти януари.

С отбора заминахме на тренировъчен лагер-сбор в Португалия – такава е обичайната практика преди началото на турнирите в зала и пролетния полусезон.

С Михаел Шварцкопф не говорехме за Себастиан. Даже въобще не си говорехме. Михаел мълчеше упорито, дори не се закачаше с мен, както правеше с другите момчета. И тъй като той мълчеше, реших, че е най-добре да не си хабя енергията като влизам в безсмислени разговори с него за американски филми, каубойски шапки и видео-игрите на “Нинтендо”, които той направо обожава.

В Лансароте беше топло и влажно. Рано сутрин бяхме по плажната ивица, гледахме жълтите облаци, надвиснали ниско над кафявите хълмове, а следобяд беше времето за тактика и кондиция. Треньорът реши да ги провеждаме при закрити врати. Само няколко хлапета с олющени колене, които живееха в близките села, успяваха да се покатерят по оградата, за да ни позяпат отблизо.

Всички бяха в добро настроение. Радваха се на храната, на морето, радваха се дори на това, че още на втория ден носовете им порозовяха от силното слънце и се обелиха.

Всички се чувстваха добре. Освен аз...

Реших да бъда в една стая с Бернар (той също настояваше за това, защото с никой друг от отбора не можеше да си говори на френски, а самият той все още не владееше добре немския). Харесвам Бернар, защото е кротък като пенсионерка – ако не решава кръстословици, гледа телевизия, проснат по корем върху леглото си; ако не гледа телевизия, спи; ако не спи, ми разказва за това как преди две години се запознал с втората си съпруга. Запознали се в самолета, на 7000 метра височина. Бернар пътувал заедно с малкия си син за Майорка, където възнамерявали да прекарат една ваканция “по мъжки”. Тя пък пътувала с малката си дъщеря. Бернар си призна, че тя първа го заговорила, макар че той пръв я забелязал и по време на целия полет не можел да откъсне очи от нея. Носела тънка жълта блузка и имала най-красивите очи на света и най-прекрасния глас, който някога бил чувал. Такива работи...

Приказките на Бернар не ми пречат ни най-малко, защото ги слушам само с половин ухо. Старая се обаче той да не се почувства пренебрегнат, затова си давам вид, че следя разказа му с най-голямо внимание. Разбирам колко много му се иска да поговори с някой човек, без да се налага да се рови във френско-немския разговорник за всяка втора дума. И понеже никой друг от отбора не му обръща особено внимание, Бернар не пропуска случай да поблагодари на Светата Дева, че ме има, за да бъбри с мен на родния си език.

Отначало си въобразявах, че отварата на Хуан Чен ми е подействала по магически начин – цяла седмица не бях повръщал, дори бях успял да се задържа на 65 килограма. Бях започнал да се успокоявам, а и лекарят на отбора престана да ме гледа подозрително и да си шушука зад гърба ми с мениджъра Ули Хайнес.

И тогава, на петата нощ от престоя ни в Лансароте всичко започна отначало. И даже по-лошо от преди.

Бернар дотича бос и сънен в банята и ме загледа уплашено, не смеейки дори да ме приближи. Бях коленичил на мокрите плочки, опрял лакти на тоалетната чиния и повръщах толкова шумно, че човек би ме взел за агонизиращ накроман.

– Alain, qu'est-ce que s'est passй?

– Rien – Гласът ми звучеше напълно променен заради кашлицата и лошия вкус в устата. – C'est rien! Pourquoi est-se que tu ne dors pas?

Бернар отстъпи заднешком, после се обърна и се затича към външната врата.

– Bernard, arrktes-toi! Je vais bien. Vraiment! Retournes-toi tout de suite!

Нямаше смисъл да крещя подире му, той вече беше излязъл. Спазмите междувременно започнаха отново. Успях да се надвесч бързо над тоалетната чиния.

– Боже, няма ли да има кр...

Но още преди да довърша, киселите стомашни сокове отново се заизливаха от устата ми.

След около пет минути Бернар се върна, придружен от доктор Волфарт. Те ме подхванаха под мишниците и ми помогнаха да се изправа. Докторът огледа внимателно очите ми на светлината от лампата, премери пулса ми, опипа лимфните възли под брадичката ми. После загрижено захвапа кокалчетата на пръстите си.

– Ела веднага долу в стаята ми, за да те прегледам по-обстойно!

– Няма ми нищо – прекъснах го аз. – Сигурно е от храната – тук й слага твърде много подправки...

– Слушай, Сабро – той ме разтърси грубо, – много добре знаеш, че не е от храната! Седмици наред вече играеш някакви игрички, опитваш се да потулиш нещо, да ни замажеш очите и си мислиш, че не съм забелязал как си се променил, че не виждам как изнемогваш на тренировките и как силите ти не достигат да изкараш до края дори на една двайсетминутна тренировъчна игра! Да не съм спял! Заприличал си на призрак от "Хамлет"! Колко тежиш вече? 65? 63 килограма? – той се озъби насреща ми страшно и подигривателно. – Или по-малко? Даже булимичната Кейт Мос би завидяла на изтънялото ти момичешко тяло...

Стараех се да не го гледам в очите. Най-после той млъкна, взе си шумно въздух и ме блъсна на леглото. След това излезе, затръшвайки вратата след себе си. Бернар го проследи с недоумяващ поглед.

Още на другия ден преди закуска доктор Волфарт влезе в стаята ни и с обичайния си дужелюбен тон ми каза да си събера багажа.

– Обясних на ръководството какво е положението, а то е близко до трагичното. Трябва веднага да се върнем в Германия, за да ти направят пълни изследвания.

Взехме самолета в десет и половина. По време на полета не разговаряхме много. Доктор Волфарт рядко вдигаше поглед от списанията си и постоянно се мръщеше. А аз хапех устни и гледах втренчено върховете на черните си обувки.

О т летището в Мюнхен взехме такси до болницата "Карл Майер".

– Там имам много познати и приятели колеги, които ще се погрижат за теб! – доктор Волфарт успокоително ме потупа по коляното. – Ще се обадя на мелани, за да й кажа, че ще останеш два-три дни в болницата. Такава е обичайната практика в такива случаи... Не бива да се притесняваш за нищо!

В "Карл Майер" бях подложен да всички възможни видове тестове и изследвания. Лаборантите на екипа на някой си доктор Вал (личен приятел не само на нашия доктор Волфарт, но и на мениджъра Ули Хайнес) изследваха всеки сантиметър от тялото ми, всяка капчица кръв беше проверена под микроскоп, червата ми, стомахът ми, всичките ми вътрешности бяха преобърнати наопаки...

Жълтите хроникьори скоро задушиха около болничната ми стая. И тъй като не успяха да изкопчат нищо съществено и скандално от устата на д-р Вал относно здравословното ми състояние, написаха, че “мистериозната инфекция на швейцарския национал Ален Сабро се е появила в резултат на заразяване с HIV-вируса”.

– За бога, д-р Вал – избухнах аз, захвърляйки в ъгъла вестника, – кажете на тези тъпаци, че не съм болен от СПИН!

Д-р Вал не отговори нищо, но затова пък д-р Волфарт, който беше дошъл да ме “провери” как съм, пристъпи напред и сложи ръка на рамото ми.

– Спокойно, Ален! И се дръж благовъзпитано и кротко, защото сам си си виновен за суматохата, която се вдигна около теб. Трябваше още при първите признаци на заболяването да ми се обадиш, а не да тичаш при някакви си мними азиатски “лечители”, само защото това ти “повелява” житейската философия... Онази съмнителна отвара, дете кореецът ти е продал, е можела да предизвика невъзвратимо разкъсване на вътрешната стомашна стена, ако не беше престанал да я пиеш.

– Но аз не съм болен от СПИН, нали?

Докторите мълчаха и ме гледаха сериозно и укорително.

– Какво... – гласът ми се сниши до шепот. – За бога, нали *не* съм болен от СПИН?

– Не, не си.

– Добре тогава, какво ми е? Или не знаете...

– Напротив, вече знаем какво ти е – каза д-р Волфарт.

Не знам защо, но това, което очаквам да ми каже е, че свръхмодерната медицинска апаратура е успяла да установи наличието на “лош, черноок дух с бели ръце” някъде из тялото ми.

– И... и какво ми е?

– Имате глисти, млади човече – д-р Вал се опита да прикрие усмивката си.

– Но бързо ще ги разкараме тези натрапници, не се притеснявай! – д-р Волфарт ми подхвърли една ябълка. – Трудното ще дойде чак после, когато ще трябва да се погрижим отново да възстановиш нормалното си телло.

На излизане докторът подхвърли като на шега:

– Ален, да не забравя! Друг път да си измиваш хубаво ръцете, след като си си играл с другите деца в пясъка!

После се разсмя и ми махна за довиждане.

(Оказа се, че е глистите съм ги пипнал от някакво лошо сготвено месо още преди четири месеца.)

На другия ден следобед ме изписаха от болницата. Мелани дойде да ме вземе с такси. Д-р Вал ме присрещна при асансьорите и ми каза, че всеки ден в продължение на три седмици ще трябва да идвам в болницата в 11 предиобяд и 4 следобяд, за да ми бият някакви специални подсилващи инжекции.

Болестта ме беше направила толкова слаб, че едва се справях с Харлея си. Подсилващите инжекции успяха да закрепят теглото ми на 67 килограма, но за останалите килограми трябваше да се погрижа сам – на масата и във фитнес-центъра.

Ах, защо сега не беше тука Петер!... Той знае как да ме мотивира, когато духът ми спи, когато всичко ми е толкова безразлично, че нямам желание дори да чета любимите си книги. Ако сега беше тук, Петер щеше да успее да ме разсмее, после щеше да се сборичка с мен на пода във всекидневната, да поиграе с мен на китайски шах...

Сега, когато мисля за Петер, ми се струва, че и едно друго лице се опитва да засенчи погледа ми и да измести Петер от съзнанието ми. То е издължено и бледо лице, с невероятно красиви черти; очите му са изпълнени едновременно с нежност и лудост, с тъга и демоничност. Това лице пончога не ме оставя да заспя с часове; пие от соковете на тялото ми, храни се с парчета от дробовете ми, засяда в трахеята като твърда кост и не ми позволява да дишам. Това лице, изваяно сякаш от слонова кост, се появява дори, когато лежим с Мелани в леглото и тя впива нокти в голите ми плещи; появява се, когато слънцето

изгрява и когато залязва; има го в сутрешната ми закуска; крие се във фризера на местния супермаркет, когато посягам да извадя оттам кутия шоколадов сладолед; вози се зад мен на мотора и дори засенчва очите ми така, че да не виждам светофарите и пътните знаци...

Най-лошо обаче става нощем, когато очите на Себастиан ме гледат от упор и не ми дават да мигам дори...

Телефонът

за щастие

иззвънява.

– Ало, Ален, аз съм – майка ти! – казва дрезгавият глас отсреща.

– Здравей, Петер – отвърщам вяло.

– Какво става с тебе, швейцарски кучи сине?

– Не мога да говоря сега, Петер. Мелани, спи в другата стая.

– А, да, Мелани... Пфу! Ами да я събудим тогава!

И той почва да крещи с пълна сила в слушалката.

– Престани, свиньо, млъкни!

Той млъква послушно.

– Петер, ще ти се обадя утре.

– До утре мога да се самоубия.

– Но няма да го направиш, за съжаление.

– За теб съм готов да го направя.

– Добре, казвай какво има!

– Нека първо да те попитам – наистина ли си болен от СПИН или лошо съм осведомен?

– Второто.

– Значи си на смъртно легло. Жалко, приятелю, ти ми беше добро другарче през всичките тези години... Слушай, Ален, сдобих се с ново возило.

– Купил си си кола?!

– Не е точно кола. Продадох лъскавия тежкарски джип Митцубиши Паджеро, дето ми го подари президентът на клуба и си купих един раздрънкан, стар съзтезателен камион – без ремарке. Участвал е в ралито Париж - Дакар през 82-ра. Можеш ли да си представиш! Такъв съм късметлия...

– Мога да си представя...

– Хей, получи ли подаръка ми за 27-мия си рожден ден?

– Не, нищо не съм получавал...

– Е, тогава го очаквай в най-скоро време.

– Рожденият ми ден мина преди повече от седмица, беше на 22-ри януари.

– Честно да ти кажа, братче, сетих се, че имаш рожден ден чак на 25-ти, понеже от 22-ри до 24-ти бях, така да се каже... бях малко нещо не напълно трезвен. Отворихме тука с един приятел - хандболист жестока кръчма почти в центъра на Дуисбург и, знаеш, случаят трябваше да се полее обилно...

– Петер, наистина, вече трябва да затварям.

– Ален, обади ми се да ми кажеш дали ти е харесал подаръкът!

Едва ли ще се наложи да го правя. Предварително знам, че ще е някоя тъпотия като тази, която получих от Петер за предишния си рожден ден – пакетче дъвчащи бонбони (от които Петер беше изял няколко) и мазна, преполовена бутилка със смазочно масло “Кастрол”.

– Добре, Петер, ще ти се обадя непременно!

– Чао, Ален, te quiero!

– Аз също...

На другата сутрин пристигна и самият подарък. Всъщност не пристигна по пощата, а ми бе доставен с огромна, жълта камионетка. Разписах необходимите документи за доставката и си получих тежкия двайсетина килограма подарък.

Мелани излезе на двора и нагази до глезени в снега. Снега, който бях забравил да изрина.

– Какво е това?

Котките също се появиха откъм кухнята и подушиха отблизо дървения сандък, облепен с всевъзможни етикети.

– Ален, какво, по дяволите, е *това*?

– Нещо от Петер...

Обикалях сандъка като побъркан, без да обръщам внимание на това, че съм само по чорапи в снега.

“Скъпи Ален,

Пращам ти един истински спортен трофей, с който се сдобих на един благотворителен търг, организиран в Люксембург, приходите от който щяха да отидат за някакви си мърляви черни дечурлига в Африка. (Не ме питай защо съм бил в Люксембург и какво съм правил там, защото не си спомням нищо.)

Понеже знам, че като примерен швейцарски кучи син си запален по скиите, подписах един дебел чек и прибрах тези жестоки “Елан” и скиорските обуца към тях, с които Стенмарк е станал олимпийски шампион през... всъщност не помня кога точно казаха, че станал олимпийски шампион. Но с положителност това са скиите, които е карал тогава!

Честит рожден ден!

Te quiero: Peter

“

Не играя вече от близо цял месец. Чувствам се все още слаб и обезсилен като двегодишно дете.

Използвах времето, за да си отида до Берн да видя майка и татко. И макар че точно по това време ски-сезонът беше в разгара си, не посмях да изпробвам подарака на петер. Имах чувството, че ако се кача на ски и се случи така, че падна, ще се разбия на парчета.

Когато се върнах в Мюнхен, започнах да тренирам по специалната програма, която треньорът ми по кондиция Аксел Крузе подготви за мен.

Другите се интересуват за мен само колкото да не заспят от скука. Но след като се случи така, че и Бернар, и другият ни нападател Карстен се контузили в разстояние на два дни, ръководството изведнъж страшно много се загрижи за здравословното ми състояние и затова как напредвам с възстановителната програма на Аксел Крузе. Но всъщност ги занимаваше мисълта кога ще бъда готов за игра. Аксел отвърщаше с категоричен глас:

– Не по-рано от мача с Мюнхенгладбах. А това значи след около три седмици.

– Това е истинска катастрофа! – хвана се за главата мениджърът Ули Хайнес и закричи напред-назад, дъвчейки парче от любимия си шоколад “Милка”. – А както ни е тръгнало на равни мачове, краят им не се вижда... Вече изоставаме на цели пет точки от водача в класирането.

– Какво да се прави! – сви невинно рамене Аксел и ми направи знак да го последвам към залата за масаж, където вече ме чакаше масажистът за обичайния следобеден масаж.

Неочаквано един ден синият Кадилак на Себастиан спря на служебния паркинг пред стадиона. Единият от страничните прозорци с огледални стъкла се плъзна надолу и видях бялата, красива ръка на Себастиан да кацва върху ръба на стъклото като гълъба на Ной.

Стори ми се, че сякаш е било вчера, когато се разделихме.

Сърцето ми заби силно. Приближих се с несигурни крачки до колата и се наведох. Затаих дъх.

Дори не можех да повярвам, че само след миг ще зърна лицето, което... толкова нощи... в закуската ми, в супермаркета... при изгрев слънце, при залез слънце...

А може би *той* изобщо не съществуваше и само съм сънувал срещата си с негов в оная странна, средновековна каменна къща.

Затаих дъх.

Очакавам...

Лицето му обаче не се показва.

Било ли е сън?

Първа ми заговори бялата му ръка:

– Можеш ли да ми простиш, Ален? Трябваше да замина спешно за Франция, за да прибера сестра си. Беше много болна...

– Разбирам.

Ръката изчезна. Появи се *ЛИЦЕТО*.

– Много неща са ти се случили оттогава.

– Така е – отвърнах с тих глас.

– Ще се качиш ли?

Огледах се. Михаел беше спрял до своята кола и зяпаше, нацупил устни като сираче, ударено с камшик. Вратата пред мен се отвори, една ръка прибра сака ми и аз влязох в Кадилака.

Няколко минути пътувахме мълчаливо. Себастиан дори не ме поглеждаше. Притисках се към вратата и се държеше така, сякаш се страхуваше да не би случайно да се докосне до мен. После неочаквано наруши мълчанието:

– Харесвам Матис.

Помълча малко и каза отново:

– Харесвам също и Гюстав Кайбот. Те са толкова различни по стил, че просто не мога да си обясня как мога да ги харесвам едновременно.

Трябва да си мълча, защото не знам нищо за този Кайбот.

– Особено харесвам – продължи Себастиан, взирайки се в пътя над рамото на шофьора, – онази негова картина... *La promenade de Monsieur Richard Gall et de son chien Dick*, рисувана през зимата на 1884-та. Ричард е бил син на банкиер и приятел на Гюстав от ученическите години. Нарисувал го е, облечен в черно – черно от главата до петите. Кучето също е черно – от главата до петите...

Себастиан млъкна.

Колата зави по "Мариенхофплац", след това заобиколи часовниковата кула и продължи надолу по Синия булевард.

Когато пристигнахме пред огромната каменна къща, понечих да сляза от колата, но Себастиан ме задържа за секунда. Докосването продължи наистина не повече от секунда – той веднага отдръпна ръката си от мен така, сякаш по рамото ми течеше електрически ток.

– Чакай! – каза той.

Погледнах го. Сега можех да се вгледам в лицето му от съвсем близо. Стори ми се, че виждам кръвта да се движи под бледата кожа на слепоочията, по нежните клепачи и издължените скули. Той също изучаваше лицето ми с вниманието на артистично настроен професор по анатомия.

– Отслабнал си. Лицетото ти е станало още по-красиво отпреди...

Наведох очи. Когато отново ги вдигнах, Себастиан вече разтваряше едното крило на желязната порта. Бързо изскочих от колата и го последвах.

Това, което се случва в главата ми, е истинска лудост – нещо, което въпреки волята си не мога да контролирам, защото не ми достига ясното съзнание да го направя.

Аз съм

русоглаво куче,

което тича

след пастира си.

ScheiЯ е!

Прозрачните, ревниви мъжки очи се втренчват в мен, още щом прекрачвам прага на къщата.

– Не им обръщай внимание! – Себастиан махва с ръка към портретите. – Това са просто едни глупаци с карсиви лица и красиви тела. Нищо повече!

Когато влизаме в студиото, Себастиан сваля черното си палто, приближава се до мен, протяга ръка.

Но преди още да ме докосне, се отдръпва.

После отново посяга към лицето ми.

Този път не отдръпва ръката си.

Първо докосва бузата ми, върху която русата ми брада е леко набола. Докосването е толкова нежно, че дори не чувствам пръстите му върху кожата си.

После прокарва дългите си изящни пръсти по цялото ми лице – така, както правят слепите.

(Слепите деца? Мелани...)

Пръстите ѝ пролазват по гърдите и шията ми, нагоре по брадичката и скулите ми, опипват носа ми, стисват го леко, после заобикалят очите ми, стигат дотам, където косите ми се разделят по средата на път и после бързо и умело правят още един бърз “преглед” на цялото ми лице. Стоя като вкаменен, докато тя движи пръстите си по лицето ми.

– Имаш дълги коси като на момиче. И майка ми имаше такива коси, само че нейните бяха тъмнокаестеняви.

Тръпки пролазват по гърба ми.

– А... а моите какви са на цвят? – питам колебливо.

– Я да видим...

Тя потрива един от кичурите ми между пръстите си на всичко-виждащ-и-разпознаващ-експерт.

– Светлоруса. Да, светлоруса!

Себастиан посяга към косите ми, отвързва с бавен жест ластика, с който съм ги прибрал в стегната опашка на тила.

Мелани знае как да постигне това, което иска. Голите ѝ малки ръце опипват лицето ми, за да разбере по топлината на бузите ми от коя страна грее слънцето. После заднешком се отдалечава и натиска копчето на фотоапарата си.

Себастиан ме гледа с широко отворени очи няколко дълги, дълги мига. След това насочва към мен светлосините, и белите, и кадифените светлини на прожекторите.

Взима фотоапарата и започва да снима.

И снима

снима
снима,
докато сълзите му не започват от само себе си да се стичат по издължените му, бледи страни.

Седя на пода, подпрял гръб на пиедестала на една от мраморните статуи и отпивам бавно от индийския си чай. Отпивам от чая и гледам.

Себастиан е допрял чело о мраморния торс на Фидий. Така като го гледам, ми се струва, че Себастиан не е земен човек. Той няма ранички от случайни одрасквания по ръцете си, не се поти, никога няма лош дъх в устата, никога не изглежда уморен или нервен, или недоспал, или притеснен... Кожата му е като бял сатен; по лицето му не се вижда нито едно петънце, нито дори пора. Впечатляващо!

Себастиан прилича по-скоро на движеща се, ретуширана фотография, отколкото на човек от плът и кръв.

Това също е впечатляващо.

Толкова е съвършен във всичко едно отношение, че понякога дори ме е страх да го гледам.

В момента сякаш е замръзнал – самият той е мраморна статуя до статуята на Фидий.

И звезднъж обаче като че се отърсва от мраморното си вцепенение и изчезва зад един шарен китайски параван. След секунди оттам прокътнява "Отвличането на невестата" от Григ – толкова ненадейно и толкова силно, че блъскам порцелановия чайник с крак и той се разбива на черните плочи. Запушвам ушите си с длани и стоя така, изчаквайки болката да премине.

Болката от гнева (?) на Себастиан.

Беше почти полунощ, когато се прибрах. Пристъпих на пръсти в кухнята. Без да паля лампата, напипах пакета с храната за котките и изсипах каквото беше останало в купичките им. Те надушиха храната и ръцете ми и веднага се появиха някъде от тъмното.

Лампата светна.

– Къде беше? Свършили сте тренировката още в два следобяд – това беше преди десет часа! Михаел Шварцкопф ми каза. Каза ми още, че те видял да се качваш в някаква голяма, тъмносиня кола.

– Мелани...

Не посмях да продължа, защото изразът на лицето ѝ изведнъж се промени, тя коленичи до мен на пода, обгърна лицето ми с ръце и се вгледа загрижено в очите ми.

– Изглеждаш... *странно!* Зле ли ти е?

Изглеждам странно, защото една част от мене вече я няма в тази риза, в тези джинси, в тези обувки...

Това, което най-много ме плаши. Е че започвам да се привързвам към Себастиан. Против волята си.

Второто нещо, което ме плаши, е че Петер и Мелани не биха се съгласили да ме делят с *трети* човек.

И доколкото познавам Петер, той няма да се предаде... без бой.

Все още съм твърде слаб и не съм напреднал кой знае коко с възстановяването на загубените килограми и затова тренинорът не ме пуска в игра. Всъщност дори не седам да резервната скамейка по време на мач, ами гледам срещите на отбора си от официалната трибуна на Олимпийския стадион. За разлика от мен, Михаел може да се похвали, че поне го държат като резерва на скамейката, в случай че десният халф се контузи.

Всяка свободна минута прекарвам със Себастиан.

Един ден обаче той се качи на самолета за Лион, без да ме предупреди, и замина. По-късно разбрах, че отишъл да види сестра си, която вече от цяла година се лекува в клиника за наркомани, но без особен успех.

През седмицата, когато Себастиан отсъстваше, няхах сънища...

Себастиан се вдъхновява за работа с всеки изминал ден. Непрекъснато му идват наум все нови и нови идеи. И, разбира се, всичките са свързани с мен. Само с мен – с лицето ми, с тялото ми, с косите ми.

Себастиан ме облича във всевъзможни костюми, които ме превръщат в десетки различни личности. Веднъж съм любимият на Изолда, друг път – младият Зигфрид: с мускали с миризливи треви, вплетени в косите, с железни налакътници и кожени сандали...

Аз съм отчаян наркоман
жиголо
безплътен бог
жена
чернобяла сянка
доктор Франкешайн
любовен дух
и дух на отмъщението и завистта

Тази работа дотолкова ме е погълнала, че докато позирам, забравям за всичко останало.

Между Себастиан, фотоапарата и мен прелитат страшни синеоки птици, които кълват сърцето ми и това ме кара да изпадам в неочаквани и необясними за самия мен еуфорични състояния.

Докато снима, Себастиан непрекъснато ми говори. Често ми разказва за своя добър приятел – скандалния фотограф Хелмут Нютон, който наскоро снимал дългокраката Надя Ауерман в инавалидна количка за корицата на Vogue.

– Провокацията е неговият неотразим стил. (Моля те, повдигни съвсем малко брадичката нагоре! И се разгърди! Чудесно! Искам да виждам медальона ти, доафрагмата... и едната гръд.) Преди време Хелмут засне един модел – мисля, че се казваше Карина Бауриц – седнала небрежно върху покрива на потъващ автомобил. Това беше точно по времето на големите зимни наводнения, когато из цяла Европа загиваха хора, а други стотици хиляди изживяваха неописуем ужас. И точно тогава в “Космополитън” и “Фройндин” се появи тази негова реклама за Max Factor със следното съдържание: “Ние искаме да изглеждате добре, дори когато сте с единия крак в гроба!” Знаеш ли, Ален, аз не бих могъл да бъда толкова циничен като Хелмут. Циничен съм в някои моменти от личния си живот – това е вярно, не мога да го отрека. Но в изкуството не мога да бъда циничен. Аз мога да бъда само страстен...

На моменти чувствах как Себастиан с нечовешки усилия на волята се въздържа да не ме докосне. Имам предвид онова *фатално докосване*, което неминуемо води след себе си нови, и нови, и нови докосвания, от които вече няма да бъде възможно

измъкването,
бягството,
предпазването,
въздържането...

Всеки път когато очите му се наливаха с оня фатален, изкусителен, магически блясък и лицето му още повече се издължаваше; когато бях толкова близо до него, че той можеше само да протегне малкия су пръст, за да ме докосне (където пожелае и както

пожелае – знаех това), една предупредителна и жестока тръпка разтърсваше цялото му тяло. Себастиан тръсваше глава, закриваше лицето си с ръце и с бързи стъпки излизаше от ателието. Не се връщаше дълго време, но когато най-накрая се появи, лицето му отново беше спокойно и прекрасно като езерна вода. Той ми носеше кафе и сладкиши, а също и вода с някакъв неземеен аромат, която ми поднасяше в бокал от времето на Карл Велики, с инкрустирани върху двете дръжки зелени сапфири. Сядаше до мен на пода и докато ме наблюдаваше как се храня, ми разказваше сънищата си в Екс-ан-Прованс, Бунараманга (недалеч от Богота), Канапур на Ганг и нюйоркския Сохо.

С течение на времето станах напълно зависим от срещите си със Себастиан. Ако не го видех повече от два дни, ставах неспокоен, раздразнителен, нещастен, отчаян... Блъсках разни предмети из къщата, карах се с мелани за дреболии, не обръщах внимание на съобщенията, които Петер оставяше на телефонния секретар, не разпечатвах писмата от майка ми.

Станал съм, невъзможен почти колкото досадно насекомо с разстроено емо, което смуче с хоботчето си кръвта на добрите животни.

Любимият филм на Себастиан е "Дяволът в плътта" с Клод-Отан Лара. Когато за пръв път бил показан на 12-ти септември 1949-та година, предизвикал истински обществен скандал. В този филм изгряла новата звезда на френското кино – Жерар Филип.

– Хересвам лицето му – казва Себастиан и прокара пръсти по красиво оформената си брада.

Любимият фотограф на Себастиан е евреинът Ървинг Блуменфилд, който обичал да казва: "Исках да заразя света със своя дух."

През 1941-ва Блуменфилд емигрирал в САЩ. Фотографията за него се рпевърнала от хоби в поле на ексцентрични експерименти. Себастиан ми показва негови колажи и фотоси, направени на принципа на соларизацията и замразяването на мокри негативи.

– Това са творби, преследващи материализирането на видения – казва Себастиан, докато обикаля в кръг около фотосите, разпилени на пода. – Това, което аз се опитвам да постигна, е тайната на техниката "бяло върху бяло", която Ървинг усъвършенствал в продължение на години върху кориците на "Вог" и "Харпарс базар" през 50-те години.

Себастиан престава да обикаля около снимките и застава сред тях с длани, пхати под мишниците. Точно в този момент доста прилича на полудял.

– Само че Блуменфилд е експериментирал с женското тяло. А аз искам да приложа неговата фантастична техника върху мъжкото, разбираш ли?

Той ми показва някои от експерименталните си фофси в стил Ървинг Блуменфилд – на тях мъжките тела са без очертания, бели като лист хартия, върху който изникват сякаш от нищото очи и устни.

Само очи и устни.

Чак да те побият тръпки.

Беше един понеделник, когато Себастиан ме посрещна на паркинга след следобедната ни тренировка. Излезе от Кадилака си, плътено загърнат в дългото си черно палто и ми направи знак да се кача в колата.

– Трябва да дойдеш с мен до Женева. Сега! Веднага! Не ми отказвай!

Изглеждаше толкова настоятелен и развълнуван, че не можах да откажа.

След около половин час се качихме на малкия му частен самолет и отлетяхме. Просто така – отлетяхме: както си бях облечен с тренировъчния екип, с все още мокри коси след душа, без да съм предупредил Мелани, без да съм предупредил котките...

Когато пристигнахме, първата работа на Себастиан беше да ме вкара в един бутик на Гучи и да ми купи подходящи дрехи за мястото, където възнамеряваше да ме отведе. Докато се преобличах в пробната, той дръпна завесата и се приближи откъм гърба ми. Внимателно го наблюдавах в огледалото, докато закопчавах новата си риза. С неочаквана за него смелост Себастиан започна да сресва косата ми. Раздели я на път по средата, после оправи възела на вратовръзката ми и изпъна ъгълчетата на копринената кърпа в джоба на самото ми. После поръча по телефона такси.

Този следобед със Себастиан посетихме изложбата в галерията "Соня Заметакси". Ето какво пишеше на заглавната страница на брошурата, която ни предложиха на входа: *"Ървин Блуменфилд: "Това, което търся в жената като обект на творческо вдъхновение е не само тялото ѝ на жена, но също и думите на душата, които иска да изрази с него."*

– Какво мислиш за това? – попита Себастиан.

– За кое?

– За "думите на душата"?

– Звучи ми банално.

– Също и на мен. Само че не го споменавай пред дамата с червения тайор!

– Защо не?

– Това е внучката на Ървинг.

Със Себастиан бяхме облечени почти еднакво, движехме се бавно, съвсем близо един до друг. Още преди, в бутика на Гучи, Себастиан доказа, че донякъде е успял да преодолее ужасния страх от докосването до мен и затова сега смело се подпираше на ръката ми.

Останалите посетители – много красиви, много шампанизирани, много блестящи – се извъръщаха, за да ни погледат, а фотографите снимаха повече нас, откогато официалните гости на изложбата и самата изложба.

– Познават ли те тук? – попитах Себастиан.

– Ненавиждат ме тук.

– Има ли причина за това?

– На всеки от тук присъстващите му е известно, че преди пет години се чуках с един от моделите на художничката Вероник Рошо в склада за картини, който се намира в дъното на този коридор. Моделът, разбира се, беше млад мъж. Много привлекателен! Дори още помня името му – казваше се Андреа.

Докато говореше, Себастиан не промени нито за миг изражението на лицето си, ведро кимна на двама свои познати, после на още двама познати, а после – и на една групичка дами, които изпърхаха с клепки, щом го видяха, че се приближава към тях.

Грубо издърпах ръката си изпод неговата. Себастиан се спря и ме погледна с упрек.

– Какво има? Срамуваш ли се от мен?

– Не е това. Има много фотографии... Тук познават също и мен. Не забравяй, че съм швейцарец, а в Швейцария хората са известни не само с това, че обичат да се подлагат на различни видове тестове – най-вече такива за СПИН, но и с това, че много обичат да четат клюкарските хроники във вестниците.

По едно време Себастиан като че ли се "откачи" от времето и мястото и се втрени развълнувано в лицата от изложените фотоси. Това бяха лица, излъчващи изящество, самота, стъденина и дискретна еротичност. Някои от образите бяха двойни като в огледално отражение или като на карти за игра.

Себастиан прошепна в ухото ми:

– Това е забележително! Той е гениален! Успял е да накара тялото да се вижда само наполовина. С ефекта на соларизацията то сякаш изчезва в перспективната игра на множество огледала...

Белите му изящни ръце се движат непрекъснато; той изобразява във въздуха с жестовете си това, което вижда в главата си. Следя всяко негово движение с широко

отворени очи, слушам думите му със слуха на христовите апостоли и си повтарям наум, едновременно засрамен и опиянен:

Обичам те, Себастиан, обичам те...

– ... И аз ще направя така, че тялото ти да се соларизира. Не нечие друго, а *твое*то тяло, Ален!

После ме повлича бързо навън, без да се сбогува с никой.

Вечерта отиваме на концерт. Местата ни са в централната ложа. Повечето бинокли от отсрещните ложи са насочени към Себастиан. Той се усмихва надменно и аристократично. Тъмните му коси се сливат с черните кадифени завеси, бялото му лице прилича на крило от гълъб – красиво, красиво, красиво...

Когато ярките светлини изгасват и в залата започва да звучи музиката на Григ, Себастиан се извъръща с гръб към оркестъра и, отпусайки в скута изящните си ръце, се втренчва в мен. Цялото му тяло излъчва радост, вдъхновение и наслада, докато гледа лицето ми и слуша музиката на Григ. Когато зазвучава “Песента на Соловейг”, той поставя длан върху коляното ми и прошепва:

– Искам да умра сега.

– Защо, Себастиан?

– Всеки би трябвало да умре в мига, когато е най-щастлив.

– Не знам...

– Аз искам!

До полунощ отново сме си в Мюнхен.

Мелани с учудване оглежда новите ми дрехи – дрехи, които никога не бих облякъл... *преди*.

– Ален, стига вече! Крайно време е да ми обясниш *какво*, по дяволите, става с теб напоследък! Ако пък нямаш желание да говориш, тогава си прибирам багажа в една раница и се връщам обратно при майка ми в Женева.

– Е, аз пък току що се връщам от Женева и ще ти кажа, че времето там точно сега не е много хубаво. Към четири следобяд валя дъжд.

Казвам това с напълно спокоен и безучастен глас, докато изсипвам спагетите в заврялата вода.

– Какво?! – Мелани изглежда гръмната. – Какво, за бога, си правил в Женева? И си заминал, без да ми се обадиш! Без дори да ми оставиш една шибана бележка върху кухненската маса!

– Няма защо да се горещиш толкова! Просто посетих една доста любопитна фото-изложба.

– И сам ли беше на тази ... фото-изложба?

Сънената ѝ коса се спуска безредно пред лицето ѝ. Само че не може да скрие под нея лошото си настроение и още по-лошите мисли, които се въртят в хубавата ѝ главичка.

– Бях с един приятел.

Котките седнаха в ъгъла и започнаха да си ближат лапите.

– Кажете ми, Ален – Мелани изхлипа.

Мило, прекрасно дете...

– Признай си, че дори не ме харесваш! Никога не си ме харесвал. – Тя престана да хлипа и очите ѝ отново загледаха гневно. – Да не мислиш, че досега не съм разбрала кой обичаш *истински*.

– Мелани...

– Не ме прекъсвай! – Тя заобикаля масата, взима един нож за хляб от шкафа и заплашително го размахва пред лицето ми. – Да не мислиш, че досега не съм се досетила... Ти си обратен, нали? Ти *обичаш Петер Кьотцер*!

– Глупости! Всъщност – да, обичам го, но... О, за бога! Мелани, престани да се измъчваш за глупости! Това, което си мислиш, че има между нас с Петер, просто *не е вярно*!

– Закълни се! – тя пуска ножа и се подпира на масата; носът ѝ, който издишва огнени струи, почти допира моя.

– Заклевам се – отвърщам аз с послушен, примерен глас – като дете, което се опитва да угоди на майка си, за да не го напердаши.

– Не, не, не! Закълни се, че не сте спали заедно!

– Ти си се побъркала!

– Значи признаваш, че сте го правили! – очите ѝ блесват триумфиращо.

– Нищо не признавам.

– Значи сте се **чукали**! – тя натъртва на последната дума така, че да зазвучи колкото се може по-презрително.

Чукали...

Тази дума...

Така боли... тази дума...

– Мелани – изправям се бавно, хващам китките ѝ и ги стискам толкова силно, че пръстите ѝ посиняват. – Мелани, внимавай какво ми говориш!

– Боли ме! – очите ѝ са плувнали в сълзи, тя стиска зъби и хапе устни, но прекалената ѝ гордост не ѝ позволява да изкрещи и да се разреве – така както би направила всяка друга жена на нейно място.

Гадна, малка мръсница!

И мен ме е боляло. И не така, както нея сега я боли, когато стискам ръката ѝ; боляло ме е **ИСТИНСКИ**!

никога не е имало такава болка – никога на света.

когато Татко Индиана ми забива отзад твърдото си нещо, тази лоша и ужасна болка сякаш разкъсва червата ми, стомаха ми, сърцето ми... толкова боли, че трябва да си хапя юмрука, за да не заплача. пъшкащото тяло на Татко Индиана се клати напред-назад, а аз вече не виждам мравките, защото очите ми са замрежени от омразни, срамни сълзи.

не мога да плача.

аз съм рокер на мотор и имам сребърен медальон на кожена каишка.

М

М

М

м

м

м

Пускам ръката ѝ.

– Извинявай! – казвам мрачно и захлупвам лице на масата.

– О, Ален! – тя се хвърля на кушетката и най-после се разплаква.

– Мразя се, мразя се! – повтаря тя и размазва сълзите по цялото си сънено лице. – Не струвам колкото и едно лайно! Чувствам се толкова унижена... Имах възможност да се запиша в университета, щом пристигнахме в Мянхен, но не го направих. И защо? Защото се опасявах, че по време на лекциите няма да мога да мисля за нищо друго освен за теб, за теб, за теб... Това е направо непоносимо! Хайде, човече, признай си, че си ми направил някаква езотерична, будистка или бог знае каква магия! Каж ми! Някаква магия си ми направил, нали, мръсничко? Още там – в ресторанта на алпийския хотел...

– Какво говориш!

– Как по друг начин тогава, ако не с омагьосване може да се обясни това, че съм се вманиачила в теб дотолкова, че съм способна просто да седя и да те наблюдавам, докато спиш – нощем, сутрин, по всяко време...

– И какво толкова ми наблюдаваш?

– Знам ли! – тя бърше сълзите си с късата си фланелка. – Просто те гледам – очите ти, начина по който потрепват тъгълчетата на устата ти, ръката ти, положена върху козината на Лео... Всичко това ме кара да се чувствам толкова особено, толкова особено, че дори не мога да преглъщам слюнката си. Кажи, Ален, побърквам ли се или вече съм побъркана?

– Мелани – сядам до нея и я прегръщам. Тя впира в раменете ми мокрите си пръсти. – Не ми харесва това. Не ми харесва, че губиш ценното си време да ме наблюдаваш как спя с котките в хамака. Ако се чувстваш потисната и несвободна, знаеш, че винаги можеш да си тръгнеш.

– Не! Не позна, скъпи мой! Точно това няма да направя! Особено сега, когато чувствам, че *някой* ти мъти мозъка. И който и да е този *някой*, лично аз ще се постарая да престане да го прави и да те променя. Или ще му извадя очите с тия две ръце!

Тя се изправя рязко, изритва сака ми в ъгъла и с ядосани крачки се заизкачва по стълбите. Чувам как заключва отвътре вратата на спалнята.

Тая нощ се налага да спя с котките на канапето във всекидневната.

Бях буден през повечето време, за да мога да видя когато Мелани дойде, за да ме гледа как спя. Само че тя не се появи.

Такъв ми бил късметът...

Една вечер, беше четвъртък, Себастиан каза:

– Добре.

– Добре какво? – попитах и кръвта ми изстина от някакво лошо предчувствие.

– Знам, че вече си готов да го направиш. Заради мен.

– Нямам представа за какво говориш. Би ли ми подсказал?

– Снимките. Дрехите, които обличаш всеки път, повече нищо не могат да кажат.

Очите му проблеснаха мрачно. Носеше леденостудена бяла риза с широки маншети, черните му коси се разпиляваха по раменете му като нощна перелина, изтъкана от облаци и мрак.

– Себастиан...

– Не, Ален! – той сложи пръст върху устните ми. – Не говори! Просто свали дрехите си. Няма защо да се криеш повече зад тях.

– Не, не, не – заклатих глава, – не, не! Никога не сме правили такава уговорка! Не, Себастиан, не можеш да искаш от мен да се снимам напълно гол за един фото-албум, който ще се продава из цяла Европа.

– Това е част от играта. Всъщност, знаеш ли, вече не съм сигурен дали искам другите хора да те гледат – всички тези милиони отвратителни европейски човечета да впиват в теб похотливите си погледи... Не! Не искам това!

– И все пак...

– Разбери ме, Ален, *искам* тези снимки за себе си.

Стаята се завърта пред очите ми. Подпирам се на мраморния Лаокоон, за да не припадна.

– Но аз не искам да изиграя играта ти до края – казвам с треперещ глас.

– Глупости! – Себастиан застрашително се приближава. Притискам се още повече към гардите на Лаокоон, сякаш за да намеря защита срещу гнева на Себастиан. Само че Лаокоон е мъртъв и няма никакво намерение да ме защити.

– Глупости, Ален, само си въобразяваш, че не искаш. Погледни тук! – той хвърля в лицето ми последните фотографии, които ми беше направил през изминалата седмица. – На тези снимки *искаш* да играеш, нали? Искаш да играеш и го правиш, при това много сполучливо, трябва да призная. А какво би казала приятелката ти или майка ти примерно за тази снимка? Как би реагирала невинната малка Мелани, като те види в позата на шотландски благородник от XVII век, който се чука със статуята на брадатия бог Пан?

– Не съм искал да изглежда така, по дяволите! *Ти* си го направил да изглежда по този начин! Разочароваш ме, Себастиан, не съм предполагал, че можеш да бъдеш толкова циничен — качество, за което твърдеше, че няма място в твоето изкуство.

– И така да е, това не означава, че играта не ти харесва!

– Млъкни, Себастиан!

– Слушай, Ален — той заобикаля Лаокоон; сега шепти в ухото ми — дъхът му кара кръвта ми да кипи и да бушува в слепоочията ми като подивяла река. — Чуй ме добре, Ален! Никога няма да постигнем нещо велико и неповторимо, ако се страхуваме да стигнем до края. А ти не бива да се боиш от мен! Не бива...

Някакъв гаден, грозен дявол ме кара да полудея — блъскам статуята върху Себастиан и преди той да успее да се изправи, побягвам навън. Тичам, тичам, тичам, а след мен тича страшният, оскърбен глас на Себастиан:

– *ВЪРВИ ПО ДЯВОЛИТЕ, СТРАХЛИВЕЦО!*

Всъщност

точно

натам

съм

се

запътил...

Първите ми двацет минути игра за пролетния полусезон.

Срещу Мьонхенгладбах трениорът ме пусна на мястото на Маркус Шилер в 70-та минута.

И после, като за лош късмет, на мен и либерото Томас се падна да даваме урина за допинг-проба.

Когато съм под напрежение и знам, че 32-ма човека чакат само мен, за да може автобусът да потегли, не мога да се изпикая. Просто ми е невъзможно! Мениджърът Ули Хайнес проверява на всеки десет минути “какво става с шишенцето”.

– Напълни ли го вече?

– Не още — отговарям иззад вратата на тоалетната.

– Побързай, момче! Чакаме те вече 40 минути... Шофьорът вече подхвана швабските псувни.

Бързам, бързам, старая се и нищо не излиза!

– Слушай ме добре — Ули вече не говори спокойно, ами направо крещи, — ако не излезеш до пет минути и не си напълнил проклетото шишенце, влизам вътре и се изпикавам вместо теб.

Този ултиматум като че ли подейства. Една тъничка струйка урина се процежда от пениса ми. Толкова съм облекчен, че чувствам как ръцете ми омекват.

Допинг-лекарят ме чака отвън, за да вземе стъкленицата. Подавам му я, той залепва етикет с името ми върху нея и веднага изчезва в един от коридорите на “Бьокелбергстадион”.

Когато се качвам в автобуса, всички ми ръкопляскат. Михаел се надига от мястото си и ми прави знак да седна при него.

Шофьорът подкарва автобуса. Престанал е да ругае на швабски. И дори ми намига в огледалото.

– Вече си мислехме, че трябва да преспим в Гладбах, ако ще те чакаме до утре да се изпикаеш.

– Млъкни, Михаел!

– Ще дойдеш ли утре у нас?

– Защо?

Хитра усмивка заиграва по момчешкото му лице.

– Поканил съм няколко приятели по случай рождения ден на Феде.

– Коя е Феде? Мислех, че приятелката ти се казва Надя.
– Феде е котката ми.
– А какво ще каже Надя?
– О, тя няма да си бъде в къщи. Утре рано сутринта заминава с екипа за Кьолн. Така че целият апартамент ще е на мое разположение. Ще си направим страхотно ергенско парти – няма да каня женени мъже. Ще се постарая да има пица и дрога за всички вкусове.
– Михаел?
– Шегувам се, разбира се. Ще дойдеш, нали?
– Не – поклатих глава и се загледах през прозореца. Сега не ми е до приятелски събирания.
– Да позная ли защо? – Михаел ме поглежда изпод вежди. – Скарали сте се със Себастиан.
– Обидих го...
– “Нешастен ли сте? Ако сърцето ви се къса от мъка и няма с кого да споделите незадоволените си еротични фантазии, споделете ги с нашите горещи момичета на телефон 1483 46 1061!”
– Я се разкарай!
– Не, Ален, чакай, извинявай! Виж – той се облегна на рамото ми и ми предложи дъвка без захар. – Обещавам ти, че ако дойдеш, няма да съжаляваш! Наистина! Може да имам 27 точки на теста за интелигентност, което почти ме доближава до групата на имбецилите, може да съм лекомислен, несериозен и всякакъв, но, бога ми, тебе никога не съм те лъгал. Лъгал ли съм те?
Поклатих глава. Кое то си е вярно, вярно си е.

Жилището на Михаел и Надя е просторно и разхвърляно. По стените висят масивни конопени върви, на които са нанизани африкански мъниста в ярки цветове. Има и статуи от черно дърво на голи африкански жени в естествен ръст и неестествено големи устни и зърна на гърдите. Оглеждам се на всички страни, мушнах ръце дълбоко в джобовете на джинсите си.

– Харесва ли ти? – Михаел изскача иззад гърба ми и посочва с ръка украсата по стените. – Имам предвид шарениите по стените... Мънистата, перата, маските... На Надя така ѝ харесва.

– И на мен ми харесва. Екзотично е! Надя трябва да има специален вкус за африканските неща. Била ли е в Африка?

– Миналата година екипът им снима документален филм в Бурунди и Естония.

– Естония не е в Африка.

– Значи е било в Етиопия. Малко ги бъркам...

Усмивам се окуражително на Михаел – той е от тия момчета, на които човек трябва да се усмива окуражително от време на време.

– Виж, Ален, отивам до пицерията на ъгъла да взема пиците, а ти се разходи из къщата, разгледай я... И можеш да пипаш всичко, което искаш. Надя си пази африканските статуи като музейни експонати, но тъй като сега тя не е тук...

– Михаел, къде са другите гости?

Този въпрос като че ли смущава Михаел, той се усмивва също като някой рошав анимационен герой – виновно, но с такава хлапашка сладост, че няма как да не му простиш.

– Отивам за пиците – казва той вместо отговор.

Михаел излиза, виждам през прозореца как пресича улицата тичешком и завива зад ъгъла. Влизам в съседната стая. На бюрото, отрупано със списания, смачкани листа и неизмити чаши от кафе, има компютър “Макинтош”, снимки на Михаел и Надя в дървени рамки, пепелник, гривна с кожени ремъци, няколко писалки... Изведнъж, както съм се загледал в една от снимките, в ушите ми прокънтява “Отвличането на невестата”.

Сепвам се и без да искам блъскам фотографията на пода. Стъклото се счупва, навеждам се бързо, за да събера парчетата и се порязвам дълбоко. Кръвта от порязания ми показалец капе върху дъсчения под.

Музиката секва.

Двайсет секунди... Чувам само собственото си дишане, което диша в ушите ми.

Отново музика...

Тръгвам по звуците, опипвам въздуха с ръце, сякаш за да се ориентирам по-добре.

Тази музика, този северен въздух...

Страстта, болката...

Вратата, пред която заставам нерешително, се отваря сама.

Пристъпвам вътре.

Там седи Себастиан. Кръстосал е крак върху крак, ръцете му са положени уморено върху облегалките на фотьойла. Черните му очи ме гледат, без да мигат – спокойни, обични, готови да ми простят *всичко*.

– Имаш кръв по ръкава на ризата – са първите му думи.

– Порязах се – казва устата ми. В редките случаи, когато чувствам пълна немощ в тялото си, устата ми говори вместо мен и така ме спасява от всички лоши неща, които аз бих могъл да кажа.

Себастиан се изправя.

– Не очаквах да те видя тук – казвам аз.

– И аз не очаквах да се видя тук.

Той ме приближава, взима ръката ми и допира устните си до порязания ми пръст.

Не дишам.

Как ми се иска всичко това да е сън и когато се събудя, да не виждам вече нито африканските статуи, нито Себастиан...

Той долепва червените си горещи устни до раната. Моята кръв ги прави още по-червени.

В този момент вратата се отваря. За разлика от мен Себастиан не трепва. Михаел ни гледа с ококорени, невярващи очи. Ръката, върху която крепи картонените кутии, леко трепери. Най-накрая разсъдъкът му се възвръща и той казва с глух, далечен глас репликата, която сигурно е репетирал през целия път от пицерията до тук:

— Пицата пристига, както си лети... Хей, вие двамата, не се ли радвате да ме видите?

И понеже ние със Себастиан мълчим, Михаел повдига рамене и казва:

– Добре тогава, отивам в кухнята да се обеся на копринените си чорапи, а вие, когато огладнеете, можете да дойдете, за да свалите трупа ми от лампиона.

– Как влезе? – питам Себастиан, когато Михаел вече не е в стаята.

– Михаел ми каза, че ще те накара да дойдеш тук и ми даде ключа. А за благодарност му направих голяма услуга – изхвърлих всичките му копмакт-дискове с уродлива американска музика. Донесох му тези – той посочва с ръка няколко лъскави диска, поставени върху ниската масичка от черно дърво – Григ, Сибелиус, Албиниони...

Когато Михаел разбра какво се е случило с копмакт-дисковете му, съвсем не го възприе като жест на добра воля от страна на Себастиан. Отпусна се на колене на пода, устата му се изкриви в злобна гримаса, но вместо да се разплаче на глас, както очаквах, той стисна зъби и не издаде и звук. Наместо това, само процеди злъчно:

– Много добре, скъпи гости, много добре! Господ всичко си записва в дебелия тефтер!

– Михаел, не се сърди – опитвам се да го утеша, но бързо се отказвам, защото иначе веселите му очи сега гледат студено, с омраза. Михаел се изправя, излиза с бавни крачки от стаята и затръшва вратата след себе си.

Ето така се развалят рождените дни на котките на младите глезени момчета, станали по неволя сводници.

Аз стоя прав до прозореца, скръстил ръце на гърдите си, и гледам улицата отвън.
Зад гърба ми Себастиан мълчи.

Мълчим и двамата.

Той заговаря пръв.

– Играеш ли футбол?

– Пускат ме от време на време като резерва.

– Болестта ти...

– Да, болестта ми...

Мълчим.

– Какво прави през последните две седмици? – питам.

– Снимах в Букурещ.

– Нищо друго?

– Спах с едно глупаво 19-годишно момче, което си въобразяваше, че може да стане фотомодел, само като ми даде да го чукам.

– Но няма да стане?

– Не.

– Защо?

– По различни причини.

Мълчим.

– Напоследък вали често.

– Да, наистина...

Мълчим.

– Не трябваше да изхвърляш дисковете с любимата музика на Михаел.

– Вече е все едно...

– Той като че ли се обиди.

– Глупак! Та аз му подарих музиката на Сибелиус...

– Все пак...

Мълчим.

Прехвърлям тежестта си от десния на левия крак. Момиче с дъждобран пресича улицата на жълт велосипед.

Няма музика, чувам дишането на Себастиан. Или просто ми се струва, че го чувам.
Не знам...

– Как си? – пита той.

– Не знам.

– И аз не знам как съм.

Как сме наистина?

Този път мълчанието продължава безпокоително дълго време – цяла минута, или две, три, пет...

Вече не виждам нищо през прозореца. Чувствам как някаква жестока, страшна вълна се надига в тялото ми, извърщам се и се сепвам. Себастиан стои пред мен – безшумно като перо от черна птица той ме гледа и горещият му дъх облъхва бузите ми. Това е вече нещо, което не мога да контролирам...

И двамата едновременно, сякаш подтикнати от двете ръце на един и същи дявол, се притискаме един към друг – бързо, като трепването с крила на летящо колибри,

без мисли,
без дишане,
без да докосваме
пръстите на ръцете си.
Леко
ние
сливаме
устните си;
разпуснатите ни,

разбъркани коси
се спускат
покрай
пламналите ни
страни.

И изведнъж ръцете на дявола ни разделят също толкова неочаквано, както ни събраха. Аз се извържам рязко към прозореца, опирам треперещите си ръце на преваза и отново се втренчвам в мократа от дъжда улица. Когато се обръщам, Себастиан отново е седнал в черния фотьойл, прехвърлил крак върху крак и подпрял с ръка фината си брадичка. Изглежда както обикновено, само че...

само че...

Само че?

Само че от очите му се стичат мрачни, безнадеждни сълзи.

Дишането ми постепенно се нормализира, погледът ми се изчиства, отново мога да мисля с главата си.

И ето какво мисля:

Аз съм болен... Това е *единственото* разумно обяснение за състоянието, в което се намирам. Защото *не* е възможно това да е *любов*! Толкова *боли*, че *не* може да е *любов*! Не е *любов*, а някаква страшна и опасна болест, от която се *умира*...

След целувката Себастиан отново изчезна от града.

Още на следващия ден обаче започнаха неприятностите с Михаел, така че нямах много време за тъгуване по Себастиан.

Михаел дойде у нас, накара ме да заключа вратата на стаята, за да не би неочаквано да влезе Мелани, и ми каза, че е записал на видео-касета "любовното ни орално сношение със Себастиан" в неговия апартамент. Кой знае защо, в първия момент не почувствах нищо – никакъв страх, никакво стъписване. Само ми стана смешно.

– Я повтори какво точно си записал!

– Няма да повтора, добре ме чу.

Михаел помълча малко и после каза с гласа на лошо, глезено дете, което иска да се изфука пред съучениците си:

– И ако искаш да знаеш, проверил съм и двете думи в тълковния речник!

– Кой две думи?

– И "орално", и "сношение".

Отново се засмях. Това раздразни Михаел още повече, той се изправи, бръкна в якето си и извади касетата. Хвърли я в краката ми и каза:

– Питам се какво ли ще стане, ако я пусна на момчетата в отбора... Или пък на господа журналистите от "Билд Цейтунг"...

Престанах да се смея, понечих да вдигна касетата, но Михаел я затисна с крак. Погледнах го отдолу-нагоре със спокойни, примирени очи.

– Виж, Ален, няма да искам да ми се молиш като роб. Можеш да си я получиш веднага, но само при едно условие.

Този път беше изоставил гласа на глезеното хлапе и се беше нагълтал с гласа на върховен инквизитор от Светата католическа църква. Всъщност този глас съвсем не подходеше на руменото му момчешко лице, а най-малко пък на фланелката му, на която имаше надпис: *Who the Fuck Is Harley-Davidson?*

– И кое е това условие? – попитах.

Михаел се усмихна само с едната част на лицето си. Изглежда в този момент упорито се стараеше да има колкото се може по-демоничен вид.

– Условието е да изпиеш пред свидетели една чаша коняк. Или не, по-добре водка. Да, да, водка. Силна, леденостудена, руска водка!

– Защо ти трябва това?
– Просто искам да те видя как нарушаваш глупавите си, превзети принципи. Искам да те видя пиян поне веднъж – пиян като Свен, като мен, като всички *нормални* мъже!
– Не мисля, че мъж, който не пие алкохол, не е нормален.
– Искаш ли проклетата касета или не? – кресна Михаел в лицето ми.
– Михаел, изнудваш ли ме?
– Да бе, човек, изнудвам те! Изнудвам те жестоко! И ако не се съ согласиш да изпиеш шибаната водка, още утре всички копелета от отбора, ръководството и журналистите ще разберат, че не си никакъв страхотен, скъпоплатен футболист, а само един тъп, извратен педераст!

АЗ
НЕ
СЕ
БИЯ!

Петер, помощ! Къде си, дявол да те вземе, шантав рокер такъв?
– Е? – Михаел ме гледа с присвити очи. Изглежда в момента играе Клинт Истууд с каубойска шапка и шпори на ботушите.
Петер го няма да връхлети ненадейно в стаята – ръцете му да миришат на смазочно масло, очите му да гледат страшно и отмъстително. И тъй като го няма, аз просто отговарям: “Да.”
– “Да” какво? – изпитва ме Михаел все още с погледа на Клинт Истууд.
– Да, ще пия пред свидетели. Но ще трябва да ми обещаеш, че веднага след това ще ми дадеш касетата и тя ще бъде единственото копие.
– Обещавам ти.
– И освен това повече не искам да те виждам!
– Аха, ангелите могат да бъдат и лоши! – подсмива се Михаел. Сега вече прилича на Брад Пит в “Телма и Луиз”.
– Да, могат да бъдат и лоши – отвръщам с хладен глас. – А сега си върви.

На другия ден изпивам “пред свидетели” във “Визен” 200 грама силна руска водка. Приятелите на Михаел, барманът, четиримата сервитьори, мъжете, застанали пред телевизора с по чаша бира в ръка, русото момиче, което се е подпряло на бара и хапе начервените си устни – всички ме гледат, затаили дъх. Гледат ме как правя едно от най-унизителните неща, които някога съм правил през живота си, а именно: наливам се с “Кремльовская”, за да получа касетата, на която един малък, смахнат мръсник ме е снимал как се целувам с мъж. (Всъщност Михаел не знае нищо – това не е просто мъж, това е *моят* Себастиан. Но на кой му пука сега за това...)

Последната глътка изгаря гърлото ми – като отрова, като течна смърт. Вдигам насълзените си очи към Михаел. Чувствам се толкова зле, толкова зле... Чувам Михаел да казва:

– Ега ти!
И повече нищо.

Откарали ме до вкъщи, натоварен на камионетка за разнасяне на зеленчуци. Мелани успяла да ме довлече до банята, съблякла ме така, както се съблича дете-инвалид и ме измила с леденостудена вода.

Спомням си леденостудената вода...
Наистина.
После си спомням съня, който ми се присъни.

Сънувам, че се гледам чисто гол в огледало с масивна, готическа рамка; зад мен се виждат само тъмносини кадифени завеси, нищо друго. Някакво тъмно петно като от мастило близо до слабините привлича вниманието ми. Накланям се близо, още по-

близо, почти долепям тялото си до огледалната повърхност, но въпреки това не мога да определя какво точно е това петно. Петно като от мастило...

Такъв беше сънят.

Това, че Себастиан отново изчезна от града, ми помогна донякъде да се съвзема. Освен това Михаел престана да ми досажда за известно време, избягваше дори да ми се мярка пред очите.

Изиграх един цял мач срещу Турция. На другия ден вестниците писаха, че съм се представил на обичайното си високо ниво. Така си беше – даже първият гол за отбора ни стана след мой корнер.

В съблекалните след мача отново на мен се падна да давам урина за допинг-проба. Това, което ме учуди, беше, че този шпът се справих почти светкавично.

Една вечер се обади Петер.

По телефона звучеше бесен, обиден, *р е в н и в*.

– Не си ми се обаждал от сто години! – бяха първите му думи.

– Съжалявам, аз просто...

– Ти просто си гадно копеле! Живеем си аз тука в смрадливия Дуисбург, затъпявам с всеки изминал ден, мъкна се по баровете с разни момиченца, които дори не са ми забавни и всяка вечер чупя по една чиния от яд, че **пак** не си ми оставил съобщение на телефонния секретар. И нали съм си с лоша съдба, оня ден ебаните ченгета ми взеха книжката. Спипаха ме, че карам пиян. Обаче не ме попитаха какво съм пил и защо съм се напил. Ако ме бяха попитали, че съм се напил, понеже ме е яд. Какво да правя, а? Какво да правя, мамка му!

Мълчах и слушах как Петер преглъща сълзите си.

– Копеленце русо, какво става, дявол да го вземе? Какво става с теб, кажи ми!

Петер винаги надушва нещата, още преди да са замирисали сериозно. И сигурно вече е усетил, че има нещо, което ме е накарало да охладнея към него.

Освен всичко друго, с Петер май сме се превърнали в нещо като скачени съдове. Откакто заболях преди два месеца, той изведнъж престана да играе добре и започна да се държи така, сякаш не аз, а той е болен. Слабите му игри така раздразниха запалнянковците, че напоследък всички в Дуисбург са станали агресивни към него. Постоянно го освиркват на мачовете, заплашват, че ще вдигнат във въздуха бара и апартамента му, наричат го “свиня” и “копеле”, а най-освирепелите дори се заканват, че ще го спипат някоя вечер и ще го острижат до кожа. Чета във вестниците заглавия от типа на: *“Петер Кьотцер престава да вкарва голове; отборът му губи мач след мач. Запалнянковците от работническия Дуисбург искат главата на нападателя”* и *“Дългокосият бунтар от Дуисбург е нарочен за главния виновник за кризата във футболния клуб”*.

Какво става с него?

Какво става с нас?

– Петер, не мога да ти говоря по телефона... Това, което ми се случи, е толкова абсурдно и толкова извън всякакъв контрол, че просто нямам сили да му се съпротивлявам.

– За какво говориш, мамка ти?

– Нищо.

– Не е нищо и ти го знаеш – гласът му става зъл.

Тогава се чух да казвам със студен, нечовешки глас:

– И да е нещо, теб това въобще не те засяга!

Петер престана да диша. Прехапах устни.

Как можах! В момента той е толкова объркан, обграден отвсякъде с омраза; той е уплашен, разярен, той е в абсолютно непоносимо положение, а аз... Аз се държа с него като с неприятел.

– Страхотно! – каза най-накрая Петер – разочаровано, безнадеждно, тъжно.

– Петер... – опитах се да променя тона си, да поправам по някакъв начин това, което той беше принуден да чуе от мен. Само че Петер не ме остави да довърша:

- Не, млъкни! Млъкни, млъкни, млъкни!
- Петер, успокой се! Не исках да кажа това...
- За бога, човече, ние сме кръвни братя! Ние сме *женени*

чрез кръвта си, а не чрез някаква си тъпа сперма, както става в обикновените бракове. Не можеш просто да ми кажеш, че твоите проблеми не са моя работа! Не е честно, копеле! Вече не ти пука за мен, нали? Не ти пука! А аз, глупакът, спя с телефона под възглавницата, надявайки се, че ще ми позвъниш някоя вечер да ме попиташ поне дали съм жив, след като в тоя скапан град всички искат да ме убият.

- Петер...
- Мразя те!
- Не ме мразиш!
- Точно сега те мразя!
- Ще ти мине.

– Не смей да ми казваш, че ще ми мине, защото ако не ми мине, веднага ще изляза от шибания си апартамент и ще блъсна Харлея си в първия трамвай, който ми се изпречи на пътя.

- Тежкт трамвая!
- Тежкт на теб!

Това бяха последните думи на Петер – последните преди да затвори по носа ми прозорците на къщата си. И аз, какъвто съм *ВЛЮБЕН* и *БЕЗУМЕН* в момента, сигурно няма да посмея да почукам на спуснатите им капаци. Но съм сигурен, че рано или късно Петер ще се появи отново и ще ме помоли да го утеша.

И тогава дано и той утеша мен.

Мелани стачкуваше известно време в знак на протест, че *н е щ о* ме променя с безумни темпове и аз не искам да й кажа какво е то.

Беше решила да не мие косата си шест месеца.

Но само след около седмица й писна да стачкува и си изми косата.

Мелани е диво, лесно наранимо същество, което толкова ме обича, че чак понякога ме плаши. Всъщност всички, които ме обичат, ме плашат малко.

- Майка ми...
- Баща ми...
- Котките...
- Мелани...
- Петер...
- С...
- С...
- Себастиан?

Когато Себастиан не се появи обезпокоително дълго време, започнах да чувствам как безпокойството и ужасът (че няма да го видя никога повече?) със заплашително темпо започват да изтриват всички останали мисли в главата ми.

Трябваше да го потърся.

Нямаше го в каменната къща, нямаше го никъде. Единственият човек, който можеше да ме наведе на някаква следа, беше... Михаел Шварцкопф. По дяволите! Когато се случи човек повторно да си има работа с малък, досаден мръсник, какъвто е Михаел Шварцкопф, тогава трябва да избира между собственото си достойнство и нуждата от този мръсник. Дори ангелите (като мен) в такива случаи не се колебаят много и избират ... второто.

- Михаел, нуждая се от помощта ти.
- Нима?!

– Да... за съжаление.

– Радвам се да го чуя. За какво се отнася?

– Искам да се свържа със Себастиан, но нямам никаква представа как може да стане това.

– Как бяха фото-сеансите? Има ли шансове да изместиш мъжagата-мечта на всички незадоволени домакини Фабио от кориците на списанията “само за жени”?

– Не бъди жлъчен! Ще ми направиш ли услугата или не?

– Не си ли ми вече сърдит?

– Просто не съм злопааметен.

– Знам как да откриеш къде се е покрил Себастиан.

– Как?

– Ха, Ален, приличаш ми на хищна птица, надушила богат обяд от мърша!

– Каж ми *как*, за бога!

– Има един човек – Карл се казва... Бивш модел на Себастиан. Винаги когато е в Мюнхен, Себастиан отива да го види, да му отнесе лекарства и разни дрънкулки за подарък. Не спят заедно, просто... Просто Себастиан има особена слабост към него. Много е вероятно да е казал единствено на този Карл къде е заминал или, ако не е заминал, къде се спотайва в момента.

– Адресът на Карл?

– Дъвка без захар?

– Не искам.

– Не ти препоръчвам да търсиш Карл в дома му.

– Защо?

– Живее на Бауменхоле.

– И какво от това?

Михаел учудено повдига вежди.

– Това нищо ли не ти говори? Бауменхоле?

Поклатих глава.

– Кварталът на разврата! – оповести Михаел с тържествен глас, смачка хартийката от дъвката между пръстите си и я хвърли през рамо. После ме погледна с присвити очи и ме дари с една от наглите холивудски усмивки.

– Кварталът на разврата, братче! Там всеки втори е болен от гонорея. Даже някои от тях носят фланелки, на които пише “Болен съм от срамна болест”! Не е шега работа.

Какво пък, щом веднъж съм се захванал с това...

В първия момент, когато видях Карл, се стъписах. Отначало си помислих, че оскъдната светлина в таванската му стая е причина за объркването ми, но при втория поглед разбрах, че не се лъжа в това, което виждат очите ми. После се попитах какво ли е харесал Себастиан – абсолютният естет – в този Карл. че да го направи свой модел. Дали дългата му, лошо поддържана яркочервена перука, или сутиена, натъпкан с дунапрен, или розовите чорапи, покрити с бримки, или сладкия жест, с който си гризе ноктите, или просто... просто е харесал нежните му плахи очи...

Изрусената възрастна хазайка, която миришеше на евтин алкохол и пържени домати, ми поиска цигара, когато я попитах за стаята на Карл. Казах, че не пуша, а тя ме попита дали в такъв случай не бих могъл да й дам цял пакет цигари.

Намерих стаята сам. Вратата отвън беше облепена с шарени стикери от цял свят. За миг ми хрумна абсурдната мисъл, че може би Карл ги е отлепял от куфарите на Себастиан всеки път, когато той го е посещавал, за да може след това да украси външната си врата.

Вътре беше доста мрачно, имаше един китайски фенер от изпокъсана хартия. Щорите бяха спуснати до долу. Карл седеше на масата с гръб към вратата, ядеше студено пиле и портокал и плачеше, понеже междувременно гледаше по телевизията някаква чернобяла мелодрама от 30-те години.

– Карл?

Той се стресна и изпусна едно резенче портокал на пода. Наведох се, взех парченцето и му го подадох. Карл обърна към мен очите си, замъглени от размазания грим и ме загледа с уплаха и интерес.

– Кой си ти?

– Приятел на Себастиан. А ти трябва да си Карл...

– Не, не, не, не.

– Не си Карл?

– Не, не съм.

Той нацупи устни и прехвърли крак върху крак.

– Казвам се Карла.

– Извинявай!

– Можеш да седнеш – той посочи леглото до стената. – Махни дрехите и седни!

Седнах. Карл изключи телевизора, стана от масата и седна до мен. Презрамката на черния му комбенефон се смъкна и той я оправи с типично женски жест.

– Извини ме, че съм по бельо, но ти нахълта толкова неочаквано, че нямаш време да се наметна с нещо.

– Почуках, преди да вляза.

– Така ли? Не съм чула.

Може би Себастиан го е харесал, защото Карл не е искал да стане фото-модел или нещо от този род, ами единственото нещо, което му е харесвало, е било да се облича с женски дрехи.

– Карла, чуй ме, аз търся Себастиан.

Очите му изведнъж се оживиха, той взе ръцете ми в своите и ги притисна към гърдите си.

– О, Себастиан! Той е най-добрият мъж на света! Толкова е галантен, толкова учтив, винаги знае как да накара една жена да се почувства добре... Виж, той ми подари тези обици! А също и онзи параван с японските птици и дърветата. Нали е много красив! Себастиан ми подарява много неща... Сигурно и на теб подарява разни неща, щом си му приятел. Всъщност той се грижи за мен, защото от известно време съм малко болна. Казал ми е, че никога няма да ме остави да умра сама. Това е много успокояващо, нали? Никой не би искал да умре сам, без да има кой да седи до него и да му носи от време на време портокали, освен това да го снима, да му подарява красиви бижута... Теб снимал ли те е?

Кимнах с глава.

– Боже, много се разбъбрих! – Карл се пипна по челото; изглеждаше угрижен и притеснен от собствените си думи. – Как се казваш?

– Ален.

– Хубаво име. Себастиан спи ли с теб?

Карл зададе този въпрос с такъв нормален тон, сякаш ме питаше колко е часът. Вгледах се в очите му и се опитах да отгатна какъв отговор очаква да чуе, за да отключи тайния си шкаф, съдържащ тайна информация.

– Да – кимнах отново с глава, продължавайки да го гледам в очите. – Да, спи с мен.

– Обичаш ли го?

– Виж, Карла, не можеш ли просто да ми кажеш къде мога да го намеря?

– Значи го обичаш, щом толкова много искаш да го видиш! И аз го обичам. Нали знаеш – той ми носи разни подаръци, хубави неща...

– И сега ще ми кажеш ли?

Карл се изправи, отиде до прозореца и вдигна щорите. Лицето му беше станало много тъжно. Може би пък не обичаше да чува, че Себастиан обича и се грижи и за други хора, освен за него.

– Преди две години, когато се запознах със Себастиан, бях все още много красива и желана. Той ме убеди да му позирам за един албум, който щял да издаде в Америка. И аз се съгласих, защото всеки си мечтае да стане известен в Америка. И тогава Себастиан

ме снима в различни пози – как крия тестисите си между бедрата си, как си слагам грим, снима ме в най-хубавите ми и секси дрехи, снима и гърдите ми (истинските ми, не тези тук в сутиена). После снима други хора – един Торстен, който беше много красив и спеше със стари жени за пари; после един Дейвид, който учеше политически науки в университета и всяка седмица си бръснеше космите по тялото; снима също черния Робърт и Карл-Хайнц, които тогава още бяха годеници и чак после се ожениха официално. Другите момчета от снимките не ги познавах... Защото имаше и други момчета, много момчета... После Себастиан замина за Америка и не се появи дълго време... Преди няколко месеца му писах, че съм се разболяла и той затова пристигна. Веднага дойде да ме види и после идваше през два дена да ми носи лекарства. Идваше сам, макар че има толкова хора, които работят за него и които би могъл да изпрати да ми донесат лекарствата...

– А сега, Карла, знаеш ли къде е сега?

– Да, знам.

Сърцето ми трепна.

– Беше тук преди час. Донесе ми портокалите.

Хвърлих бърз поглед към масата. Фруктиерата беше пълна с портокали, Карл беше обелил само един.

– Не ти ли каза къде отива?

– Каза ми, разбира се.

– Е?

– Каза, че си отива у дома.

– Как ти се стори Себастиан?

– Как ми се стори?

Карл се почеса с малкия пръст зад ухото и каза:

– Доволен, красив... Както винаги красив! Даже ми се видя влюбен.

– Често ли си виждала Себастиан влюбен?

– Себастиан никога не се влюбва – отговори Карл и многозначително вдигна пръст пред лицето си. – Никога! Но...

Прехапах устни. Мисля, че знаех какво ще последва.

– Но този път наистина е *inamorato*, както се изразяваше един мой любовник - италианец.

– Не ти ли каза в кого е влюбен? – гласът ми трепереше леко. Струва ми се, че исках да чужа това, което Карл се канеше да ми каже в отговор.

– О, разбира се, че сподели с мен в кого е влюбен. Той ми казва всичко! Всичките си тайни. Само че... само че това, което Себастиан казва на мен, аз не го казвам на н и к о й д р у г!

Така приключи разговорът ми с Карл. На сбогуване той ме целуна по бузата, отпечатвайки устните си върху нея и ми подаде един портокал. Преди да изляза от тъмната тухлена сграда, забелязах, че изрусената хазайка ме чака на входа, подпряла се лениво на една очукана, развалена преалня. Като приближих, тя ми потърси цигара и понеже нямах цигара, ѝ дадох портокала. Портокала, който Себастиан беше подарил на Карл и който Карл подари на мен...

Добре, сега какво?

Сега ако можеше Петер да види по някакъв начин какво става в главата ми, щеше да си купи оръжие на черно и да ме застреля право между очите. А после, естествено, щеше да застреля и себе си, като преди това не забрави да изругае по най-жестокия начин. Защото това, което щеше да види в главата ми, е толкова червено и позорно, че не заслужава нищо друго, освен куршум между очите...

Не бях ходил до каменната къща от два дни. И затова сега, когато видях

п р о м я н а т а, се вкамених досущ като самата къща. *ЦЯЛАТА ЗАПАДНА ФАСАДА БЕШЕ ПОКРИТА С МОЕТО ИМЕ!*

Стоях там, гледах името си, изписано стотици пъти с червена боя, и се страхувах да вляза. Или по-точно, страхувах се от това, което можех да видя вътре.

Подпрях мотора до оградата, бутнах градинската порта, прекосих ливадата и влязох. Както винаги и сега навсякъде горяха свещи – много свещи с различна големина, поставени в различни по форма свещници; някои свещи бяха тъмножълти и имитираха старо злато, други – бели, като направени от слонова кост...

Нещо обаче беше *променено*. Огледах стените.

Фото-паната бяха изчезнали. Красивите мъжки лица ги нямаше вече да ме гледат ревниво и опасно.

– Себастиан? Тук ли си?

Изкачих се бавно по стълбите.

– Себастиан?

Внимавах да не се докосвам до нищо, да не дишам шумно, да не мисля шумно.

– Себастиан?

– Знаех, че ще дойдеш... любими!

Той се появи съвсем ненадейно, иззад гърба ми – може би се беше крил зад тъмносините завеси или пък беше вървял по петите ми толкова безшумно, както само един облак може да се движи... Или ме е наблюдавал през цялото време...

– Изплаши ме! – казах.

Той ме заобиколи, скръстил ръце на гърдите си; бялата му кожа проблясваше като луна на светлината от свещите.

– Защо си дошъл?

– Аз ... всъщност просто исках да те видя.

– Хубава риза – отбеляза Себастиан.

Погледнах ризата и свих рамене.

– Така ли мислиш?

Себастиан не отговори веднага. Но когато накрая отвори устата си, от нея излезе глас, който не бях чувал дотогава. Глас, който ме накара да се подчиня:

– Съблечи я!

Разкопчах бавно копчетата, издърпах края ѝ от колана на джинсите си и я оставих да се свлече от раменете ми на пода. Той ме гледаше право в очите – без да мига. Всъщност не съм сигурен дали въобще беше премигнал, откакто бяхме започнали да говорим.

– Карла ли ти каза, че съм се върнал?

– Да. А къде беше?

– Не помня.

– Не помниш къде си бил три седмици?! Това е абсурдно! Защо не можеш да си спомниш?

Себастиан наведе поглед.

– Дори не помня какво съм правил, защото през цялото време мислех само за теб.

Доколкото разбирам нещо от любов, това означава, че Себастиан наистина е влюбен в мен. Защото той не би могъл да ми признае такова нещо, ако не е влюбен в мен.

И тогава проклетата ми уста, проклетата ми предателска уста каза:

– Себастиан, бих направил всичко за теб!

Господи!

– Така ли?

Той повдигна въпросително едната си вежда. Черното му око под нея проблясна триумфиро.

**Т О З И
М Ъ Ж
Е**

ТОЛКОВА КРАСИВ!

– Да, всичко!

– Тогава ми позволи да те снимам!

– Но ти вече ми направи толкова много снимки, че би могъл да изпълниш с тях цял един том на Енциклопедия Британика!

– Глупости! – той присви устни с погнуса. – Снимах красивите дрехи, с които те обличах; снимах косите ти, които са толкова прекрасни, че се разболявам от треска всеки път, щом си представя, че ги докосвам; снимах ръцете ти, за които мечтая да разпилят прахта ми по вятъра, когато духът ми си отиде; снимах те как флиртуваш със самия себе си, опиянен от собствената си красота; снимах ненаситната ти алчност, но и ангелската ти доброта; снимах страха ти от мен, влечението ти към мен, което правеше очите ти да изглеждат страстни и опасни; снимах наболата златна брада по страните ти, която напомня по цвят прашеца на маргаритите. Но само толкова! Това, което не успях да снимам, е себе си в теб. А за мен това е най-важното! И докато не постигна това във фотографиите си, все едно, че нищо особено не се е случило, все едно, че мен ме е нямало зад обектива. А това е много страшно, повярвай ми!

Гледах Себастиан и се чувствах спокоен като вода, в която никога не е хвърляно камъче.

И тогава се съблякох.

Себастиан не промени израза на лицето си, само потрепери. После взе фотоапарат си, пусна светлините, нагласи рефлекторите. Стоях с отпуснати до бедрата ръце; беше ми малко хладно на гърба...

– За какво мислиш? – попита Себастиан, когато започна да снима.

– За това, че и аз като теб искам да ме кремират след смъртта ми.

– Това е добре, защото червеите няма да могат да обезобразят красивото ти тяло.

А аз го искам точно така, точно така, точно така...

Тогава видях Себастиан да се побърква.

Беше страшно побъркване!

Толкова страшно, че затворих очи, клекнах и притиснах колене към гърдите си, косите закриха лицето ми и се почувствах невидим. А Себастиан продължаваше да снима и да повтаря с равен, подземен глас:

– Точно така, точно така, точно така...

точно така

точно така

точно така

Колко време е изминало?

Спя или съм буден?

Или вече съм умрял и тялото ми е кремирано?

Сигурно съм умрял, защото не чувствам краката си.

Раменете ме болят...

Малко...

Повечето от свещите са догорели и аз съм съвсем сам. Но вече не съм в студиото. Лежа на пода и ми е студено.

Изправям се бавно и, залитайки, се приближавам до голямо огледало, поставено в масивна готическа рамка. Чувствам главата си малко мътна и въобще никак не ми е добре... Хвърлям замъглен поглед към огледалото. Някакво тъмно петно като от мастило близо до слабините ми привлича вниманието. Накланям се близо, още по-близо, съвсем близо, почти долепам тялото си до огледалната повърхност. Това петно от мастило... Прокарвам пръсти по него. Това петно от мастило...

ТОВА Е ТАТУИРОВКА!

Поглеждам се надолу. После пак се поглеждам в огледалото. Няма какво – това е татуировка!

Татуировка, която изобразява малко, страшно, хипнотизиращо черно око!

В ужаса си се опитвам да изтрия окото. Напразно!

Въпреки това продължавам да трия петното и кожата на слабините ми почервява от търкането.

Окото продължава да си стои там – мастилено и страшно – и да ме гледа, без да мига!

Тогава извендъж на ум ми идва една ужасна мисъл.

Ами ако Себастиан ме е упоил, за да ме люби?

Странното е, че въпреки всичко мога да мисля съвсем спокойно за това, без да се вълнувам, без да се измъчвам...

Господи!

– Ален, време е да си вървиш!

Той отново се е появил неочаквано и от никъде – както винаги. Гледа ме изпод вежди – много, много строго.

– Трябва да си вървиш!

– Защо?

– Чувствам, че съвсем скоро ще стана ц и н и ч е н...

– Какво се е случило с мен? – питам с отмалял глас.

Себастиан застава така, че да не виждам лицето му и казва:

– Обожавам те, Ален, и те желая! Но, бога ми, въпреки това не мога да те докосвам и любя по начина, по който го правя с другите! За съжаление, нищо повече от тази татуировка не ни свързва тялом... поне засега.

Той ми хвърля една черна кърпа, отвърща погледа си от мен и казва:

– Загърни се!

– Не ме е срам от теб!

– Знаеш ли, че когато ставам циничен, слюнката ми започва да тече като на бясно куче. Тогава, уверявам те, съвсем не съм приятна гледка и въобще не съм гледка, която прекрасните ти ангелски очи биха могли да понесат...

– Себастиан, не говори така!

– Не чу ли какво ти казах! – изкрещява той в лицето ми. – Махай се!

И тъй като не помръдвам, той изкрещява още веднъж, но този път със задавен, умолителен глас:

– Махай се, красиво тяло! Върви си! Вземи и проклетата си душа!

Увивам кърпата около кръста си и заслизам надолу по стълбите, без да се обръщам назад. Имам чувството, че ако се обърна, ще видя в очите му сълзи на гняв, и на унижение, и на желание – какви ли не сълзи!

Долу намирам дрехите си, разхвърляни по пода. Обличам се бързо, връзвам несръчно косите си с кожената каишка и, препъвайки се, тръгвам към вратата. Най-сетне събирам достатъчно смелост, за да се обърна. Виждам сянката на Себастиан, която тича обезумяла нагоре-надолу по стълбите, крещи разни имена и слугите като черни гущери изпълзват от всички ъгли на къщата и, без да му обръщат внимание, започват да сноват по коридорите, между статуите и старите огромни кресла.

Вече съм отвън. Качвам се на Харлея, без да си слагам каската, давам газ и потеглям.

Не съм изминал и петдесет метра и вече искам да се върна.
Не знам защо...
Не знам защо...

Животът ми толкова се обърка напоследък, че вече не съм в състояние да вярвам, че този, който сутрин ме гледа от огледалото в банята, съм аз. Уж има същите черти като моите, същия потник и същия медальон, но въпреки това, не съм съвсем сигурен, че го познавам.

Бога ми, не знаех, че това друго, незнайно същество в мен, е способно да почувства сексуална тръпка от погледа на... мъж, от докосването на мъж, от мириса на мъж! Всичко, което досега знаех за себе си, сякаш изведнъж се изтри от съзнанието ми. Защото се оказа, че е било фалшиво, неистинско. Какъв невежа съм бил да разговарям само с мъжа в себе си!

Нямах сили да се обадя на Петер по телефона, затова му написах писмо, в което му разказах всичко. След седмица получих отговор, надраскан върху обратната страна на сметка от автосервиз: *“Завиждам ти, Ален, копеле! В момента имаш връзка с жена (Мелани), с мъж (моя милост) и с педераст (оня психопат - фотографа). Обикновените хорица могат само да си мечтаят за такъв богат избор от любовници!...*

Петер”

Остават осем кръга до края на шампионата. Вчера се върнахме с отбора от Холандия, където играхме важен мач с Аякс и загубихме. Влязох в игра за 23 минути и пропуснах да отбележа гол от пряк свободен удар.

Когато се прибрахме в Мюнхен, не летището ме чакаше колата на Себастиан.

– Имам изненада за теб! – каза ми той, когато се качих до него на задната седалка и добави:

- Хубав костюм!
- Клубният ми костюм.
- Стои ти прекрасно.
- Не харесвам вратовръзката.
- Изглеждаш ми уморен – отбеляза Себастиан.
- Не мога да спя в самолет...
- Салвадор Дали е можел да спи навсякъде.
- Каква е изненадата?
- Ще видиш.

И видях.

На мястото на големите фото-пана по стените бяха окачени мои фотографии – черно-бели, цветни, в цял ръст, гол...

Доста съм красив!

– Тук си погледнал направо влудчващо! – Себастиан посочи един от огромните фотоси с върха на изящния черен бастун, който носеше. – Така си представям Христос, когато се е терзал на кръста дали изобщо жертвата му има някакъв смисъл. Тази също е хубава! Кожата ти блести по особен начин... А тази тук...

Спряхме под едно двуметрово пано, което представляваше снимка само на горната част на лицето ми.

– Тази тук е шедьовър! Какво мислиш, Ален?

– Не знам какво да мисля. Това съм аз, моите очи... Но така както си ги снимал, ме изненадват. Чувствам се така, сякаш от тази снимка ме гледа друг човек. И дори не съм съвсем сигурен дали е човек...

– Смятам да превърна не само тази къща, но и целия град в твой музей! – каза Себастиан и очите му пробляснаха фанатично и тържествуващо.

– Това е лудост! – възкликнах.

– А аз приличам ли ти на нормален?

Той подпря бастуна си до стената, свали тъмните си очила и постави ръцете си в черни ръкавици върху раменете ми.

– Ален, аз скоро ще замина. Не издържам повече тук.

– Къде ще отидеш?

– Ще се върна при сестра ми във Франция и повече никои няма да ме види.

– Не искам да заминаваш!

– Не мога просто да стоя и да те гледам.

– Позволих ти да ме снимаш...

– И благодаря на бога за това! Сега се чувствам съвършен! И... съвършен!

– За бога, Себастиан, не виждам сериозна причина, поради която да си тръгнеш!

– Нима? – той се усмихна тъжно, взе бастуна си и се заизкачва по стълбите. Не знам защо, но ми се стори в този момент, че гледам в гръб някой много, много стар човек.

– Себастиан, добре ли си?

– Разбира се – отвърна той със спокоен глас, без да се обръща. – Можеш да си вървиш, Ален. Шофьорът ми Тобиас ще те закара до вас.

Понечих да го последвам нагоре по стълбището.

– Не! – каза той, отново без да ме поглежда. – Казах да си вървиш!

– Но...

– Не се безпокой за мен! Аз ще гледам фотографиите...

Това бяха последните думи, които чух Себастиан да изрича, преди да отпътува без следа за Франция.

Какъв мръсник съм аз! Какво страхливо, надуту копеле!

Не му казах нито веднъж, че го обичам...

Неделя сутрин.

– По цял ден играеш само с котките! – казва Мелани с упрек в гласа и облизва сънените си устни.

– А какво искаш да правя?

– Поиграй с мен! – тя се отърква о рамото ми и измюква като котка. Погалвам я по главата, а тя само това и чака. Мушва се под завивките и преди още да съм се опомнил, смъква черните ми слипове.

– Мелани, недей!

Прехапвам устни и затварям очи.

– Мелани... Ох, Мелани!

Котките лениво се смъкват от скута ми, обидени от това, че съм престанал да ги галя. Изтръпнал съм от страх и сладост...

Изведнъж Мелани показва изпод чаршафите рошавата си глава и ме гледа стреснато като малко момиче, на което току що са ударили незаслужена плесница.

– Ален, какво си направил?!

– Какво съм направил аз? Ти какво правеше?

– За бога, каква е тази татуировка *там долу*?

Мълча и се опитвам да събера мислите си, за да отговоря нещо свястно, което да звучи достатъчно убедително. Достатъчно убедително за пред жена!

– Мелани...

Тя се измъква от леглото, яростно тръсвайки косите си и подбира със себе си и чаршафите. Инстинктивно поставям ръка върху слабините си.

– Няма смисъл да я криеш! Откога я имаш?
– Отскоро.
– Отвратително!
– Намирам, че е красива.
– Само педерастите си правят татуировки *там*, глупако!
– Това не е вярно.
– Върви по дяволите!
– Недей да ругаеш!
– Ругаела съм цял живот преди да те срещна и имам намерение да продължавам да го правя и занапред.
– Мелани, не се сърди!
Тя само махва с ръка и, влачейки със себе си чаршафите, се отправя към кухнята. След нея вратите се затръшват шумно и позъорски като в евтих холивудски филм.
Котките са доволни, че Мелани си е отишла и отново скачат върху леглото, за да ги галят.

Преди обяд прекарвам два часа в едно от сините студиа на местния спортен телевизионен канал, а когато се прибирам вкъщи, чувам още от вратата, че телефонът звъни.

– Ален Сабро на телефона.
– Аз съм – Петер.
– Петер? Откъде се обаждаш?
– Не знам. Тука някъде около гарата се намирам, но нямам представа къде точно е това “тука”.

– Чакай, чакай, да не искаш да кажеш, че си в Мюнхен?
– Да.

Мислех си, че Петер няма да преглътне толкова скоро гордостта си, за да ми се обади. Трябва много да е загазило и да е страшно отчаяно, за да го направи.

– Ален, да дойда ли?
– Разбира се.
– Извинявай...
– Какво се е случило?
– Не гледаш ли телевизия?
– Всъщност знам какво се случило, но не подозирах, че ще стане толкова лошо.
– Точно толкова лошо стана.
– Чакам те.
– Идвам.
– Петер, няма ли да ми кажеш “te quiero”?
– После, после...
И затваря телефона.

Когато го видях пред входната си врата, усмивката ми замръзна. Беше брадясал, на гърба му висеше избелялата войнишка торба, в ръцете си държеше два мърляви сака. На лявата си китка все още носеше часовника с емблемата на футболен клуб Дуисбург. Кецовете му бяха прашни, очите – зачервени от пиене и плач, а Харлеят му си беше изгубил капачката от резервоара.

– Жената тука ли е? – попита Петер и изрита саковете си в коридора. Вдигнах ги и ги отнесох в гостната.

– Няма я, отиде да купи някакви книги.
– Егати жената – вместо да си купи някой скъп парцал от Версаче, си купува книги!

Петер се озъби на Лиза, която се беше приближила да го подуши, после се отпусна на едно от креслата. От връхната му дреха се вдигна облаче прах.

– С какво дойде до тук?

- С камиона. Харлея го бях натоварил в каросерията.
- Искаш ли кафе?
- Искам бира.
- Ще отида да купя.
- Иди!

Той си събу кецовете, без да развързва връзките им и си качи краката върху масичката. Двете котки го гледаха подозрително изпод нея.

- Кажи на котките да не ме зяпат така!
- Отивам за бира.

Купих цяла опаковка от шест бири и касиерката в супермаркета ме изгледа така, сякаш съм извадил пистолет и я заплашвам.

- Хер Сабро, бирата за вас ли е?
- Не.

– Така си и помислих – въздъхна облекчено тя. – Учудих се, защото никога преди това не бях ви виждала да купувате бира като...

Тя ме прикани с пръст да се наведе и прошепна в ухото ми:

- ... като другите свини от квартала. Всички мъже са свини!
- Ами аз?

– Вие сте... Ах! – тя не довърши, защото се загледа в ноктите на ръцете си с мечтателен поглед и жената, която беше зад мен трябваше да я разтърси грубо, за да дойде на себе си.

Когато се върнах, заварих Петер да плаче. Оставих бирите в кухнята и прекланях пред него. Поставих ръцете си върху коленете му и го попитах:

- Петер, какво има? Кажи ми!

– Трябваше да се махна от оня град. Не можех повече да издържам, когато вечер се прибирах вкъщи със сърце, свито от страх.

- Петер!

– Те просто ми обявиха война! – той зарови лице в косите ми. – Затова и няма да ме видят повече.

- Някой знае ли, че си тук?

Той избърса сълзите си в яката на ризата ми и поклати глава.

- Нито дори пресата?

– Не. Защото ако надушат къде съм, мръсниците от Дуисбург ще ме намерят и ще ме линчуват!

За Петер всичко се обърка от деня, когато в началото на есенния полусезон пропусна една дузпа. До този момент беше вкарал 13 гола, хората от града го боготворяха, отборът вървеше добре. Но след пропуснатата дузпа нещата тръгнаха на зле и запалнянковците го сложиха на мушката.

– На последния мач, който изиграх, копелетата ме замеряха с всякаква помия. И когато треньорът реши да ме смени, тръгнах по пистата, казах си: “Заслужавам ли да търпя всичко това?” и си тръгнах. Можех да остана, от ръководството щяха да лъжат, че съм контузен и щях редовно да си получавам заплатата. Само че не съм такъв мърляч, който да се остави да му бутат мангизи в задника заради това, че не върши нищо. Дай една бира!

Отворих бира и му я подадох. Той преполови шишето на един дъх. Седнах на пода до него и прегърнах краката му. Мълчах. Петер имаше нужда някой да го изслуша. Сигурен съм, че сега, за да замаскира колко всъщност е наранен и разочарован, ще каже: “Не ме зяпай така, не съм някое рохко яйце!”

– Стига си ме зяпал така! Не съм някое рохко яйце, което да се разтече, щом го цапнат с камък!

БЯХА НАРАНИЛИ ПЕТЕР!

СВИНЕТЕ ОТ ДУИСБУРГ БЯХА НАКАРАЛИ ПЕТЕР ДА СЕ СТРАХУВА...

Цели четири часа му бяха необходими, за да ми разкаже всичко, което му се беше случило през последните два месеца. През това време изпи шестте бири, но не хапна нищо. Накрая ме накара да му направя кафе, но докато бях в кухнята, той заспа в креслото с крак, прехвърлен през облегалката, ръка, отпусната до пода и с отворена уста.

Изхвърлих кафето в тоалетната и покрих Петер с одеало. Когато Мелани се върна вечерта, първо й показах Петер, после – багажа му и накрая казах:

– Той няма при кого друг да отиде.

– Разбирам...

Тогава се наведох и я целунах. Тя затвори очи и изпусна книгите си на земята.

Сутрин, още преди първото кафе, запалняковците обсаждали вратата на Петер и започвали да крещат: “Хей, свиньо, излизай, или ще те измъкнем навън за косата!” С течение на времето Петер станал нежелан гост навсякъде. Веднъж, когато след един домакински мач, влязъл в любимата си дискотека, управителят се приближил до него и му подшушнал с разтревожен глас: “По-добре да си вървиш, защото тук се навъртат едни яки момчета, които видях да ти хвърлят лоши погледи. Не искам побоища в заведението си!”

Не след дълго по негов адрес плъзнали всевъзможни фантастични, срамни истории. Целият Дуисбург занадничл безсрамно в живота му и Петер изведнъж се оказал в такова огромно блато от ненавист, че за малко му било да се удави в него. Каквото и да правел, все било грешно! Запалняковците постоянно звънели на треньора му, за да го уведомят, че са видели Петер по едно и също време в пет различни кръчми. И всеки от доносниците се кълнял, че видял Петер със собствените си очи да се налива с бира и коняк до умопомрачение. После започнали да се сипят заплахите, че ще подпалят бистрото му (което Петер държал в съдружие с един свой приятел - хандбалист) и ще поставят бомба в жилището му. Писмата в пощенската му кутия имали едно и също съдържание: *“Дългокоса свиньо, в най-скоро време очаквай цял един коктейл “Молотов” да избухне в предателския ти задник!*

Приятели на Футболния клуб Дуисбург

Петер Кьотцер е първият футболист в историята на Бундеслигата, прекъснал едностранно договора си с футболен клуб! Той е и първият футболист, изчезнал като магьосник от града, в който всички го мразят, за да се скрие при единствения човек, който го е грижа за него. При мене!

Сега вече Петер не бива да се страхува. Аз няма да позволя да му се случи нищо лошо. Какъв глупак съм бил да го оставя толкова дълго време в онзи ужасен, провинциален, работнически град!...

– Ще ти простя всичко, само ако ми кажеш къде мога да повърна! – Петер се появи зад гърба ми, залитайки, но успях да го хвана, преди да е паднал на пода.

Скуката свърши, животът с Петер започва...

Никога не съм молил нищо за себе си ръководството на клуба. Не съм като бившия ми съотборник от Цюрих Чириако Стефанели, който сега постоянно капризничи и създава куп проблеми на футболния клуб от Кайзерслаутерн. Започнах да играя в Мюнхен за заплата от милион и двеста хиляди на година. Това са много пари и затова предпочитам да си мълча. Дори ме беше страх, че очакванията на хората няма да се покрият с моите резултати.

И стана точно така. Заради проклетата болест.

И заради д р у г и неща...

Сега позициите ми бяха съвсем слаби. Играех само от време на време и затова нямаше да е разумно от моя страна да предявявам големи претенции. Въпреки това не се поколебах нито за миг, когато трябваше да застана пред ръководството и да ги накарам да ме чуят. Те отпиха от кафетата си едновременно, разхлабиха възлите на скъпите си италиански вратовръзки и ме загледаха в очакване. Казах, че държа приятелят ми Петер Кьотцер да тренира с нашия отбор до края на сезона, за да поддържа спортната си форма.

Те се спогледаха – всички познават Петер, знаят какво се случи с него напоследък, а навярно забелязват колко силно го обичам, за да ми стиска да се застъпвам за него пред тях. Най-накрая президентът рече:

– Това не е проблем!

Така Петер получи екипировка от домакина на клуба и започна тренировки с баварския отбор.

Мелани и Петер са добри приятели, само че когато аз съм наблизо, двамата се карат постоянно. Особено на закуска. Това, изглежда, е любимото им време да се хванат за гушите.

– Петер, признай си какво правеше снощи, малко преди полунощ! – Мелани го гледа право в очите като съдебен прокурор и размахва под носа му нож, изцапан с масло.

Петер току що се е домъкнал откъм своята стая на втория етаж при нас долу в кухнята и сега си чеше главата. Чеше си главата и чака кафето да се свари. Направил си е нова прическа в стил ямайско реге и затова не му се налага да си реши косата. Затова пък често го сърби и той се чеше.

– Петер, попитах те нещо!

– Мелани, остави го на мира!

– Не го защитавай, Ален! Знаеш ли какво го хванах да прави снощи, когато станах, за да отида до тоалетната? Беше седнал на съвместно рибарско столче пред вратата на спалнята ни и *слухтеше*...

– Нямаше да се притесняваш, че съм седял там, ако двамата с Ален просто си лежахте кротко, а не правехте секс – каза Петер и се присегна да си вземе кифла. Мелани го плясна през ръката.

– Кифлите са за Ален. Ти си наказан да не закусваш!

– Вземи си кифла, Петер! – казах аз.

– Кифлите са за Ален! – сопна се Мелани.

– Не я слушай, Петер, вземи си кифла! – казах аз.

– Ако вземеш от тях кифли, повече да не си влязъл в кухнята за ядене! – изфуча Мелани.

Петер местеше погледа си от мен към Мелани и в обратната посока, а ръката му висеше над панерата с кифличките. Най-накрая Мелани взе панерата, изсипа всичките кифли в кофата за боклук и после всички ядохме царевични пръчици, накиснати в прясно мляко.

Мелани се дразни, че винаги защитавам Петер. И че понякога двамата с него се гледаме така, сякаш я няма в стаята. Това е така, защото всеки негов жест, дори най-незначителният, ми е до болка познат, а пък той от своя страна знае какво ще кажа, още преди да си отворя устата.

Дадохме на Петер стаята за гости. Той обаче отказа да спи на леглото, взе само матрака и го сложи на пода.

– Не можеш да спиш на пода! – казах аз.

– Защо пък да не мога!

– Петер, не мога да те оставя да спиш на пода!

– А ще ми позволиш ли да си преместя матрака във вашата спалня? Няма да преча! Обещавам да си лежа съвсем тихичко.

– За бога, как е възможно да ме питаш подобно нещо!

– Но нали сме спали заедно в палатка! – упорстваше Петер.

– Тогава бяхме само двамата.

– Да, вярно, жената я нямаше. Спомням си, че закъсахме по магистрала 95 от Дейтона Бийч за Орlando и замръгнахме край пътя. И тогава се появи това маце, дете искаше да го вземем на стоп до Палм Бийч. Само дето му се искаше повече един дебел в задника, отколкото да се повози на Харлей-Дейвидсън до Палм Бийч.

– По-тихо, Петер!
– Защо по-тихо? От какво те е срам? Ти нали не пожела тогава да си направим тройка и остана отвън. Така се разтресе палатката, братче, че ти избяга – Петер се засмя на глас и Мелани надникна в стаята да види какво става.

– Какво става? – попита тя.
– Нищо, нищо – махна с ръка Петер. – Спомени! Готова ли е вечерята?
– Да хапнем някъде навън! – предложи Мелани с виновен глас.
– Защо? – Петер стана и я прегърна през кръста. – Обичам твоите отровни манджи. Възбуждат ме!

– Стига, Петер! – тя се опита да се отскубне от ръцете му, но той я притисна още по-силно към себе си. – Всъщност стана малък пожар в кухнята. Няма да има вечеря.
– Фурната се е подпалила? – обещих се аз.
– Не се тревожи, скъпи, използвах пожарогасителя.
– Тогава да ядем в “Макдоналд’с”! – изкрещя Петер, вдигна Мелани на ръце и я понесе към вратата.

С Петер е много весело – също като едно време в Швейцария. Само дето понякога той си сваля безсрамната усмивка и започва да ме гледа сериозно. Дори тъжно.

– Обичаш ли го оня педераст, Ален?
– Не говори така за него!
– Обичаш ли го или не?
– Не знам...
– Ако има наглостта да се върне отново, ще му счупя краката.
– Ти не разбираш!
– Разбирам, разбирам... Разбирам много добре, че ти е направил някаква хомо-магия. Виждам я в очите ти. Ти боледуваш по него.

– Не знам...
– Като кажеш “Не знам” и си мислиш, че си си измил ръцете! – Петер млъква, защото Мелани слиза по стълбите. Осем сутринта е и тренировъчните ни сакове стоят до вратата. Петер е провесил на врата си футболните обувки и яде препечена филия със сладко. С едната си ръка държи филията, а другата е поставил върху моята.

– Държите се ужасно тъпо! – отбелязва Мелани и ме целува по главата.
– Някой казвал ли ти е, че не изглеждаш много добре сутрин, преди да си се гримирала, Мелани? – казва Петер и ми смива. – Освен това гърдите ти приличат на омекнали портокали под нощницата.

Мелани го замерва с лъжичката, с която си разбърква кафето, но Петер показва добър рефлекс и вместо него лъжичката уцелва мен.

– Извинявай, скъпи, заболя ли те? – Мелани ме поглежда загрижено.
– Ще имам синина на челото си!
– Какъв ужас! – възкликва с преправен писклив глас Петер. – Сега ще трябва да се обаждаш на рекламния си агент, за да отложи снимките ти за “Vanity Fair”...
Сръгах го в ребрата и Петер се засмя.

Тренирахме до 12, момчетата от отбора ни зяпаха постоянно като посивели от старост клюкарки, а Петер не престана да се шегува с тях. В съблекалната каза, че по едно време така му писнало от всичко в Дуисбург, че дори му дошло на ум да се самоубие.

– Бях решил да легна във ваната, напълнена догоре с леденостудена водка и да си пусна любимия филм на видеото. После си казвам молитвата, изпращам мисловна целувка на моето гадже Ален в Мюнхен и дръпвам шнура на телевизора във ваната.

Всички се смяха, а Михаел Шварцкопф направо почервения като опечен рак.

– Ти защо не се смееш? – попита ме либерото Томас.

— Не смятам, че е смешно. Всъщност смях се само пъвия път... когато го чух в “Аризонска мечта”.

Петер ме погледна с поглед “Ти си гаден предател!” затова, че съм издал пред всички, дето смешката не е оригинално негова.

Следобяд у нас дойде един известен журналист от “Шпорт Билд”, за да интервюира Петер. По случая Петер си облече чиста бяла тениска, сложи си индианското бижу на врата и ме помоли да му услужа с една от карираните си кърпи, за да си я завърже на главата. Когато поканих журналиста във всекидневната, Петер ме прегърна през рамо и каза със строг глас, нетърпящ възражение:

— Слушай, господине, никой не трябва да знае, че съм тук. Ще пишеш, че се крия при приятели и толкова! Така да се каже, още съм законспириран.

— Разбирам — кимна с глава журналистът и ме погледна. — Вижте, хер Кьотцер, искам да ми разкажете цялата история за това, което се случи в Дуисбург след мача, в който запалняковците ви изпратиха от стадиона с дъжд от зеленчуци.

— Да бе, можех да си отворя цял магазин!

— Искам да разбера как е възможно в една цивилизована страна като Германия омразата на запалняковците да унищожи радостта от футбола, от играта, да накара един професионален футболист да се чувства в несигурност.

— Вие, журналистите, си умирате да говорите като големи работи. “Да унищожи радостта от играта...” Ама как само ги измисляте тия фразички! Добре, хайде да почваме.

Докато журналистът интервюираше Петер, аз стоях прав до прозореца и наблюдавах Петер. Докато говореше, той преживяваше всичко отново и отново — личеше си по неспокойните му жестове, по обидните нотки в гласа му. Стана ми мъчно за него. Толкова много ми се искаше да седна до него, да го прегърна... Той неспокойно пукаше ставите на пръстите си, говореше навел глава, само от време на време търсеше с поглед очите ми. Аз му кимвах с глава и той се успокояваше.

По едно време журналистът се обърна към мен и ме попита:

— А вие, хер Сабро, вие какво мислите за цялата тая работа?

Петер спря да диша в очакване да чуе какво аз мисля за “цялата тая работа”. Досега не беше посмял да ме попита, страх го беше сигурно от това, което можех да кажа. Вместо да отговоря на журналиста, седнах до Петер на широкото зелено канапе и му казах:

— Свалям ти шапка, Петер! Показва характер.

Петер едва доловимо се усмихна.

Петер се договори с котките ми да престане да яде от храната им, когато хладилникът е празен и Мелани не е сготвила нищо. Тази договореност, изглежда, устройваше, и двете страни в конфликта.

На няколко пъти излизахме заедно да купуваме дрехи от любимите ми магазини в града. Петер престана да бъде прашен и намръщен, изведнъж се разхубави. Пусна си аристократична брадичка, купи си нови сребърни халки за ухото, нов часовник (стария, с емаблемата на Дуисбург го подари на един просяк).

— Защо си даде часовника на този човек? — попитах.

— Хареса ми мазната му коса — отворна Петер.

Петер бързо разучи къде се намират най-хубавите кръчми в Мюнхен; хладилникът ни вече не оставаше без да има няколко кутии бири, които да се изстудяват в него.

Вечер тримата сядяхме на широкото зелено канапе и гледахме телевизия. Мелани и Петер — от двете ми страни, котките — в скута ми. Ако филмът не беше интересен, Мелани и Петер започваха да водят странен разговор, напълно игнорирайки моето присъствие.

ПЕТЕР: Мелани, какво чувстваш, когато галиш косата на Ален?

МЕЛАНИ: Не ме питай! Чувствам, че се разтапям.

ПЕТЕР: И аз чувствам подобно нещо. Мисля, че на това му викат оргазъм.

МЕЛАНИ (подозрително): Ти пък кога си го галил по косата?

ПЕТЕР: Винаги, когато съм имал възможност.

МЕЛАНИ: А знаеш ли, че Ален най-обича да го целуват на едно място малко под мишниците?

ПЕТЕР: А също и там, където започва челюстта, млако под дясното ухо.

МЕЛАНИ: ?!

ПЕТЕР (*оправдава се*): Той ми е казвал.

МЕЛАНИ: И какво още ти е казвал?

ПЕТЕР: О, той ми казва абсолютно всичко! Някога обичахме да играем на "Кажки си най-страшната тайна". Забавна играчка!

МЕЛАНИ: И коя е най-страшната му тайна?

При този въпрос изтръпвам от ужас.

ПЕТЕР: Най-страшната тайна на Ален е... Най-страшната му тайна... О, това е една много страшна тайна!

Преглъщам трудно. Трудно дишам. Дишам трудно.

ПЕТЕР: Най-страшната тайна на Ален е, че като малък не обичал да си мие зъбите и майка му трябвало да го лъже, че ако си мие редовно зъбите, един ден те ще се превърнат в истински диаманти.

МЕЛАНИ: Признай си, че това сега си го измисли!

ПЕТЕР: Вярно е, сага го измислих. (*Пауза*) Кажки ми, Мелани, наистина ли обичаш Ален колкото аз го обичам?

МЕЛАНИ (*презрително*): Между теб и мен не може да има никакво сравнение!

ПЕТЕР: Лъжеш се, скъпа моя. Ако питаме нашия любим кой обича повече от нас двамата, сигурен съм, че ще останеш много учудена от отговора му.

МЕЛАНИ: Глупости!

Пауза.

ПЕТЕР: Ален обича да зяпа как слънцето залязва. Мисля, че това е едно много тъпо и безсмислено занимание, обаче в такива моменти става много романтичен.

МЕЛАНИ: А също обича китайска юфка.

ПЕТЕР: И да разглежда списание "Америкън айрън", защото в него поместват материали само за Харлей-Дейвидсън.

МЕЛАНИ: Какво ще кажеш за лицето му? Нали е много суетен спрямо лицето си?

ПЕТЕР: О, да! Освен това обича да пуши марихуана.

МЕЛАНИ: *Какво?!*

ПЕТЕР: Шегувам се, разбира се.

Къде — шегата, къде — истината...

ПЕТЕР: Мелани, знаеш ли какво ми се иска сега?

МЕЛАНИ: Какво?

ПЕТЕР: Да го целуна по устата.

МЕЛАНИ: Отвратително!

ПЕТЕР: Но няма да го направя.

МЕЛАНИ: Защо?

ПЕТЕР: Знам ли. Сигурно защото ти си тук.

МЕЛАНИ (*с колеблив глас*): А... а правил ли си го друг път, мръсно?

ПЕТЕР (*уж че не разбира за какво става дума*): Кое да съм правил?

МЕЛАНИ (*ядно*): Целувал ли си го?

ПЕТЕР: Не, за съжаление, обаче веднъж облизах лъжицата, с която беше ял боб на право от консервената кутия. Но тогава нямаше как да не я оближа, понеже ни беше единствената лъжица.

Мелани започва да се смее и филмът по телевизията свършва.

После двамата вървят по петите ми, докато не си легна в леглото.

Чувствам се много драмаично.

Напоследък Петер подозрително много се е сближил с... Михаел Шварцкопф. Уреждат си тайни срещи, говорят си шепнешком, Петер ме гледа *п о д о з р и т е л н о*.

— Петер, престани да обръщаш внимание на този нещастник Шварцкопф!

— Чудя се как може да има такава идиотска фамилия, след като е рус като Клаудия Шифър! — отвръща Петер и с това иска да ми покаже, че въобще не му пука какво съм му казал. Така че доброволно се отказвам да разговарям повече с него на тази тема.

На вечеря Петер ме попита:

— Ален, кажи ми доколко човек може да има вяра на копеле като Михаел Шварцкопф?

— Защо питаш?

— Просто питам.

— Не питаш просто така. С какво ти е завъртял главата малкият?

— Хайде стига! — Петер блъска чинията си настрана и става толкова рязко, че столът му пада назад. — Все едно, че нищо не съм питал.

Прибираме се една вечер с Мелани и гледаме Петер седи по гащи на пода във всекидневната и медитира. Изритвам го леко с крак и той веднага идва на себе си.

— Рано се прибирате — казва стреснато Петер. — Няма ли да излизате пак?

— Защо?

— Нищо...

С Мелани се споглеждаме и се качваме по стълбите.

Час по-късно Петер идва в спалнята да ни пожелае лека нощ, но всъщност май за да провери дали сме си легнали със сигурност.

Към два след полунощ изведнъж се събуждам. Чувствам някакво непознато безпокойство да ме гризе отвътре. Отмествам полака ръката на Мелани от гърдите си и ставам. Слизам безшумно по стълбите и влизам в дневната. Лампата е изгасена. Само телевизорът работи. Петер е седнал с гръб към мен, от екрана го делат само две педи. Доколкото мога да различа в тъмното, само на светлината от екрана, Петер целият трепери. Затаявам дъх и се опитвам да разбера какво гледа.

Изведнъж сърцето ми спира да бие. Наистина спира! И в такова мъртво състояние осъзнавам какво гледа Петер.

Това е касетата... Касетата на Михаел Шварцкопф.

Дяволите да го вземат!

На екрана съм аз, също и Себастиан. Целувката ни е толкова страдна, че никой човек на земята няма да повярва, че не сме любовници.

Бях разказал в писмото си до Петер всичко за Себастиан, наистина всичко. И единственото нещо, което бях премълчал, беше за тази проклета, любовна, единствена целувка. Петер не биваше да знае за нея! А сега...

Мръсникът Шварцкопф! Уж се беше заклел, че касетата е единствено копие...

Правя крачка напред. Петер седи с отворена уста, държи в треперешата си ръка дистанционното управление и постоянно връща назад кадъра с целувката за да го види отново, и отново, и отново... Толкова е непоносимо!

— Господи! — говори сам на себе си Петер. — Боже, той вече е *ц е л у н а т*! Вече е целунат, мамка му! Но не от мен, не от мен, не от мен...

Запалвам лампата. Петер се извърща мълниеносно и когато ме вижда, лицето му се изкривява в най-грозната гримаса, която някога съм виждал.

— Копеле, как си могъл да ми изневериш с тоя педераст!

— Петер, не говори така! Нито съм женен за теб, нито пък съм спал с него.

— Лъжеш!

— Стига си ревал! И не лъжа.

— Я се разкарай! — той запраща по мен дистанционното управление, после се изправя, залитайки като пиян. Сграбчва ме за голите рамене и ме блъсна в стената.

— Лъжеш, лъжеш, лъжеш!

Не мога да се освободя от яката му хватка, а той продължава да удря главата ми в стената. Стаята се завърта пред очите ми. Сто на сто ще припадна!

Най-сетне Петер ме пуска и аз се свличам на пода. Няколко секунди той диша тежко и яростно, после се отпуска на колене до мен и взима главата ми в ръцете си, обсипва лицето ми с целувки и говори:

— Извинявай, извинявай, скъпи мой, извинявай!

Толкова ми е зле, че нямам сили дори да му отговоря, от носа ми тече кръв. Петер ме вдига на ръце и ме слага на канапето. Мелани се е събудила и сега гледа с отворена в почуда уста какво прави Петер. А той прави това, че е извадил цветята от вазата и ме полива с водата от нея.

— Какво става, за бога? — пита с ужасен глас Мелани и се спуска към канапето. Но вместо да ме целуне, както подобава на една мила приятелка, тя почва да ми удря плесници, сигурно защото си мисли, че съм припаднал. Само че аз не съм припаднал, а просто лежа със затворени очи и си мечтая за това да съм умрял и никога повече да не погледна Петер в очите. Не ме е срам, загдето тогава целунах Себастиан. Срам ме е, защото не ми стискаше да кажа на Петер, че съм го целунал.

— Нищо, Мелани, успокой се! — казва Петер със съвсем спокоен глас.

— Какво е станало?

— Подхлъзна се и падна по стълбите — обяснява Петер. — Дано не си е ударил лошо главата.

— Подхлъзнал се е? — Мелани присвива подозрително очи.

— Да бе — Петер кахва с ръка. — Да им се не види и на стълбите! За малко да си умре хубавото момче...

— Да се обадя ли на бърза помощ? — пита Мелани и се опитва да отвори очите ми с пръсти.

— Остави! — казва Петер. — Ще го оправя с малко вода. Тази от вазата свърши. (При тия думи Мелани хуква към кухнята.) И пица от хладилника!

— Защо ти е пица? — пита Мелани в крачка.

— Тя е за мен — оъговаря Петер и поставя ръката си върху челото ми. Когато Мелани е вече в кухнята, той се навежда съвсем близо над лицето ми и казва:

— Бих си купил пистолет на черно и бих те застрелял между очите, но ме е жал. че ще ти повредя лицето и няма да изглеждаш добре в ковчега. Затова ще изчакам да навършиш 70 и тогава ще го направя.

Така си и знаех, че с появата на Петер животът ни съвсем ще се промени.

На другата сутрин заварих Петер да седи върху кухненската маса и да пие джин с лимонче преди закуска. Обясних му, че Михаел ме е измамил с касетата. Той ме изслуша съвсем спокойно и накрая каза, че Михаел ще си получи заслуженото. (Самият Петер успял да се добере до копието на касетата след като обещал на Михаел, че ще му даде да покара неговия Роъдстър. А до това обещание се стигнало, когато след една тренировка Михаел причакал Петер на паркинга и му казал:

— А бе, хер Кьотцер, защо не се преместиш на хотел?

— Защото не обичам да спя с камериерки. После винаги ти искат по-големи бакшиши — отвърнал и понечил да се качи на мотора си.

— Ама аз се чудя как можеш да живееш в къщата на Ален!

— И защо се чудиш, черна главо?

— Ами как да ти кажа... Ти си такъв мъжага, а хер Сабро нали си пада малко нещо педал...

Петер веднага скочил да го бие, само че Михаел навреме успял да подкрепи тезата си със силни аргументи. Касетата. Уговорили се с Петер той да му даде да покара Харлея за два часа, след като изгледа касетата. Стиснали си ръцете, но Петер за всеки случай праснал един юмрук в лицето на Михаел. Заради педала!)

— И сега какво смяташ да правиш? — попитах Петер.

— Ами как какво — ухили се злорадо Петер, — ще го повозя на Харлея, разбира се. Както му обещах... Искаш ли лимончето? — Петер бръкна в чашата си с два пръста и извади напоеното с джин резенче лимон.

— Не, благодаря.

—Тогава ще се кача горе да го изстискам в устата на моята любима — това много бързо ще я събуди и даже ще ѝ подежда ободряващо. Нали още не е станала?

След тренировката Петер покани с роболепен жест на благодарност Михаел на задната седалка на мотора си. Той се настани зад него, видимо много доволен, че по всяка вероятност вече е успял да ме скара с Петер. Личеше си по дежурната му холивудска усмивка. Потеглиха, а аз ги следвах на разстояние със служебния Опел. Когато стигнаха местността Грюне Щрумфен, Петер слезе от магистрала 85, водеща към Нюрнберг, и подкара бясно мотора си направо през полето.

— Спри, спри! — закрещя Михаел. Но Петер натисна още по-силно газта. Бях отбил встрани, стоях, подпрял се на предния капак на колата и гледах.

Гледах, гледах, гледах...

Петер отмъщаваше за мен.

Винаги предпочитам повече да гледам, отколкото да действам. Това е нещо, което ме прави спокоен, че каквото и да стане, то не е станало, защото аз съм се намесил. Но съм доволен, когато Петер върши някои неща вместо мен. Не че нямам куража, за да ги направя сам, а просто защото се намирам в такъв период от живота си, в който прекалено много мисля. Не съм като Петер — той действа типично според теорията на Джеймс и Ланге: реакцията — първо, после емоцията.

Когато Петер най-накрая спря, Михаел се свлече от мотора и както беше на колене, повърна пред предната гума. Петер го вдигна за косата и му каза нещо. След това отново го блъсна на земята и подкара към мен.

— Какво му каза? — попитах.

Петер свали каската си и се усмихна:

— Казах му, че ти спиш само с мен и Мелани и с никой друг! Освен това го уведомих, че имам намерение да го разхождам с Харлея всеки ден без изключение, защото ми е извъредно симпатичен и даже мисля някой път да му сваля скалпа, за да ми бъде за скъп спомен...

— Петер, играеш много грубо!

— Обичам те, затова играя грубо.

Не се учудих, когато още на другия ден Михаел Шварцкопф помоли президента на клуба да го включи в трансферната листа след края на сезона. Помоли го със сълзи на очи.

Междувременно Петер беше започнал да се старее удивително много.

Един ден отидохме в пицерията на Джовани Алберо, който твърди за себе си, че прави най-хубавите пици от всички конкуренти-италианци, живеещи в чужбина. Докато съм бил в тоалетната, Петер поръчал три пици с пеперони.

— Знаеш, че когато не се храня с отбора, ям само вегетарианска храна! — смъмрих Петер, когато сервитьорът донесе пиците. Петер не отвърна нищо (което е много нетипично за стила му), само невъзмутимо започна да събира с пръсти парченцата пеперони от пицата ми.

— Така добре ли е? — попита най-накрая и ме загледа право в очите като куче, което току що е изпълнило някаква прищевка на господаря си. Погледнах Мелани. Мелани ме погледна.

Най-лошо става, когато сме въщи, защото тогава Петер най-много се старее. Веднъж дори почисти сам стаята си.

Погледнах Мелани. Мелани ме погледна.

— Ела! — каза ми веднъж Петер и ме въведе в стаята си. Когато влязохме, скрита в единия ъгъл дрехите, разхвърляни по пода (май точно този ден не беше разчиствал), смачка разпилените списания и ми даде стол, за да седна.

— Готина вечер! Мелани я няма... — каза Петер и се разрови из джобовете на джинсите си.

— Петер, страхувам се, че откакто живееш у нас и, така да се каже, се криеш, доста скучаеш! Знам как обичаш да живееш и си мисля, че тук с нас сигурно се чувстваш малко тъпо.

— Глупости! Ако искаш да знаеш сега, в тоя точно шибан момент се чувствам най-спокоен. По-спокоен дори отколкото съм бил в корема на майка си. Защото съм с теб! Ненормалното положение беше преди да дойда тук. Толкова дълго живяхме разделени... Не си ли си мислил за това?

— За кое?

— Че, както се казва във филмите, не можем да живеем един без друг.

— За теб не знам, но аз имам Мелани.

— Мелани! Боже! — той ми подаде цигара.

— Какво е това?

— Запали си! — подкани ме Петер.

— Някаква трева?

— Добра е. И не е силна.

— Не мога...

— Хайде стига бе! Не можеш!

Запалих. Петер драсна клечка кибрит о стената и запали своята. После каза:

— Гледа ли ме миналия вторник в "Офанзивно" по спортния канал?

— Канили са те в "Офанзивно"?!

("Офанзивно" е ток-шоу, което се излъчва всеки вторник по DSF. Водещите разпитват известни спортисти за факти от частния им живот, за нещата, които обичат да правят, за семейството им и по-малко за спортните им постижения. И аз съм бил гост в "Офанзивно".)

— Да — кимна с глава Петер.

— Защо не ми каза?

— Щеше да проявиш голямо любопитство.

— Разбира се, че щях.

— Само че аз не исках да гледаш.

— Защо не?

— Знаеш ли какво отговорих на водещия, когато ме запита коя е най-голямата ми мечта?

— Откъде да знам, нали не съм го гледал!

— Казах му, че си мечтая двамата с теб да се заселим завинаги в Швейцария, някъде в планината и да си построим дървена къща, в която да си живеем само ние двамата...

Не казах нищо. Дръпнах силно от цигарата.

— Сърдиш ли се? — Петер ме погледна изпод вежди. Приличаше на дете, което пита: "Мамо, ще ме накажеш ли за това, което сторих?"

— Не знам, Петер.

— Мразиш ме за това, че съм го казал по телевизията, нали?

— Не, просто... Просто не мисля, че имам талант за строене на къщи.

Петер се развесели.

— Слушай, няма да има нужда да си помръднеш и малкия пръст, ако не искаш да се занимаваш с греди, пирони и други такива. Ще построя къщата сам. Ти можеш само да седиш наблизо и да ме наблюдаваш. А когато бъда готов, ще си купим четири крави. Сутрин ще си правим капучино като изстискваме млякото в канчетата направо от виметата им. После по цял ден ще ходим облечени в широки, изтъркани джинсови гащеризони и с шарени кърпи на главите, за да не ни прегорят главите от алпийското слънце. Носът ти

скоро ще изгори и ще се обели, а ръцете ти ще потъмнеят, защото горе, високо в планината слънцето пече много силно. Ще си вържем един широк хамак между двете греди на верандата и вечер, изтегнати в него, ще пием чай с коняк. А ти, понеже не пиеш коняк, ще пиеш само чай, макар че не виждам как изобщо ще можеш да преглъщаш без да има в него поне две капки коняк !

Лятно време Харлеите ще ги държим в хамбара на хладно, а зимата, когато напълним хамбара със сено за кравите, ще ги вкараме в къщата. И даже можем да гледаме телевизия, както си лежим на моторите. Аз съм опитвал и е много гот. Ще си имаме и пилета. Двайсетина, не повече. Щото пилетата си искат доста грижи, а ако са повече от две дузини и ако по някое време ме домързи да се занимавам с тях, ще почна да ги коля подред и да ги ям. Нали знаеш, че страшно хубаво мога да готвя пиле по китайски, само дето после мога да го ям само по “европеейски” — сиреч с пръсти. Защото пиле с нож и вилица не мога да ям. Да не говорим за пръчиците! Ален, слушаш ли ме?

Навел съм глава и чувствам, че сърцето ми ще се пръсне от мъка. Петер изгасва цигарата си в тока на обувката си, кляка пред мен и ми повдига брадичката.

— Мъжо — казва ми, — недей да си тъжен! — и ме погалва по лицето. Хващам ръката му и я задържам върху бузата си. Целувам дланта му. Петер ме гледа с обожание и шепти:

— Ти само ми кажи, че искаш да заминем за Швейцария. Само ми кажи!

Поклащам глава.

— Не мога, Петер. Все още не мога.

— Нищо, ще чакам, докато един ден кажеш “Да”.

Тревата, която изпуших, ме кара да се чувствам убийствено влюбен. Само че вече не знам в кого...

Вече не знам в кого...

Направих голяма грешка. Оставих се Петер да ме види гол.

Беше един четвъртък, около девет часа сутринта. Направихме както винаги четирикилометров крос в парка, след това се върнахме на стадиона, тренирахме до 11.

В отбора се говори, че към Михаел Шварцкопф проявили интерес функционерите от Мюнхенгладбах. Михаел се радва, но все пак избягва да се радва чак толкова пред очите на Петер. Петер от своя страна гледа лошо само Михаел. Иначе с другите се шегува, разказва вицове, такива работи... Освен това им се чуди как така издържат на тоя живот, в който всяка минута някой журналист ти виси на главата и иска да знае още, и още, и още. А когато не успее да го научи, просто си го измисля. В едно интервю пред “Зюддойче цайтунг” Петер направи такъв комплимент на настоящите си колеги, че те занемяха: “Свалям им шапка на професионалистите от Мюнхен! Въпреки големия натиск, който понасят от страна на медиите, те успяват да останат спокойни и хладнокръвни. Страхотно е, че мога да тренирам с тях!”

Така Петер излезе от нелегалност.

Та онази сутрин, след края на тренировката, когато влязох под душа и съблякох мокрия си от пот екип, чух, че отвън крещят. Разпознах гласа на втория вратар Свен, после се чу шум от сбиване, глъчката стана тревожна. Изтичах гол навън да видя какво става. Още неколцина голи момчета бяха наизлезли в коридора — зяпах боя между Свен и Мартин, хилеха се... Аз и Петер хванахме двамата през кръста и ги разтървахме. На Свен му течеше кръв от носа и ръката, а Мартин си беше счупил един пръст. Казаха ми, че се сбили, защото Мартин казал на Свен, че жена му спи с мениджъра Ули Хайнес и че ще е добре, ако на следващия мач Свен излезе с бейзболна шапка, за да не му се виждат рогата.

Трябваше точно в този момент да изникне отнякъде някой фоторепортер, за да ни снима както сме съвсем голи, с мокри коси и с кръв от кръвната група на Свен под ноктите.

— Ален?

Петер сяпаше долната част на тялото ми като момче, което за първи път попада в женска баня и е видяло нещо *страшно* там.

— Ален, имаш *н о в а* татуировка?!

В гласа му имаше учудване и неприязън. Много неприязън.

— Да — отговорих.

Той протегна ръка, сякаш за да я докосне и да се увери, че не е пиан и не сънува пиански сън. Отдръпнах се. И Петер дръпна ръката си.

— Не се бой, няма да те пипам. Откога ти е?

— От скоро.

— Не си ми казал.

— Щеше да разпитваш за подробности.

— Защо си я направи?

— Знаех си, че ще разпитваш.

— Защо си я направи?

— Просто така.

Петер се намръщи, обърна ми гръб и отиде да си изчисти бутонките от полепналите по подметките чимове трева и грудки пръст.

Цели десет минути пътувахме с Опела (служебната ми кола, с която понякога ходя на тренировки), без да си кажем и дума. Петер дори не настоя да пусна любимата му касета с техно-музика.

Затова си пуснах Сибелиус.

На един червен светофар Петер каза, без да откъсва поглед от задните фарове на Фолксвагена пред нас:

— Слушай, копеленце, никой не си прави татуировка “просто така”!

— Защо не? Гаджето на Памела Андерсън, например, е татуирал и двете си ръце от китките до раменете “просто така”, за кеф. Четох го в едно списание.

— Я не дрънкай тъпотии! Ти да не си тъпо гадже на тъпа путка като Памела Андерсън, за да ми пробутваш такива примери! Защо си си татуирал това страшно, облящено око на пет сантиметра от ташаците?

Светлините се смениха и потеглих. Петер си качи крака върху таблото за управление и провеси ръката си през отворения прозорец.

— Свали си крака!

-- Ако не ми кажеш за проклетата татуировка, ще строша прозореца с ботуша си!

— Свали си крака, за бога!

— Каж ми! — той хвана кормилото и рязко го завъртя към себе си.

— Какво правиш, тъпако? — креснах му аз. — Ще се пребием!

— Ами да се пребием! — озъби ми се Петер.

— Добре, добре, добре... Себастиан беше.

Почувствах как Петер изстива като бут месо, поставен във фризера за дълбоко замразяване. В колата изведнъж стана *много хладно*.

— Така си и мислех — промърмори той.

Очаквах бурна сцена на ревност, очаквах да захвърчат ботуши и други тежки предмети, очаквах Петер да е бесен и обиден. Но той просто продължи да си седи с ръка, повесена през прозореца и да подсмърча. Беше малко настинал тия дни. Вечер го разтривах, правих му чай (Петер, естествено, настояваше да слагам в чая повече коняк). Мелани лягаше до него на матрака, Петер подлагаше ръката си под врата ѝ и тя почваше да му чете на глас от любимата му напоследък книга — “История на окото” от Жорж Батай. Всеки път, щом Мелани легне до него с книгата в ръка (а това всъщност е един твърде сюрреалистичен порно-роман), Петер казва дълбокомислено:

— Когато си на 16 години, всеки ден правиш едно и също -- ядеш с нож и вилца, ходиш на училище, миеш си зъбите. Казваш си, че ще живееш примерно още шейсетина години, но това време няма да ти стигне да направиш и 90 процента от нещата, за които си мечтал. И тогава един ден прочиташ Батай и си казваш: “Да, мамка му, да! Мога да

направя всичко!” Ето това ме успокоява. Затова и знам, че нищо няма да ми попречи да изпълня мечтата си за къщата в Швейцария.

— Каква къща? — пита объркано Мелани, както си гризе ноктите.

Петер ми хвърля тържествуващ, съзаклятнически поглед и ми се усмихва пиратски. Липсва му само дървения крак и превръзката на окото, за да прилича на истински корсар.

Спирам пред къщи. Котките вече ме чакат пред вратата; отдалече са чули приближаващата се кола. Винаги ме чакат така. Те се отъркват о краката ми, аз ги погалвам и те тръгват лениво по петите ми.

Мелани си е въщи. Устните ѝ миришат упойващо на ягоди, когато ги целувам. После и Петер я целува, само че по ухото. Питам я с какво се занимава, а тя отвръща, че чете някакъв учебник по психология.

Целия следобед Петер прекарва в стаята си. Заключил се е отвътре при това! Дори не слезе до кухнята, за да си вземе от любимите сандвичи с бял салам и кутия бира. Когато и да мина покрай вратата му, отвътре звучи една блудкава стара песничка, в която се пее: *“I am too sexy for my friends...”*

Към десет и половина вечерта вратата му най-после се отваря, Петер слиза по стълбите шумно, пресича дневната с широки, тежки крачки.

— Къде отиваш, Петер? — пита го Мелани, отвръщайки поглед от телевизора.

— Излизам — казва намусено Петер. — Няма да съм си въщи за нощното представление, така че няма да има кой да ви притеснява, докато сте в леглото. Действайте спокойно и вложете целия си талант в играта!

Това, което казва, ме дразни, но не се обаждам.

— Ален, питай го къде отива! — Мелани ме побутва по рамото и аз разбирам, че е доста разтревожена.

— Пълнолетен е, така че може да върви, където пожелае, без да ни дава отчет, Мелани.

Външната врата се затръшва. Мелани ме поглежда с укор.

Нямам представа кога се е прибрал Петер.

Събудих се в четири, Лео драскаше по вратата. Излязох в коридора. Отвън миришеше на бира, въздухът беше тежък и застоял. Открехнах вратата на гостната и надникнах вътре. Петер спеше пиански сън, изтегнат с разкрасени крака на матрака — както си беше с обувките, дрехите и дори с ключовете от мотора и гаража в полуотворената му длан.

Петер ми е говорил и за друга своя голяма мечта. Наистина голяма! И, естествено, неосъществима. Мечтае си за това да участваме двамата с него в ралито Париж — Дакар с Харлеите. Знае маршрута наизуст, а покрай него и аз съм го научил.

Париж — Марсилия — Триполи — Туму — Диркоу — Термит — Агадес — Тахоуа — Ниаму — Гао — Томбукту — Бамако — Лабе — Тамбакунда — Сейнт Луис — Дакар.

Казвал ми е още, че иска да си намери някое грозно черно момиче, докато нощуваме в Бамако и после да се ожени за него.

— И както няма да знае немски, няма как да дрънка глупости и да ме лъже. А и както е грозна и черна, няма да ми изневерява често. Само ще трябва да си я пазя да не би скинхедс да я подпалят на улицата някой ден. Вечер ще си сядаме с моето момиче на балкона, ще пушим ароматни, упойващи треви и ще си мълчим. Тя ще носи шарен тюрбан на главата си и ще има обица на езика, с която ще изглежда наистина секси. Пък може и аз да си сложа обица на езика... Кой знае...

Как само ни събуди това пианско копеле на другата сутрин!

Първо ни заля със студена вода, а когато паникьосано и сънено облешихме очи, Петер учтиво ни поздрави с добро утро.

— За бога, Петер — извика Мелани, — защо си гол!

Петер наистина стоеше напълно гол пред леглото ни, само дето с едната си ръка крепеше бейзболна шапка с емблемата на Мюнхен пред члена си. Мелани отметна мокрите завивки и изтича в банята да си суши косата. Чух я да мърмори, че жовотът с умопобъркан е най-непоносимото божие наказание. Седнах в леглото, водата капеше от върха на носа ми.

— Защо си гол? — поитах.

— Фокус-мокус! — каза Петер и махна шапката.

Разтърках очи, за да се уверя, че не сънувам.

— Направил си си *същата* татуировка на *същото* място!

— Да.

— Защо, господи?

Петер приседна на края на леглото откъм моята страна и наведе глава.

— Знаеш ли, Ален, много ме е страх, че ще ми се изплъзнеш от ръцете някой шибан ден. Даже вече чувствам, че ми се изплъзваш. Ето, гледай! — той протегна напред безпомощно ръце все едно, че се опитва да задържи нещо невидимо, издигнало се във въздуха. — Ето, изплъзваш ми се! Смешка! — той се засмя пресилено. — Имам чувството, че ако някой ден си изгубя крака в злополука, просто ще си кажа: ха-ха, и без това не ми трябваше! Исландците правят така. Обаче ако това се случи не с крака ми, а с теб... Не знам, човече, не знам... — той поклати глава.

— И това ли беше причината да отидеш, за да ти направят същата татуировка?

— Не знам защо отидох. Всъщност не помня. Бях малко пиян снощи.

— Господи, Петер! — станах от леглото и го наметнах с халата си.

После тръгнах към вратата.

— Ще отида да нахраня котките.

— Ален, чакай малко!

Спрях.

— Оня педал... фотографът...

Смръщих вежди. Петер побърза да се поправи:

— Себастиан, имам предвид... И той ли има същата?

— Да, предполагам. Всъщност не знам.

— Ти виждал ли си го гол?

— Себастиан ли? Не.

— Тогава откъде знаеш, че има същата?

— Казах ти, че не знам със сигурност, а само предполагам.

— А чукахте ли се вече?

— Мразя тази дума!

— Добре де, любихте ли се? Любихте ли се, а? Правихте ли любов?

— Престани да крещиш! Не, не сме!

— Лъжеш! Защо тогава ти е направил татуировка точно *там*, ако не те е държал преди това за оная работа?

— Понякога си толкова гаден, че чак ме е срам да те слушам.

— Я не ми се прави на копеле от висока класа! — присви очи с презрение Петер. — Да не мислиш, че ми пука, когато ме гледаш така отгоре? И освен това знам защо си толкова хлътнал по тоя фотограф — защото е от твоята класа, защото е един изтънчен, възпитан, ексцентричен гъз, който говори като в книга, която никой нормален няма да седне да прочете. Затова!

— Този човек ме обича.

— Трънки! Обича те! Искать само да ти го завре — като на останалите си любовници. Позор! Какво разбира той от любов! Мелани те обича! Майка ти те обича! **АЗ ТЕ ОБИЧАМ**! Ето това е любов!

— Не се гневи, Петер!

В този момент влезе Мелани със сешоар в ръка.

— Карате ли се?

— Мелани, виждала ли си новата му татуировка? — попита със заядлив и клеветнически глас Петер.

— Да. Намирам я за перверзна.

— Тя си е такава — съгласи се триумфиращо Петер.

— Само че за мен това няма значение — махна с ръка мелани и добави:

— Хайде, момчета, елате да закусим!

— Мелани, чакай! — Петер изтича подир нея по стълбите и когато я настигна, я вдигна на ръце и я завъртя. Мелани се изсмя и го плясна леко по бузата.

Малко по-късно двамата излязоха заедно с мотора на Петер. Бяха облечени като близнаци — бели тениски, тесни джинси и кожени сака. Петер носеше индианския си медальон, а Мелани — черен сутиен под бялата тениска.

След като закусих, си прибрах багажа, облякох си клубния костюм, вързах стегнато косите си на тила и заминах на лагер-сбор с отбора в Карлсруе. На другия ден щяхме да играем мач от 30-ия кръг на шампионата.

Вечерта телефонът в хотелската ми стая иззвъня.

— Здравсти, любими!

— Здравей, Петер. Защо ми се обаждаш в хотела? Случило ли се е нещо?

— Може и така да се каже.

— Да не би Мелани пак да е подпалила кухнята?

Диди Хаман — 19-годишното момче от аматьорския състав (с него напоследък делим една стая, когато сме на лагер-сбор) вдигна глава от списанието си и ме погледна учудено. Обърнах му гръб и тръгнах с телефона към банята.

— По-лошо — беше отговорът на Петер.

Пак мълчи.

— Ален, ще се сърдиш ли, ако Мелани спи с мен?

Жесток въпрос! Никога не съм мислил за това. А си въобразявах, че съм успял да помисля за всяко нещо, което би могло да ми се случи. Ние тримата — аз, Петер и Мелани — се обичаме достатъчно много, за да страдаме от предразсъдъци относно това кой с кого спи.

И все пак...

Влязох в банята, седнах върху капака на тоалетната чиния. Слушалката се плъзгаше в потната ми длан.

— Какво ви е прихванало и двамата?

— Не знам — отвръща весело Петер. — Обаче съм забелязъл, че когато не си си вкъщи, с жената се разбираме страшно добре. Днес, например, прекарахме целия ден навън. Прибрахме се преди половин час. Ходихме в Лунапарка, Мелани се вози на десетина вида въртележки, бяхме на стрелбището, пихме бира и ядохме рибени кюфтета в едно ресторантче на открито край Изер, такива работи... После отведох Мелани при един приятел, тя си свали джинсите и онзи ѝ направи *същата* татуировка на *същото* място. Всъщност това трябваше да е изненада, само че не се стърпях, както виждаш...

— Не мога да повярвам!

— И тъй като и тримата вече сме един отбор с тия еднакви татуировки на онова скришно местенце, а пък Мелани почна нещо много да ми се умилква след четирите бири, които изпи, смятам, че ще ни е много хубаво, ако тази вечер се погушкаме малко. Само че не мога да го направя с Мелани, без да ти се обадя преди това и да те попитам дали имаш нещо против.

— Петер... аз... аз не знам какво да кажа!

— Не ти ли пука, че между нас с Мелани може да стане нещо? — попита с изпитателен глас Петер.

— Не, всъщност не — отвърнах по-уверено.

— Майтапиш ли се?

— Не, Петер, аз ви вярвам.

Издърпах шнура на телефона, излязох от банята и го изхвърлих през първия прозорец, който попадна пред очите ми. След минута слязох на рецепцията, за да им кажа,

че съм изхвърлил телефона. Дадох им кредитната си карта и нещата бяха уредени миролюбиво. Когато се качих обратно в стаята, Диди Хаман плахо сложи ръка на рамото ми.

— Зле ли ти е, Ален?

— Диди, никога не се жени! Нито за мъж, нито за жена!

— ?!

— Не ме гледай така! Като пораснеш, ще разбереш защо.

Всъщност Диди вече е пораснал, но само на ръст — по-висок е от мен с цяла педя, а пищялите му са дълги и тънки като стикове за голф. Но и той един ден ще порасне истински и тогава... Тогава ще има много неща, които да го плашат.

Спечелихме мача срещу Карлсруе с 3:1. Вкарах втория гол и получих охлузване на десния лакът.

Когато се прибрах вкъщи, два ангела с разпуснати коси и виновни погледи ме сложиха да седна на едно канапе, коленичиха на пода и положиха глави върху коленете ми. Разхлабих възела на вратовръзката си и зарових пръсти в косите им.

— Какво? — попитах.

— Снощи спях в гаража — каза Петер и ме погледна с едно око.

— Това, което ми каза по телефона — продължи той, — така ме разстрои, че си закопчах панталоните с железен катинар и си преместих матрака в гаража за през нощта. Какво ще кажеш? Нали постъпих като същински Зигфрид?

— Ален, прости ми! — изхлипа Мелани. — Няма да се напивам повече така!

— За бога, хора, оставете ме на мира! Не мога повече да дишам от вас!

Изправих се и като захвърлих сакото си на пода, излязох отново навън и не се прибрах до вечерта. Телефонирах на мама от един уличен апарат пред Националния театър. Каза ми, че се радва да чуе гласа ми и че тъкмо си сваля ролките от косата. Щяла да ходи на концерт с приятелки.

Думите ѝ винаги ме успокояват по някакъв странен начин.

Мечтая си за нейните лавандулови гърди...

Прибрах се към полунощ. Цялата къща тънеше в мрак. Нито една светлина.

Добре, мълчете! Просто мълчете и двамата! Мълчете всички! И ме оставете да подишам!

Отворих с треперещи ръце всички прозорци. Излязох на балкона, съблякох ризата си. Опрях ръце на парапета и погледнах към небето. Имаше жълти звезди — мъртви мухи, залепнали за тъмносиньото, мътно стъкло.

Толкова е тихо. Никой не ми се обяснява в любов.

Старанно е...

— Добро утро — промърмори Петер и се почеса по главата.

— Добро утро — отговорих сдържано.

— Изглеждаш свежичък — отбеляза Петер и отпи две глътки кафе направо от каната.

— Не бъди свиня! Видях те! Веднага остави каната и си налей в чаша! — извика Мелани, слизайки по стълбите. Понечи да ме целуне по бузата, но аз се дръпнах.

Седяхме около дървената кухненска маса — аз и Петер един до друг, Мелани — срещу нас. Петер даваше на женската котка да облизва изцапания му със сметана пръст. Под масата единият бос крак на Мелани се плъзна нагоре по бедрото ми? Наведох се, вдигнах безцеремонно покривката и надзърнах отдолу. Другият ѝ крак правеше същото, само че между бедрата на Петер.

— Мелани, ти си болна от сексуална шизофрения! — казах спокойно.

Петер простена:

— Ох, мамка му!

Тъкмо отпих от кафето си, когато почувствах ръката на Петер върху чатала си. Хвърлих бърз поглед към Мелани. Но тя не гледаше мен, а Петер — очите ѝ бяха влажни и за по-голям еротичен ефект облизваше предните си зъби с върха на езика си. Оставих чашата си, бръкнах под масата и хванах ръката на Петер.

— Гот, нали? — ухили се Петер.

Мелани разля чинията си с мюсли и изчезна под масата. Петер използва момента, че тя не ни гледа, надигна се и ме целуна продължително по шията. Мелани пролази на колене до сближените ни столове и сграбчи и двамата ни едновременно за топките.

— Стига, Мелани! — казвам аз.

— Точно така, жено! — казва Петер и ме погалва по гърдите.

— Петер...

— Остави тази препечена филия и ме целуни! — казва Петер.

— Не така! — казвам аз.

— Мелани, за бога, страхона си! Просто си велика! — казва Петер.

— Боже! — прехапавам устни.

— Хайде, целуни ме! — настоява Петер. — Пусни ми един език. Себастиан не гледа...

Блъснах стола си назад и изтичах навън. Пощальонът тъкмо минаваше на велосипеда си покрай къщата.

— Добро утро, хер Сабро.

Не отговорих. Отворих градинската порта, излязох на улицата и се затичах. Тичах, тичах, тичах, докато най-накрая стигнах толкова далече, че почти можех да видя граничната зона между Германия и Австрия.

— Хайде, Петер, погледни ме в очите и ми кажи какво те тормози!

— Мислиш ли, че съм бисексуален?

— Не, не мисля.

— И аз не мисля, че съм, защото обичам да спя само с жени, а има само един единствен мъж, който ме привлича и това си ти. Така че процентите са 99:1 в полза на жените.

— Тогава какъв е проблемът?

— Че теб обичам 99 пъти повече от която и да е фуста.

— Глупости! Въобразяваш си.

— Не, не си въобразявам, ами направо съм си превъртял. Сигурно напрежението от Дуисбург чак сега взе да ми се отразява. Какво ще ми препоръчаш?

— Да се срещнеш с доктор Кирстен.

— Кой е тоя?

— Тя е моята психоаналитичка.

— Ходиш на психиатър?!

— Отпуши си ушите, Петер! Не казах “психиатър”.

— Добре де, и какво като ида при тая докторка?

— Нищо, просто си поговорете.

— Защо да говоря за проблемите си с някаква непозната, когато винаги мога да поговоря с теб! При това на теб не се налага да ти плащам, за да ме изслушваш.

— Виж, Петер, попита ме какво да правиш, дадох ти съвет, а сега ме остави да чета!

— Какво четеш?

— Некротола си чета.

Колкото и да буйства, да се съпротивлява и инаги, в крайна сметка Петер винаги върши това, което съм го посъветвал да направи.

След като му уговорих час при Ана Кирстен по телефона, той се облече спретнато, красиво и трагично — бяла тениска, бяла разкопчана риза, черно сако, тъмносини джинси и кожени обувки на Гучи. Преди това прекара цял час в банята, докато си измие зъбите и оформи хубавата си, наскоро набола брада. После се напарфюмира обилно с любимия ми

парфюм Dolce & Gabbana и си сложи пръстена “за специални случаи” — този с големия зелен камък.

Когато Петер пристигна прахен и опустошен от мъка преди около месец, беше натъпкал войнишката си торба и очукания куфар само с дрехи, стари списания и билиардни топки. Нямаше дори четка за зъби! Да не говорим за такива неща като пяна за бръснене или афтершейв! С течение на времето обаче цялата ми козметика премина от моята страна на тоалетката пред огледалото в неговата страна. Така моят гел за бръснене стана негов гел за бръснене, моят афтершейв — негов афтершейв, моят Dolce & Gabbana — негов предпочитам парфюм. Имах късмет, че още на втората вечер след пристигането му, го спипах с моята четка за зъби в ръка — секунди преди да я използва.

— Поне четка можеш да си купиш, Петер! Не си чак толкова съсипан от мъка, че да не можеш да отидеш до магазина и да си купиш четка.

— Имам си четка.

— И защо тогава не си миеш зъбите с нея?

— Защото твоята повече ми харесва. Мирише на твоите зъби...

Изтръгнах четката от ръката му и я мушнах в задния джоб на джинсите си.

Петер все още не знае къде започнах да крия четката си след онази вечер. И се надявам да не я открие в скоро време...

Петер излезе на балкона, където четях, за да ми демонстрира колко сърцераздирателно трагичен изглежда със снежнобялата си разкопчана риза, черното сако и сребърния пръстен със зелен камък.

— Готов съм.

Вдигнах глава от книгата.

— Изглеждаш добре.

— И миришам добре — той направи вятър около лицето си с длани.

— Ще дойдеш ли с мен при психиатърката?

— Ще ти дам адреса.

— Ела с мен!

— Не мога. Чакам майка ми да ми се обади.

— Дай адреса! — троснато каза петер. — И ключовете от Опела!

— Защо?

— Не ме гледай така! Ще си напраща новите обувки, ако карам мотора. Освен това ако пристигна на мотор и с прашни обувки, госпожата ще си помисли, че съм някой неплатежоспособен бачкатор, а не копеле от висока класа ... като теб.

После стана необичайно сериозен и каза с глас, който да подхожда на трагичната ми бяла риза:

— Сбогом, Ален, пожелай ми успех и дано да разбере дали съм повреден по оная част или не.

— Сбогом, Петер! И от мен да го знаеш — ти си повреден още по рождение. Трябвало е да се родиш не в някое забутано баварско градче, а в центъра на рокерско сборище на открито нейде в Милуоки.

Той изцъка с език и си излезе доволен. Видях го как изважда колата от гаража, как одрасква лявата ѝ врата в стената и после как потегля нагоре по улицата.

Четири дни подред Петер ходи при Ана Кирстен, без да коментира посещенията си при нея. Но на петия ден сутринта не издържа и каза:

— Край! Стига толкова психотормоз!

— Ана не ли мила с теб? — попита Мелани и добави със сладък, наивен глас:

— С Ален винаги се дъжи толкова мило...

— Не си и съмнявам! Всъщност тази жена определено трябва да посещава психиатър! — поклати глава Петер.

Ана е добра специалистка — знае как да слуша. Харесва ми хачина, по който разговаря с мен. Не го прави като другите психоаналитици, които винаги те гледат някак състрадателно, сякаш си най-затормозеното съществп на света. Ана винаги е в добро настроение. Или поне изглежда като че ли е в добро настроениое. Освен това в кабинета ѝ няма някоя от онози прословути кушетки, на които човек лежи, гледа в тавана и разказва за нещастното си детство. Съпругът на Ана е известен специалист по спортна медицина. Всъщност той работи с играчите на Мюнхен. Преди месец-два ме запозна с жена си на един прием в кметството. Започнах да ходя при Ана не защото се чувствах зле (макар че наистина се чувствах зле), а защото Петер го нямаше наблизо и нямаше с кой да поговоря по начина, по който исках да го направя. Забелязъл съм, че когато ѝ разказвам за себе си, Ана се изчервява някак странно и симпатично, сяда до мен, гледа ме продължително време, без да каже и дума. После изведнъж става, почва припряно да размества книгите по бюрото си, химикалките, полупразните цигарени кутии. Наблюдавам ръцете ѝ в тези моменти и подозрително се замислям.

Никога не казах на Ана Кирстен всичко. Никой на света не знае (и няма да узнае) за мен повече от Петер! Понякога си мисля, че това е доста некоректно — спрямо майка ми например.

Сега се чудя защо ли самата Ана Кирстен би могла да се нуждае от психоаналитик.

— Не си ли доволен от сеансите? — попитах Петер, когато двамата се отправихме към гаража, за да сменим ауспуха на моя Харлей.

— Разбира се, че не. Поне да бяха секс-сеанси, пък то... Не мога да повярвам, че издържах на това едночасово мъчение в продължение на цели четири дни!

— Защо така?

— Както ми описа преди това работата, си мислех, че като отида там ще говорим за мен.

— А не говорихте ли?

— За бога — не! — възкликна Петер и си сложи работните ръкавици. — Като разбра, че аз съм *онзи* Петер, за който ти толкова много си ѝ говорил, тя не млъкна и за миг: “Ален — това”, “Ален — онова”, “Ален е такъв”, “Ален каза това”, “Ален каза онова”... Единственото, което ми оставаше, беше да седя и да я слушам търпеливо как се възторгва от всеки твой жест, от всяко твое изречение-цитат от някоя глупава езотерична книжка, от всяко твое мигване, от всяко твое дихание... За първи път ми се случва да не мога да затворя устата на една женска!

Приклекнах до мотора.

— Съжалявам, че се е получило така, Петер!

— Аз също. Това беше първият и последен път, когато ходя при психиатър, който сам се нуждае от такъв. Мислех, че някой може да ми помогне. Но виж, Ален, не бих могъл да получа лек за болестта си от човек, който като мен страда от същата болест и даже и не подозира за това!

Той плясна с ръце. От старите му, мръсни ръкавици се вдигна облаче прах.

— Добре, а сега дай да подменим старата тръба с това чудо, дето го изписах от каталога на “Уоли’с Сайкъл Уърлд” за 210 долара. Гарантирам ти, че като го монтираме, моторът ще загърми така страшно както само един истински Харлей трябва да го прави.

— Стилна тръба! — казах след като я подържах в ръце. — Питън пайпс, нали?

— Да бе! Made in the USA, то се знае! Неръждаема стомана!

— Страшен си, Петер!

— Такъв съм си от малък!

— И да знаеш, че ако не засвири като Вагнер като го подкарам, ще те изхвърля от къщи заедно с ботушите ти и всичко останало.

— Съгласен съм.

Той се изправи и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — викнах след него.
— Да си изровя войнишката торба от килера.
— Това пък защо?
— Казаха ми, че точно този вид ауспуси свирят мелодии от друг един композитор — някой си Чайковски.

Ей това е истинският Петер — разбира се, когато не си въобразява, че е бисексуален.

Когато нещо започне да се случва, нищо не може да предотврати случването.

Една нощ (беше в средата на май) на вратата се позвъни. С Петер се сблъскахме полуголи в коридора.

— Ще отида да взема остър нож от кухнята — каза с дрезгав, сънен глас Петер.

— Чакай! — хванах го за ръката. — Не се прави, ако обичаш, на герой от трилър!

Отворихме. Отвън стоеше висок, тъмнокос младеж, облечен в черни дрехи на монах и със стара, кожена раница на гърба.

— Вие ли сте Ален? — попита направо той с плътния си, хубав глас и понечи да влезе.

— Аз съм Ален — посочи се с палец Петер.

— Ти не си Ален! — отвърна убедено монахът и отново ме погледна. — Може ли да вляза?

— А ти кой си? — попита на свой ред Петер и му препречи пътя с ръка.

— Аз съм брат Ромуалдо от манастира край Дижон.

— Да, а аз съм архиепископът на Франция. Je suis tris enchanté! — поклони се Петер.

— Идвам заради Себастиан — каза монахът с такъв глас, сякаш беше абсолютно сигурен, че думите му ще подействат веднага.

И подействаха — като чашата руска водка — бързо, силно и безпаметно.

— Влезте!

— Благодаря.

Поканих го в дневната, запалих лампите. Когато огледах добре лицето на госта на светлината, прехапах устни.

Този млад френски монах беше греховно красив.

Погледнах Петер и по начина, по който и той го зяпаше, разбрах, че мисли същото като мен.

— Къде е Себастиан? — попитах.

— Той е в своя замък, който се намира на миля от манастира.

— И?

— И умира.

— Какво?!

— Хей, недей да припадаш! — извика ми Петер и ми поднесе стол.

— Какво, за бога, означава “умира”? Наранил ли се е, какво?

Монахът приседна на облегалката на стола ми. Дрехата му миришеше на дъжд.

Валеше ли навън?

— Ален, съжалявам за теб, знам как се чувстваш. Но и аз също страдам. Дори съжалявам повече себе си, защото аз съм този, който се грижи за Себастиан, а не ти. Аз съм този, който стотици пъти го е уверявал в любовта си...

— Съжаляваш! — креснах му аз.

Той отдръпна лицето си от моето. Изправих се рязко и го сграбчих за расото.

— Кажи ми, свети човече — започнах заядливо, — кажи ми какво става със Себастиан или...

Петер се опита да откопчи пръстите ми от дрехата му.

Охо, Петер изглеждаше уплашен!

— Умира *заради теб!* — каза монахът и го каза така, сякаш се изпю върху мен.

После веднага пак придоби смирен вид и сведе надолу красивите си очи.

Петер се изсмя пресилено и възкликна:

— Дрън-дрън!

— Млъкни, глупако!

Петер млъкна и се оттегли в ъгъла, за да ни наблюдава отттам намусено, пъхнал длани под мишниците си.

— Не ми ли вярваш? — попита ме монахът и се присегна за раницата си. Развърза ремъците, извади отвътре няколко полароидни снимки и ми ги подаде.

— Виж тогава това! Направих ги тайно от Себастиан. Той ненавижда да го снимат. А особено би се разсърдил, ако разбереше за съществуването на *тези* снимки.

Взех снимките. Петер се приближи и занаднича над рамото ми.

— Боже! — възкликна той. — Този ли мухлясал вампир е твоят възлюбен, световноизвестен, божествено красив фотограф!

Не.

Не.

Не.

ТОВА НЕ Е ТОЙ!

Не би могъл да бъде!

*Господи, кажи ми че това **не** е той! Кажи ми, че не е...*

Вгледах се в снимките.

Привидно това беше Себастиан. Но всъщност не беше той. Защото това беше един стар, съсипан човек с посивели и оредели коси, спускащи се безредно покрай удълженото, изпито от слабост лице. Седеше в канапе, тапицирано с червен плюш и гледаше безжизнено някъде встрани от обектива. Без блясък в очите, без лудост, без страст, без нищо... Кокалестата му ръка с изпъкнали, сини вени стискаше златната топка на бастун от слонова кост — същия, на който го видях да се подпира при последната ни среща. Спомних си колко странно изкачваше тогава стълбите. С гръб към мен.

Себастиан, какво се е случило с теб... любими?

— Недей да ревеш! — Петер ме прегърна и наклони с ръка главата ми към рамото си. — Не плачи! Хайде, недей! Шшшшт.

Той ме залюля леко, шептейки в ухото ми:

— Няма нищо, няма нищо...

Изпуснах снимките. Монахът се наведе и ги събра със спокойна ръка.

— Какво мога да направя? — успях да кажа през косите на Петер.

Не вярвам в магиите. Или по-точно не искам да вярвам. Но защо тогава изтръпнах целият, когато Ромуалдо — какъвто изглеждаше крехък и слаб — ме притисна до стената и още преди Петер да се е усетил, отрязва с нож голям кичур от костата ми?

Коса

кръв от месестата част на ухото ми

манголия

сребърен медальон във формата на триъгълник

със

сочещ

надолу остър връх

филм на Костурица

кост от Костурица

Музика на водата

Какво?

Как какво — Петер ме е взел в прегръдките си и се взира с ужас в разширените ми, наподвижни зеници.

Наистина мразя магиите.

А Петер ги ругае. Той смята, че от всичко лошо може да се избяга, когато караш Харлей-Дейвидсън. Даже от магиите! Подкарваш Харлея със 160 км/ч и магията остава зад теб, каквато си е тъмна на цвят и лоша на мирис.

Всъщност не съм сигурен, че тази магия беше лоша на мирис.

Монахът си тръгна много бързо, дори не го чухме, когато излезе през външната врата и се изгуби в мрака.

Гледах страшно втренчен в стената и затова Петер трябваше да ме удари през лицето, за да дойда на себе си.

— Ох!

— Не смай да си го помисляш дори! — закани ми се Петер.

— Какво?

— Знам какво кроиш.

— Не знаеш.

— Знам. Искат ти се още сега да литнеш към Дижон.

— Добре де — позна.

— Е, в такъв случай ще се наложи да те завържа здраво за кухненския шкаф, за да не ми създаваш неприятности.

— Нямах право!

— Ти пък ще ми кажеш, копеле!

— Хайде, Петер, не бъди такъв, пусни ме!

Но вместо да ме пусне, той ме стисва още по-здраво, изнизва колана от джинсите си и стяга с него ръцете ми зад гърба. После ме блъсва на един фотьойл и завързва краката ми.

— Мъчно ми е да те оставя така за през нощта, но нали разбираш — и аз трябва да поспя спокойно. А сега ще ти пожелаая лека нощ, скъпи. Те quiero!

Петер загаси светлината, след малко чух стъпките му нагоре по стълбите.

Какво пък, няма да викам! Може би в момента Петер знае по-добре от мен какво върши. Затова ще си седя тихо, няма да се опитвам да се освободя и ще гледам в тъмното като котките. Може би най-накрая ще разбере как така моите котки виждат в тъмното пръста ми, когато го помръдна.

Дали не е по-добре да си котка?

Майка ми пристигна.

Онзи ден, когато ѝ се обадох по телефона, тя ми каза, че почувствала нещо нередно в гласа ми. Наистина ли всички майки се държат *така*?

Петер пък се държи много галантно, възпитано, опитва се да прави добро впечатление и най-важното — опитва се с всички сили да отвлече вниманието на майка ми от мен самия. Защото не съм добре.

Не изглеждам добре.

Не говоря.

Мисля си...

Един човек умира, без никога да е чул от устата ми любовна дума. И за това, че умира, съм виновен аз!

Затова не изглеждам добре. Само че майка ми не можеш да я заблудиш лесно, че всичко е наред. Ето, усещам я как цялата е настръхнала. Като някакво уплашено горско животно, срещу което се готвят да стрелят. Хем се усмихва непрекъснато, хем кокетничи с

красивите си дрехи, хем говори любезни и мили неща на Мелани, Петер и котките, хем е *настръхнала*. И не знам дали си въобразявам или наистина е така, но понякога от кожата ѝ като ли прехвърчат искри. Мама е толкова наелктризирана, че очаквам всеки момент да избухне. Не знам дали мога да издържа присъствието ѝ тук. Тя ме следи непрекъснато с поглед — из стаите, в градината, в банята, когато ме дават по телевизията, отново в банята, в спалнята, в колата, на мотора. И мълчи. Всъщност мълчи и се усмихва. Когато си мисли, че не я виждам, алчно и властно докосва всяка вещ, която е моя; виждал съм я дори да изважда някоя от ризите ми от коша за мръсно пране и да я долепя до лицето си. Сутрин на закуска ме рапитва уж за дребни неща, но чувствам, че изгаря от нетърпение и любопитство да узнае за другите, *големи* неща, които ме измъчват. Но аз нищо не мога да ѝ кажа. Нищо.

На няколко пъти ходих сам до каменната къща, за да погледам северната фасада, върху която името ми е изписано стотици пъти с червена боя.

Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален
Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален
Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален Ален

Дали пък да не се кача на първия самолет за Франция и да не отида при него?

Не, не бива. Петер не дава.

Тогава не ми остава нищо друго освен да чакам... Лоша вест?

Една вечер мама сготви риба с бял сос. Докато вечеряхме, мама попита Петер какво ще прави, когато футболният сезон приключи.

— Поемам по нов път — каза Петер с пълна уста.

Хвърлих му бърз поглед.

— И накъде по-точно? — попита Мелани.

— Получих предложения от два-три швейцарски клуба, от някакви аматьорски японски отборчета също... В Япония биха падали много пари, страшно много, но ако Ален поднови договора си с Мюнхен, оставам в Германия. Може и във Втора Бундеслига — където и да е, само да е някъде в Германия.

— Ти си луд! — възкликна Мелани.

Мама ме погледна въпросително. И подозрително.

— Вижте, Петер — каза тя, — не мисля, че е много практично от ваша страна да градите бъдещето си в зависимост от това накъде го отведе вятърът моя син.

— Не мога иначе, скъпа госпожо! — каза Петер и взе Лео в скута си.

— Остави котарака! — просъска му през зъби Мелани.

— Затваряй си устата, жено!— отвърна й Петер и даде на Лео да изяде остатъците в чинията му.

— Мечтая си за деня, в който ще се махнеш оттук! — контрира Мелани.

— Да, наистина можеш само да си мечтаеш, защото в действителност едва ли някога ще ви оставя на мира и ще се преместя да живея на друго място.

— Мразя те!

— Аз пък те намирам за много секси.

— И аз те намирам за много секси, Петер, но въпреки това те мразя!

— Поне си честна, Мелани.

— С удоволствие бих ти натиснала лицето в купата със соса.

— Госпожа Сабро би се разсърдила, че го похабяваме по такъв начин.

— Отвратителен си, Петер!

— Винаги ли е така? — попита ме мама.

— Не им обръщай внимание, майко.

— Добре, няма да им обръщам внимание — тя се присегна през масата и хвана ръката ми.

След вечеря слязох в кухнята, където тя подреждаше чиниите в миячната машина и я прегърнах през кръста. Тя облегна глава на рамото ми.

— О, Ален!

— Каж ми нещо хубаво, майко!

— Какво да ти кажа, скъпи? Всичко си е по старому...

— Знам, знам...

— Целуни ме, Ален!

— Защо дойде, майко?

— Не се ли радваш поне малко?

— Не ми задавай такива въпроси! Разбира се, че се радвам.

— Какво става с теб, Ален?

— Нищо, майко.

— Не е нищо.

Тя помълча.

— Добре, щом не искаш да ми кажеш, сама ще намеря начин да разбера.

Тя се освободи от ръцете ми, блъсна с коляно капака на машината и излезе сърдито от кухнята.

Чувствам се примирен.

Нищо не ме вълнува. Не играя с котките, не спя с Мелани, не си говоря със съотборниците, не играя футбол... Единственото, което правя, е да си пускам касетата на Михаел и да гледам отново и отново целувката ни със Себастиан.

Нощем, когато всички спят (или се правят, че спят), заставам гол пред огледалото и се любувам. В тези минути ме обхваща такова трагично, опустошително спокойствие, че мога да видя собствените си мисли, отразени в огледалната повърхност. Тогава се долеям до огледалото и се вглеждам отблизо в тялото си.

Тялото е моят дневник. Не него са записани всички най-важни неща, които съм преживял.

Ето, това са очите на майка ми. Каквото и да гледам, го виждам с нейните очи.

Сребърният медальон с кожената каишка е подписът на Татко Индиана. (Вече дори не ме е страх да казвам името му на глас, когато не сънувам.) Не ме боли. Съвсем не ме боли.

С татуировката на лявото рамо съм запечатил момента на скъсването със стария живот в Швейцария. Този йероглиф е много важен за мен; това е периодът на книгите, които в отчаянието си четях, за да разбера какво става с мен. Този йероглиф е моето *мундус имагиналис* — активното въображение, което другите не виждат. Така избягах от тези, които ме караха да отрежа косата си. Езотеризмът отначало ме плашеше. После ме плашеше и привличаше. Може би беше така, защото ме беше страх да се погледна отвътре. Затова не ми оставаше нищо друго освен да чета, да чета, да чета...

Кой друг се е разписал върху мен?

Петер.

Когато разреза с туристическия си нож дясната ми ръка и обяви, че вече сме женени... Това са белезите. Всичко хубаво и лошо, което съм преживял с Петер. Всичко, заради което го обичам. Всичко, което съм му казвал за себе си и което тепърва ще му казвам.

“Какво ще правя без теб, Петер?”

“А аз без тебе, копеленце...”

А тези тук... Те не се виждат в огледалото, но съществуват. Това са целувките на моята любима Мелани. Стотици са. Стотици невидими татуировки...

И накрая докосвам с върха на пръстите си малката татуировка. Вече знам, че това е знак — това страшно, отворено око — завинаги ме е свързало с човека, към който съм се стремял още от дете. Когато бях дете... Дете, което само е пожелало да се страхува в тъмния килер...

Какво пък, защо да не си призная — **АЗ СЪМ ВЛЮБЕН В МЪЖ!**

Обичам Себастиан.

В самия край на май изиграх последния си мач от шампионата на Германия. Победихме Вердер с 2:1 в Мюнхен. Шампионите обаче празнуваха в Северен Рейн Вестфалия, в Дортмунд.

Заради болестта през зимата, а и поради други причини сезонът се оказа направо катастрофален за мен. Пълен провал! Но това не ме вълнува особено. Не ме вълнува дали клубът ще ме продаде или не. А не се вълнувам, защото се чувствам примирен.

Един ден Петер се прибра с нов куфар под мишница и без косъм на главата си.

— Какво, за бога...

— Обръснах си главата — заяви тържествено Петер и прокара длан върху лъщящия си гол череп. Гледката беше толкова шокираща, така неочаквана и невероятна, че забравих да дишам.

— Какво, забрави ли да дишаш? — ухили се Петер.

— Боже!

Той се приближи, докоснах голата му глава.

— Ще ме обичаш ли и без коса? — попита с гальовен глас Петер и целуна пръстите на ръцете ми. Дръпнах ръката си.

— Ти си полудял!

— Вярно е.

И кое те накара да полудееш точно по *този* начин? — посочих главата му.

— Ти.

— Не ти вярвам.

— Жалко, защото това е истината.

— И сега какво възнамеряваш да правиш, Петер-с-голата-глава?

— Все още не знам. Ти какво ще правиш?

— Заминавам за Берн. След седмица почва Турнирът на трите нации. Ще пропусна първия мач срещу Италия заради мехура на стъпалото, но със сигурност ще играя срещу германците на девети.

— Значи идвам с теб.

— Както искаш — кимнах с глава.

— Хубаво че си купих нов куфар — колко съм предвидлив само! Сигурно добрите идеи сега идват по-лесно в главата ми, защото я няма дългата коса да им пречи да си виреят свободно.

— Какво му беше на стария ти куфар?

— Ами беше стар! — сви рамене Петер.

— И после, като свърши турнирът, какво ще правиш?

— Заминавам за Скандинавия. Ще има рокерска обиколка на полуострова с Харлеи.

— Значи идвам с теб — казах на свой ред.

— Наистина ли? — очите на Петер светнаха. Той хвърли куфара на земята и взе лицето ми в ръцете си. — Кажи го пак, копеле! Кажи го пак, мамка му!

— Ще дойда.

— А Мелани?

— Тя мрази студеното време...

На външната врата се позвъни.

Изненада!

Ромуалдо.

Изтръпнах.

Стана ми горещо.

После много студено.

Защо ли ме гледа с такъв мрачен, съдбовен поглед?

— Ромуалдо?

— Опитам се да го спра. Но той настоя да дойде, за да те види.

— Себастиан ли? Жив е значи?

Какво ми става? Защо челото ми гори като червен фенер? Откъде е това желание да сграбча монаха за дрехата и да го целуна по устата? Може би защото съм сигурен, че върху устата ми е отпечатан дъхът на Себастиан.

Ромуалдо ме гледа спокойно с прекрасните си очи. Всущност гледа ме някак надменно.

— Не знам защо го прави — казва той. — Ти не заслужаваш възхищението му! Не заслужаваш *нищо негово*!

— Къде е?

Петер се появява зад гърба ми и ме прегръща през рамо.

— О, попе, здрасти! — приветства той Ромуалдо. — Какво насам?

— Петер, остави ни насаме!

— Защо?

— Моля те!

— О кей, о кей, качвам се горе, за да се помоля горещо пред иконата на Дева Мария.

Ромуалдо ме последва в къщата и, без да сяда, казва:

— Той дори не спи с теб, а те обича.

— Къде е? Моля те, кажи ми! В къщата ли е? Къде?

Дали не му се моля прекалено унизително?

— Стига! — Ромуалдо ме спира с ръка.

Той е хомосексуалист. Разбира се, че е такъв!

— Отседнал е в хотел “Четирите годишни времена”, в апартамента за официални гости на петия етаж. Иска да те види само за минута преди утре да отлети за Ню Йорк. Може би ще напусне Европа завинаги. Той обича да живее в Сохо. Освен това подписа договор с модната къща на Вивиан Уестууд, но едва ли ще се връща обратно в Европа, за да работи с нея. Сигурно ще снима моделите ѝ в ателието си в Сохо.

— Веднага отивам.

— Не сега! Довечера.

— Ромуалдо?

— Да?

— Знаеш ли, малко се страхувам от това, което ще видя. Как изглежда той?

— Толкова ли е важно това за теб? — той ме погледна с презрение.

Може би очакваше, че след тая забележка ще се поправа, но аз издържах на погледа му и отговорих:

— Да, важно е.

— В такъв случай, уверявам те, че ще су учудиш от това, което ще видиш.

— Нали не е мъртъв?

— Престани! Разбира се, че не е.

Той помълча, огледа стаята, после за дълго спря погледа си върху лицето ми.

— Вярваш ли в магии, съпернико Ален?

— Не вярвам.

— И аз не вярвам.

Той докосна с пръст бузата ми.

— Аз съм по-красив от теб — каза той и рязко ми обърна гръб.

— Отиваш ли си?

— Ела довечера!

— Ще дойда.

Той сложи раницата на гърба си и се запъти към вратата. Преди да излезе се обрна и каза:

— Ален, знаеш ли, че Господ е странно същество. Колкото и да е велик, оставя цялата земна работа на Дявола. И той работи... Казваш, че не вярваш в магии. И аз не вярвам. Но какво ще кажеш за това, че не Бог, а кичурът от косата ти запази Себастиан от смъртта?

Той си тръгна бавно.

— Ромуалдо, чакай!

Той се спря, извърна се като в каданс.

— Ромуалдо, какво направи с косата ми?

— Дадох я на Себастиан.

— И той какво направи с кичура?

— Изяде го — отвърна протичко монахът и това беше.

Петер ме намери да стоя пред външната врата — с отворена уста, с разширени зеници и мокра от пот фланелка.

Малко съм щастлив.

Всъщност много съм щастлив.

Аз съм доброто лекарство на Себастиан.

На вечеря бяхме само аз, майка ми и Мелани. Попитах къде е Петер. Те не знаеха.

Имам лошо предчувствие.

Мелани каза, че ще се качи, за да си опакова багажа. Аз казах, че ще се обадя на Чириако Стефанели в Кайзерслаутерн да го попитам с кой полет ще пътува утре за Берн. После не му се обадох по телефона, ами се облякох и безшумно заслизах по стълбите.

— Къде отиваш?

— Мамо, изплаши ме!

Тя беше облечена с белия си халат, така леко пристегнат в кръста, че гърдите ѝ се откриваха всеки път, щом вдишваше. Тя взе в тъмното ръката ми и я сложи върху лявата си гърда. Понечих да кажа нещо, но тя сложи пръст върху устните ми.

— Шшшшт, тихо!

Мам се качи едно стъпало по-високо и се притисна до мен.

— Ален, ела с мен!

— Къде да дойда, майко?

— Някъде...

— Не мога.

— Не се жени за това момиче! Остави и Петер! Никой не те обича повече от мен!

— Знам, майко.

— Тогава?

Усетих горещия ѝ дъх върху бузатата си. Тя прошепна:

— Ще ги убия.

— Не говори глупости!

Тя почва да ме целува - косите ми, лицето ми, ръцете ми...

— Майко, стига!

Изведнъж тя се отдръпва от мен така все едно, че се е опарила.

— Какво, уплаших ли те, мъничкият ми? — тя се засмива.

— За бога, майко!

Заслизах по стълбите, краката ми трепереха. Точно преди да изляза, чух в тъмното изщракване като от зареждане на пистолет. Обърнах се и се възрях в тъмнината. Мама я нямаше на стълбището. Сигурно само така ми се е сторило... Бръкнах в джоба си и извадих ключа за гаража.

Вратата на апартамента на петия етаж беше откритата. Бутнах я и пристъпих вътре. На масичката до телефона имаше съд, в който се изстудяваше бутилка шампанско. До нея — порцеланов поднос с ягоди. Навсякъде миришеше на парфюма на Себастиан. Този упоиваш, страстен, зашеметяващ мирис на Себастиан...

Свикнал съм в мига преди да видя Себастиан, да чуя първите тактове на “Отвличането на невестата” от Григ. Тази музика е нещо като вълнуващо предзнаменование за присъствието на Себастиан.

Но сега музиката я няма. Това е малко странно...

Стоя прав до голямото двойно легло и не дишам.

Усещам...

Усещам го!

Защо ли да се обръщам, когато знам кой е зад гърба ми?

— Представяш ли си да кремират телата ни в един и същи ден и после да смесят праха от твоето тяло с праха от моето тяло...

Затварям очи. Оставям се сладостта да ме изпълни целия.

Точно срещу мен има огледало.

Отварям очи, за да погледна в него. Просто защото нямам сили да се обърна.

Вече вярвам в магии и в онзи благословен Дявол, който върши черната работа на Бога.

Себастиан стои зад мен — спокоен и красив. Косите му — бляскави и черни, устните му — нежни и чувствителни, бялото ми лице — лице без възраст.

Не е облечен в черно. От тялото му не вее подземнен мрак, подземнен страх; изражението му не излъчва сатанинска страст.

— Виж! — той поставя ръцете си на раменете ми (две меки птици сякаш кацат върху мен). — Ние сме като онези звезди в небето, които наричат съзвездие Близнаци.

Гледам лицето му в огледалото. Усмивнато, прекрасно, неотразимо.

— Себастиан — прошепвам от страх да не би да се събудя.

— Шшшшт! Тихо! Защо ти е да говориш? Просто гледай! Съзерцанието е всичко!

— Себастиан, не си отивай никога повече!

Сплитаме пръстите си.

— Няма да си отида! — казва той с успокоителен глас.

— Но Ромуалдо каза...

— Той не знае нищо!

Струва ми се, че леко се задъхва от вълнение.

— Аз никъде няма да замина, Ален. Промених се. Не искам вече да снимам красиви и скъпи лица. Не искам черните дрехи, нищо не искам...

— Себастиан, това ме обърква.

Той стисва още по-силно ръката ми.

— Мълчи, любими, и просто гледай!

Какво да гледам! Няма нищо по-красиво на света от това, което виждам в огледалото.

Някой блъсва вратата с крак. И двамата трепваме. В огледалото — отражението на Петер. Той застава разкراчен по средата на стаята и също ни гледа в огледалото.

Лицето на Петер е някак странно. Очите му са зачервени, устните — изпохапани до кръв. Той ни гледа толкова отчаяно...

— Ален?

Гласът на Петер звучи умолително:

— Ален, недей! Моля те!

Себастиан му хвърля леден поглед в огледалото.

— Аха, ти си онзи Петер, нали? Иди си, Петер!

— Ален! — изкрещават отчаяно Петер. — Ти *почти* ми обеща фермата в Швейцария!

Въпреки отчаянието в гласа, Петер все още се държи — опитва се с всички сили да не се разплаче и засега успява.

Ръцете ми сякаш са залепени за ръцете на Себастиан.

— Пусни го, мамка ти педерастка! — изкрещават отново Петер, сграбчва Себастиан за косите и го поваля на широкото легло. Надвесва се заплашително над него, издишвайки горещ въздух през ноздрите си право в лицето му. Себастиан продължава да се усмива.

— Петер — казва той, — искаш ли да играем на “играчка-плачка”?

— Не.

— Не искаш, но *трябва*!

Себастиан се надига, Петер си взима дълбоко въздух, вените на голия му череп са се издули застрашително. Петер сядна на края на леглото. Превърнал съм се в мраморен обелиск. Не мога да помръдна дори малкия си пръст.

Себастиан става, отива до един от шкафовете и изважда изпод някакви папки с фотографии малък, току-що излъскан пистолет. Изсипва пет от патроните в шепата си, завърта барабана няколко пъти, после поставя внимателно оръжието върху масата и го завърта около оста му. Когато спира да се върти, дръжката се оказва откъм страната на Петер.

— Ти си пръв — с галантен жест го подканя Себастиан.

Петер гледа мрачно.

— Това е лудост! — казва той с тих глас.

— Нищо не е лудост! — отвърща Себастиан. — Знаеш ли, Петер, бих се любил с теб, защото ме привличаш — харесва ми миризмата ти, тялото ти... Само че няма да го направя — не ни остава много време. Но може би в някой друг живот... Кой знае!

— Ще откача! — Петер взима пистолета.

Себастиан прокарва пръсти по устните си. Поглежда ме и ми изпраща въздушна целувка.

— Ален, излез, любими! — казва ми той.

— Да, махай се! — обажда се и Петер, впил луд поглед в оръжието, което държи в потната си ръка.

— Не можете да го направите! — казвам аз.

— Просто излез! — гласът на Себастиан сега е по-твърд, дори заповеднически. Поглеждам Петер.

— Върви! — махва ми той с ръка.

Тръгвам към вратата. Не чувствам краката си. Дали съм прав или лежа? Или седя? А може би летя?

Слага ръка върху бравата. Обръщам се. Не знам какво да кажа. Въобще трябва ли да казвам нещо?

— Хей, вие!

Те ме поглеждат.

Татуировките ме болят. Боли ме белегът от порязването. Медальонът ме боли.

— Обичам ви!

Усмиввам се. (*Аз го казах! Аз, а не устата ми, за бога!*)

Излизам, затварям внимателно вратата след себе си. Натискам копчето на асансьора и докато чакам, слушам.

Никакъв шум.

Няма изстрел.

Значи и те ме обичат...

А дали ги болят и техните татуировки? Ако не болят, значи не е любов. Но ако болят...

Асансьорът пристига.

Влизам. От огледалните стени ме поглеждат множество свършено еднакви, красиви лица. Натискам червеното копче за стоп. Кабината засяда някъде между четвъртия и третия етаж.

Какво каза Себастиан? Съзерцанието е всичко. Да, съзерцавам се. Това е то.

Пак се усмиввам.

Добре, нека се избият помежду си — Мелани и мама, Петер и Себастиан, Петер и Мелани, мама и Себастиан, Мелани и Себастиан, мама и Петер...

За мен остава животът с Ален.

К Р А Й

